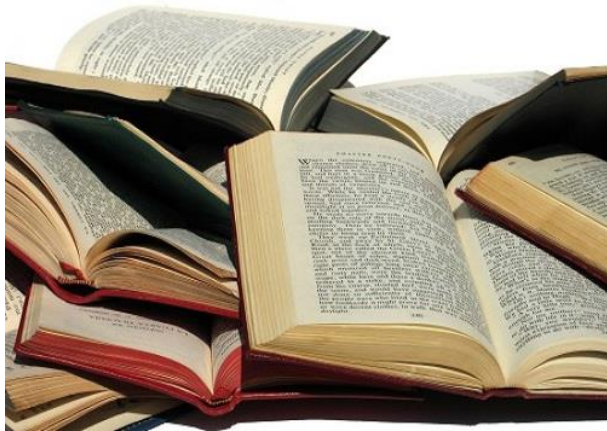

LES NOVEL·LES DISTÒPIQUES I ELS SEUS ESTEREOTIPS: UN ANÀLISI COMPARATIU

Alumne: Elena Valdivieso López

Tutora: Rocío Mora

Curs: 2015-2016

Data de lliurament: 15/01/2016

ÍNDEX

I. <u>Teoria</u>	03
1. Introducció.....	03
2. Conceptes clau.....	05
3. Novel·les triades i resum.....	07
3.1 Els Jocs de la Fam.....	07
3.2 Divergent.....	10
3.3 El Corredor del Laberint.....	13
4. Estereotips dels personatges.....	16
4.1 Edat.....	16
4.2 Aspecte físic.....	17
4.3 Excepcionalitat.....	18
4.4 Impulsivitat.....	19
4.5 Poca sociabilitat.....	21
4.6 Sacrificis.....	23
4.7 Odi.....	25
4.8 Salvació de la societat.....	27
4.9 Temor.....	29
4.10 Parella final.....	31
4.11 Mort d'un personatge rellevant.....	34
5. Estereotips dels mons.....	37
5.1 Solució d'un futur apocalíptic.....	38
5.2 Tanca.....	40
5.3 Rebel·lions i organitzacions contràries al sistema.....	42
5.4 Observació exterior.....	45
5.5 Retorn a l'inici.....	47
II. <u>Pràctica</u>	49
1. Introducció.....	49
2. Arguments de les històries.....	50
2.1 Novel·la estereotipada.....	50
2.2 Novel·la innovadora.....	51
3. Estereotips en les històries.....	52
3.1 Novel·la estereotipada.....	52
3.2 Novel·la innovadora.....	56
III. <u>Conclusions</u>	60

IV. <u>Annexos</u>	61
1. Annex 1: novel·la estereotipada.....	61
2. Annex 2: novel·la innovadora.....	76
V. <u>Bibliografia</u>	92

I. TEORIA

1. Introducció

Tot just fa un any que als alumnes de Primer de Batxillerat de l'Institut Montserrat Colomer ens van suggerir que havíem de començar a pensar en el nostre Treball de Recerca. Va ser llavors quan vaig començar a plantejar-me mil temes diferents, cadascun dels quals tractava una idea completament diferent a l'anterior, però finalment vaig decidir que el meu projecte havia de girar al voltant d'allò que més m'agrada: la literatura.

Així doncs, un cop vaig decidir dedicar el meu Treball de Recerca a aquesta branca, vaig haver de delimitar la hipòtesi que volia tractar, i va ser llavors quan vaig triar l'alternativa de donar-li al meu projecte un enfocament més aviat juvenil i fantàstic, és a dir, d'orientar-lo a allò que més m'agrada de la lectura, que vindria a ser la part *friki* dels llibres. En arribar a aquesta conclusió, vaig triar tres sagues actuals d'aquest gènere, que finalment van ser *Els Jocs de la Fam*¹, *Divergent*² i *El Corredor del Laberint*³, i en llegir-les vaig observar que totes elles tenien un seguit de factors comuns i vaig pensar que potser era gràcies a aquests que les sèries de novel·les tenien tant d'èxit, així que vaig decidir analitzar aquests estereotips i trobar el motiu de tots tres escriptors per introduir-los als seus llibres, i així poder trobar una resposta a la meva hipòtesi final: *segueixen les novel·les distòpiques actuals uns mateixos estereotips?*

L'objectiu principal d'aquest projecte doncs consisteix en esbrinar si les sagues juvenils que més públic atrauen actualment tenen certs factors en comú, i en cas que la resposta sigui afirmativa, quins són aquests, i com es desenvolupen pels escriptors dels llibres. D'altra banda, el segon objectiu de la meva investigació, i en el qual centraré la part pràctica, és veure si qualsevol persona podria ser capaç d'escriure l'inici d'una novel·la tot seguint aquestes pautes i estereotips de les obres estudiades durant el treball, guiant-se d'aquestes com si fossin els passos d'una recepta de cuina, i altrament si seria capaç d'escriure la mateixa història però sense seguir aquests prototips, deixant-los completament de banda.

La metodologia que he seguit per poder dur a terme el treball ha consistit en llegir-me les tres trilogies en les quals està basat el meu projecte i anotar-me els factors que trobava més rellevants, per poder posar-los en comú amb els de les altres sagues un cop les

---

¹ Suzanne Collins, *Los Juegos del Hambre*, 2009, editorial Molino

² Veronica Roth, *Divergente*, 2011, editorial Molino

³ James Dashner, *El Corredor del Laberinto*, 2010, editorial Nocturna Ediciones

hagués llegit totes. Arran d'això, vaig començar a desenvolupar les idees que havia extret de les lectures i vaig buscar els motius pels quals els autors dels llibres havien introduït a les seves sèries aquests mateixos punts de maneres molt semblants, i així vaig poder començar a extreure conclusions.

Els continguts d'aquest projecte estan repartits en quatre apartats clarament diferenciats, que són primerament els conceptes clau que cal tenir clars abans d'iniciar la lectura d'aquest treball d'investigació, seguidament un resum de les novel·les que he triat per dur a terme el treball, i per acabar els dos apartats principals del projecte: els estereotips de les novel·les que estan relacionats amb els personatges, i aquells que estan relacionats amb els mons on es troben els protagonistes. Seguidament a aquests punts, també hi trobem però, la part pràctica del treball, que consisteix en la redacció de tres capítols d'un llibre que segueixin els estereotips presentats al projecte i dels mateixos tres que no ho facin (els quals es troben als annexos).

2. Conceptes clau

Per començar aquest treball de recerca, és necessari tenir certs coneixements sobre les novel·les de **ciència ficció** i bàsicament, sobre les **distòpies**, ja que les tres sagues que tractaré pertanyen a aquests gèneres literaris i aleshores, per tal d'entendre-les i d'interpretar-les correctament, cal saber on es troben les seves bases i quina és la finalitat a la qual pretenen arribar. Altrament, és important tenir clar el concepte **estereotip**, ja que el meu projecte gira al voltant d'aquest i per tant l'hem de conèixer per poder relacionar-lo amb l'àmbit de la literatura.

En primer lloc, podem definir la **novel·la de ciència ficció** com aquell gènere literari de ficció que presenta l'impacte d'avenços científics i tecnològics sobre la societat o sobre els individus d'aquesta, és a dir, ens mostra el "que passaria si..." quan tenen lloc certes innovacions, i per tant és una manera de veure el futur que sovint comporta conseqüències negatives. Aquest gènere però, no només tracta aquest futurisme en general, sinó que, com la gran majoria de novel·les, es centra en la història d'un protagonista envoltat d'altres personatges secundaris i les aventures i les situacions emocionants que els hi ocorren dins d'aquesta societat ara canviada, la qual sovint volen intentar arreglar. La característica principal doncs, de les novel·les de ciència ficció, és l'ús d'elements del món actual tot projectant-los en un futur, ja sigui més o menys proper, i deixant de banda aquells aspectes que juguen amb mons paral·lels o passats i que incorporen tocs més sobrenaturals.

Tot seguit, s'utilitza el terme de **distòpia** per definir una utopia negativa, és a dir és el contrari a una societat perfecta i irrealitzable (el més semblant a un somni o una il·lusió): una societat considerada com a indesitjable i opressiva. Amb aquesta paraula doncs es pretén fer referència a un món fictici, format arran d'un apocalipsi, normalment causat per certes tendències socials dutes a extrems. Així doncs, podem veure que la distòpia explora el món actual per tal d'anticipar com certes conductes de la societat poden derivar en sistemes corruptes i terribles, i per tant aquesta ens adverteix sobre els perills dels grups ideològics sobre els quals es basa la nostra societat actual.

Per acabar, els **estereotips** poden ser definits com a un conjunt d'imatges mentals i d'idees generalitzades acceptades per la majoria de persones com a representatives d'un col·lectiu determinat. Aquests estereotips sorgeixen de l'herència cultural i d'un conjunt de prejudicis i d'actituds que hem anat adquirint al llarg del temps i que podríem canviar, tot i que seria molt difícil aconseguir-ho. Per tant doncs, si portem aquest terme al món de la literatura, podem dir que els estereotips de les novel·les, siguin del gènere que siguin, són aquell seguit d'idees o d'imatges que fan que relacionem certes novel·les entre elles a causa de les seves semblances i que provoquen que tinguem certs prejudicis sobre algun

aspecte dels presentats; un bon exemple que aclariria aquesta definició, podria ser l'estereotip del cavaller d'un conte, qui sempre és presentat com un noi jove i valent que ha de salvar a la princesa, i això ens fa tenir el prejudici que, en el proper conte que llegim on aparegui un cavaller, esperarem que salvi a la seva princesa.

El gènere literari que es tractarà al treball, que és el de ciència ficció, aventura i distòpia, presenta una àmplia diversitat en els patrons que segueixen les novel·les, però em centraré principalment en aquells més importants i rellevants: les semblances que hi ha entre els personatges (concretament entre els protagonistes) i les que hi trobem entre els mons on es troben aquests.

3. Novel·les triades i resums

3.1 *Els Jocs de la Fam*

Els Jocs de la Fam és el nom que rep la trilogia de novel·les juvenils de ciència ficció i d'aventura distòpiques escrita per l'estatunidenca Suzanne Collins. El primer llibre de la col·lecció rep el nom d'*Els Jocs de la Fam* i va ser publicat l'any 2008; la següent novel·la és *En Flames*, la qual es va publicar un any després, al 2009, tot i que l'edició catalana no va sortir fins al 2010; el tercer i darrer llibre de la trilogia s'anomena *L'Ocell de la Revolta*, i va sortir a la venda també al 2010. Tots tres llibres, segueixen la mateixa estructura i estan narrats en primera persona del present des del punt de vista de la Katniss, la protagonista de la saga.

La saga es basa en la història d'una noia de setze anys, la **Katniss Everdeen**, qui viu en l'últim dels dotze districtes de **Panem** (tot i que hi ha un tretzè districte que va ser destruït durant la primera rebel·lió, però que segueix habitat sota terra), un país inventat per l'escriptora que es podria situar a l'actual zona occidental d'Amèrica del Nord (encara que segons les descripcions de la saga, no la podríem reconèixer ja que té lloc en un futur sense identificar). Panem es divideix en el Capitoli, on habiten els rics i poderosos, i dotze districtes que l'envolten, cadascun dels quals es dedica a produir un bé diferent per proporcionar-li al Capitoli, com per exemple el districte quatre que està especialitzat en la

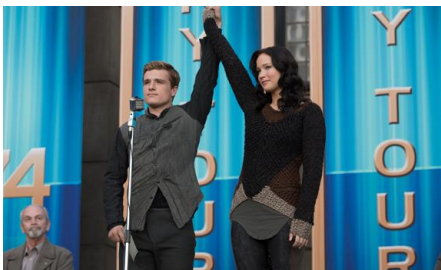
pesca, o el dotze que es dedica a l'activitat minera; tres d'aquests districtes (el u, el dos i el quatre) són els que reben més privilegis per part del Capitoli, la resta de districtes van de més rics a més pobres segons la distància a la que es troben del Capitoli, és a dir, el districte dotze és el més pobre de tots. Els districtes estan sota el domini del Capitoli, sobretot a partir del moment en què el districte tretze es va rebel·lar contra aquest i va ser destruït, ja que aleshores, com a prevenció per tal que no tornés a tenir lloc cap altre aixecament, es van crear els anomenats "Jocs de la Fam" on, cada any, cada districte ha d'enviar un noi i una noia d'entre dotze i divuit anys, triats a l'atzar, per lluitar a mort a una arena contra la resta de participants (anomenats tributs) dels altres districtes fins que només quedi un supervivent, mentre tot és televisat per tot el país com si es tractés d'un *reality show*.

En el primer llibre d'aquesta trilogia, se'ns presenta la història de la Katniss que comença quan, durant la tria dels tributs en l'anomenat "dia de la collita", surt escollida la seva germana petita Prim, i ella s'ofereix voluntària per anar a l'arena enloc de la Prim, i així li salva la vida, però posa la seva pròpia al servei dels terrífics **Jocs de la Fam**, als quals haurà d'assistir juntament amb el tribut masculí del seu districte, en Peeta Mellark, qui està enamorat d'ella des de que eren petits, tot i que ella no li correspon ja que està enamorada del Gale, el seu millor amic, però sap que si ambdós fan el paper d'enamorats durant els Jocs, els patrocinadors que veuen la sàdica competició els hi enviaran aliments i eines per tal que sobrevisquin més temps. Així doncs, encara que en un principi els Jocs només els podia guanyar una persona, gràcies a certs errors que comet el Capitoli i dels quals s'aprofita la Katniss, els dos joves **sobreviuen** als Jocs de la Fam i passen a la història com els tràgics amants del districte dotze, les primeres persones en **desafiar** al Capitoli després de l'eliminació del districte tretze, setanta-quatre anys abans.

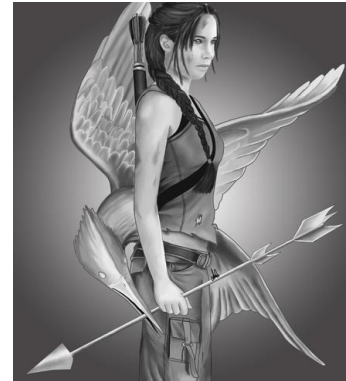

En el transcurs del llibre *En Flames*, comencen a ocórrer molts **aixecaments** per part de la majoria de districtes de Panem, que interpreten el final dels darrers Jocs on van guanyar dos tributs com a un desafiament cap al Capitoli. Arran d'això, el Capitoli i

especialment el president Snow, pretenen iniciar una **venjança** contra el Peeta i sobretot contra la Katniss; els dos "enamorats" són amenaçats i obligats a convèncer als districtes que no han de començar cap rebel·lió contra el Capitoli, i que res del que van fer va ser desafiament als seus líders sinó que ho van fer per amor, però la gent no es creu la seva història. És llavors, quan per acabar amb la vida dels dos joves i amb les esperances que proporcionen al poble, el Capitoli proclama que en els propers Jocs de la Fam, els tributs seran escollits d'entre els **antics vencedors** dels Jocs, tinguin l'edat que tinguin, i per tant, la Katniss es veu obligada a anar-hi ja que és l'única tribut femenina del seu districte, i com a tribut masculí torna a ser escollit en Peeta. Un cop als Jocs, els dos protagonistes comencen a mostrar-se realment enamorats l'un de l'altre i van sobrevivint junts. Els Jocs aquesta vegada duren només uns pocs dies, ja que abans d'entrar a l'arena, alguns dels tributs i dels rebels dels districtes, havien elaborat un **pla** per fugir dels Jocs, del qual ni la Katniss ni el Peeta tenien consciència. Quan porten a terme aquest pla, la majoria de tributs aconseguixen escapar fins al **districte tretze** (on estaran fora de perill), però d'altres com el Peeta no tenen aquesta sort i són capturats pel Capitoli.

L'última novel·la de la trilogia, *L'Ocell de la Revolta*, mostra des d'un inici com el districte tretze, on ja es troben tots els rebels, pretén acabar amb el Capitoli gràcies a l'ajuda de la Katniss, que es presenta com a **símbol de la revolució**. El primer pas que donen doncs, consisteix en mostrar a la resta de districtes que estan preparats per la batalla, i seguidament rescaten de les mans del Capitoli a en Peeta i a la resta de tributs, i és llavors quan comproven que el protagonista ha sigut **manipulat** mentalment perquè odii i mati a la Katniss. Els rebels dirigeixen un atac al Capitoli, i quan estan a punt de trobar al president Snow, un aerolliscador deixa caure sobre una zona plena de nens que buscaven refugi un seguit de paracaigudes amb bombes, i és en aquell moment quan una bomba mata a la germana petita de la Katniss i això comporta fortes repercussions en la salut mental de la protagonista. Finalment, el president Snow és jutjat i sentenciat a mort, però abans que la Katniss l'executi, parla amb ell i aquest li explica que l'aerolliscador que va deixar caure les bombes era de la Presidenta Coin (la presidenta del districte tretze que va organitzar la rebel·lió), i que ho va fer amb la finalitat de matar a la seva germana per tal de **desestabilitzar** a la protagonista perquè en un futur no pogués ser la seva oponent un cop s'hagués de triar un nou president de Panem. Per tant, quan la Katniss ha d'acabar amb la vida del Snow disparant-li una fletxa, a qui **mata** és a la futura presidenta, però tot seguit el vell home s'ofega amb la seva pròpia sang, a causa d'una malaltia que té. La protagonista dels llibres ha de fugir per tot l'enrenou que ha provocat, i

s'exilia de nou al districte dotze, on es troba amb el Peeta després de diversos mesos, i aleshores s'adona que **estima** realment al Peeta, qui ja torna a ser ell mateix perquè ha anat recuperant els seus veritables records i no els que el Capitoli li havia fet creure que eren reals. La novel·la finalitza amb un epíleg de vint anys després, on es veu al Peeta i a la Katniss a una pradera amb els seus petits fills.

3.2 Divergent

Coneixem amb el nom de *Divergent* a l'exitosa saga juvenil de ciència ficció i aventura distòpica de l'estatunidenca Veronica Roth. La sèrie està dividida en tres llibres, el primer dels quals porta el mateix nom que rep la trilogia, *Divergent*, i es va publicar l'any 2011; la segona novel·la rep el nom d'*Insurgent* i es va estrenar un any després, al 2012; la trilogia es va tancar al 2013 amb un darrer llibre titulat *Lleial*, tot i que a l'any següent l'autora va publicar una quarta obra (encara que no la tracto en aquest projecte), anomenada *Quatre*, que havia estat escrivint entre els anys 2012 i

2014, i que consisteix en una compilació de breus històries que tenen lloc a la vegada que el primer llibre o abans d'aquest, però que estan narrades en primera persona del present des del punt de vista d'en Tobies, el noi protagonista de la saga, i no des del punt de vista de la Tris com a la resta de novel·les (exceptuant el llibre de *Lleial*, on el narrador s'alterna i per tant està escrit des del punt de vista tant de la Tris com d'en Tobies).

La trilogia *Divergent* explica la història de la **Beatrice "Tris" Prior**, una noia que viu a la ciutat de **Chicago**, la qual després d'un seguit de guerres que quasi acaben amb la humanitat, va estar dividida en cinc faccions diferents on es van agrupar a les persones per tal d'eradicar els problemes que els van portar a aquella situació anterior. En cadascuna d'aquestes faccions es critica un fet diferent que consideren que va ser el qual els va portar a la gran guerra. Així doncs a la futurista Chicago van aparèixer les següents faccions:

Abnegació, que culpa l'egoisme i sacrifica el seu propi benestar pels demés sense esperar res a canvi, **Intrepidesa**, on es troben els

valents i audaços que culpen la covardia, **Erudició**, a on pertanyen el qui culpen la ignorància i defensen la saviesa i el coneixement, **Franquesa**, que està en contra de l'engany i per tant defensa la sinceritat, i per últim **Amistat**, que culpa l'agressivitat i on tothom és amable i pacífic. En aquesta societat, quan els joves compleixen setze anys, com en el cas de la Tris, han d'escollir a quina facció volen pertànyer, i aleshores poden quedar-se amb els seus éssers estimats a la facció on han nascut o bé poden canviar-se de facció amb la condició de no tornar a veure a les seves famílies. Un cop triada la facció, els nois passen a ser iniciats i han de superar un procés d'Iniciació, i en cas que no ho facin, viuran al carrer sense facció (abandonats).

Durant el primer llibre d'aquesta saga, s'expliquen els inicis de la història de la Tris, una adolescent abnegada a qui li ha arribat el moment de triar facció. La noia fa una prova d'aptitud que li ha de revelar quin és la facció més adient per ella, però el resultat li mostra que és **divergent**, és a dir, que pot pertànyer a més d'una facció i per tant no pot ser controlada per cap d'elles, fet que es considera perillós i que per tant ha de mantenir amagat. La Tris finalment decideix formar part d'**Intrepidesa**, i supera el seu procés d'Iniciació, tot i que és molt exigent i difícil, en el qual coneix al **Quatre** (que com més tard

es descobreix, és en Tobias Eaton, un jove que va fugir d'Abnegació als setze anys), el seu instructor durant la Iniciació. La protagonista descobreix que el Tobias també és divergent, i els dos s'ajuden mútuament a Intrepidesa i

s'acaben **enamorant**. Quan la Iniciació ja ha acabat i la Tris l'ha superat amb creus, Erudició pretén començar una **guerra** contra Abnegació (ja que volen tenir el control de Chicago, que fins ara havia estat en mans d'Abnegació) hipnotitzant als intrèpids per utilitzar-los com a guerrers; quan això passa però, com els divergents no poden ser controlats, cap dels dos protagonistes entra en la **hipnosi** i després de trobar-se amb tota mena d'obstacles per aturar la batalla, finalment ho aconsegueixen tot despertant als intrèpids de la seva hipnosi, i junts marxen cap a Amistat per trobar **refugi**.

La següent novel·la de la trilogia, *Insurgent*, comença quan els protagonistes han de fugir d'Amistat poc després d'arribar-hi, perquè els erudits i intrèpids a favor d'acabar amb Abnegació els estan buscant, i llavors tornen cap al centre de la ciutat i s'uneixen als **abandonats**, dels quals és líder la mare d'en Tobias, la Evelyn. Els dos joves i el seu grup d'amics van a Franquesa ja que suposadament és un paratge més segur, i és llavors quan descobreixen que la Jeanine (la líder d'Erudició que ha provocat la guerra entre faccions) està buscant divergents, ja que sap que la ciutat és un **experiment** i no vol que els divergents ho descobreixin, perquè l'objectiu de l'experiment és trobar-los a ells (informació que el lector no sap fins al darrer llibre). Aleshores la Tris decideix **entregar-se** a Erudició per acabar amb la guerra, i quan aconsegueixen el que volen de la seva divergència, intenten acabar amb la seva vida, però aconsegueix salvar-se i tornar amb els abandonats, i tot seguit torna a Erudició per buscar una **informació** que amaga la Jeanine, i que tots descobreixen després de que els intrèpids la matin i els abandonats prenguin el control: resulta que la societat de faccions va ser creada per trobar al major nombre possible de divergents que salvaran la resta del món quan estiguin preparats.

La tercera i última novel·la és *Lleial*, que narra com la Tris i en Tobies s'uneixen als anomenats **lleials**, que són els qui desitgen que tornin les faccions i van en contra dels ideals de l'Evelyn i dels abandonats. Els lleials surten de la ciutat per explorar que hi ha a l'exterior, i troben la "**Oficina de Benestar Genètic**" on hi treballen científics que els havien

estat investigant per càmeres des de que es va crear la societat de faccions de Chicago, i aquests els hi expliquen que allò era un experiment per trobar divergents (persones **genèticament curades**), ja que al entrar a Chicago, el govern havia manipulat genèticament a tots els ciutadans.

El Tobies torna a la ciutat per utilitzar el sèrum de la memòria que roba de l'Oficina amb la seva mare o amb el seu pare (ja que són els líders dels dos grups ara enfrontats) perquè així aturarà la guerra, però no cal que ho faci, ja que fa entrar en raó a la Evelyn i junts van a parlar amb els líders dels lleials (on destaca el pare del noi) i acorden acabar amb la guerra. Mentrestant però, la Tris es queda a l'exterior i intenta evitar que l'Oficina **reiniciï l'experiment** de Chicago esborrant la memòria als ciutadans que ja sabien que tot era una prova, però el líder de l'Oficina ho intenta impedir i la dispara. Al final la Tris aconsegueix aturar el sèrum i mantenir la memòria dels ciutadans de Chicago, però a canvi, **mor**.

3.3 *El Corredor del Laberint*

El corredor del Laberint és una saga juvenil de ciència ficció i de suspens distòpica de l'autor estatunidenc James Dashner. Aquesta sèrie de novel·les s'inicia amb la novel·la del seu mateix nom publicada l'any 2009, tot i que no va ser fins al 2014 que va arribar a ser famosa a tot arreu gràcies a l'adaptació cinematogràfica; la segona part de la saga rep el nom de *Les Proves* i es va estrenar a l'octubre de l'any següent; i per acabar, al 2011, es va publicar la tercera i darrera novel·la sota el títol d'*El*

Remei Mortal. Dashner, un any més tard però, va estrenar una quarta part, anomenada *L'Esclat* (encara que no la tracto en aquest treball), que consisteix en una preqüela de la trilogia inicial, és a dir, la situaríem abans d'*El corredor del Laberint*, però no té relació amb aquesta història ja que presenta altres personatges. Tota la saga es narra en tercera persona del present a partir del que veu, el que fa i el que pensa el protagonista, en Thomas.

Aquesta trilogia explica la història d'en **Thomas**, un noi de setze anys que desperta, sense recordar res de la seva vida exceptuant el seu nom, i apareix a un àrea, anomenada

Clariana, que està envoltada per un gran **laberint**, el qual té unes grans portes que es tanquen per la nit per separar la Clariana del laberint i dels seus perills (sobretot d'uns monstres anomenats *grius*). A aquest recinte però només hi habiten altres nois d'entre dotze i

vint anys que viuen allà des de fa uns tres anys, i hi va arribant un nou una vegada al mes dins una capsa també plena de subministraments. Durant la saga en Thomas, juntament amb els seus amics de la Clariana, va descobrint qui els va tancar al laberint i amb quina finalitat, entre d'altres secrets.

Aquesta trilogia s'inicia amb la novel·la *El Corredor del Laberint* quan en Thomas, un noi de setze anys, apareix a la Clariana, un recinte envoltat per un laberint, sense recordar res de la seva vida excepte el seu nom. Allà es troba amb un gran grup de nois joves, els clarians, els quals tampoc no recorden res del seu passat i que porten tres anys buscant la **sortida** del laberint però no ho han aconseguit, ja que cada nit els murs de l'interior canvien.

Aquesta vegada, el dia següent d'arribar en Thomas a la capsa que va a la Clariana una vegada al mes, arriba una **noia**, la Teresa, i diu que serà l'última persona en arribar. En Thomas i la Teresa senten que ja es coneixien des del principi i, junts, troben una manera d'escapar del laberint. Així doncs, els clarians s'endinsen al laberint i, tot i que han de lluitar amb un grup de *grius*, aconsegueixen **sortir-hi**. L'organització de **CRUEL**, que resulta ser la que va introduir als joves al laberint, els ha estat observant tot el temps ja que són un **experiment**, i els hi diu que tot ha acabat i que la causa d'haver-los portat al laberint era salvar a la resta del món d'una malaltia letal: **l'Erupció**. Al final del llibre però, apareix un grup de persones que diu estar contra dels ideals de CRUEL, i s'emporta als clarians.

El llibre de *Les Proves*, comença en el moment en que els clarians arriben a un edifici on poden descansar perquè l'experiment ha acabat, però al dia següent, descobreixen que els han abandonat dins l'edifici i que s'han emportat a la Teresa i en el seu lloc han deixat a el Aris, un jove que va estar en un **laberint idèntic** al dels protagonistes, el del Grup B (tot ple de noies excepte el Aris, al contrari que l'altre laberint). Poc després apareix un home que pertany a CRUEL, en Janson, i els hi diu que ha donat inici la **segona fase**, les proves de les Brases, i que hauran d'arribar fins a un refugi per trobar la cura a l'Erupció i finalment acabarà l'experiment. Els nois surten a una superfície desèrtica i arriben a una

ciutat on el Jorge i la Brenda, dos infectats de l'Erupció (que reben el nom de **pirats**), s'uneixen als joves i els ajuden a sortir de la ciutat salvant-los de la resta de *pirats* (que són perillosos perquè estan en una fase més avançada de la malaltia) a canvi d'obtenir ells també la cura; en

aquest moment de la novel·la és on veiem que en Thomas comença a reemplaçar a la Teresa, qui havia sigut la seva millor amiga, per la **Brenda**. Un cop surten de la ciutat, el grup B s'emporta a en Thomas, ja que CRUEL els ha dit que l'han de matar per poder salvar-se, però el noi aconsegueix convèncer-les de que no ho facin, tot i que la Teresa no sembla estar d'acord. Les noies i el Thomas segueixen avançant cap al refugi, però a l'últim

tram ell marxa amb la Teresa, qui l'havia dit que confiés en ella en tot moment encara que les coses es compliquessin. La noia juntament amb el Aris, porta al Thomas fins a una càmera on el gasegen. Un cop el protagonista surt de la càmera, se sent **traït** i no torna a confiar en la Teresa, tot i que li diu que CRUEL l'havia obligat a traïr-lo perquè era l'única manera de salvar-li la vida. Els tres nois arriben fins al refugi on es troben totes les noies i els nois dels dos laberints, i aleshores aterra una nau de CRUEL que els treu d'allà. Una setmana després, en Thomas desperta sol a una habitació blanca.

El Remei Mortal s'inicia quan el Janson treu al Thomas de l'habitació on portava **aïllat** unes tres setmanes, i li diu que aquella era la darrera fase de l'experiment, i llavors el reuneix amb la resta de supervivents de les Brases i els explica que alguns d'ells són **immunes** a l'Erupció, entre els quals es troba en Thomas, i els hi dona l'opció de recuperar els seus records, però el protagonista i els seus millors amics, en Newt (qui resulta ser dels pocs que no és immune) i en Minho, decideixen no fer-ho i, gràcies a la Brenda i en Jorge (que resultaven formar part de CRUEL des del principi), aconseguen fugir de l'edifici de CRUEL i escapen a la ciutat de **Denver** amb una nau. El Newt es queda a la nau mentre els altres van en busca d'un home que els hi treu als dos clarians uns dispositius que els hi va posar CRUEL per controlar-los, i quan es dirigeixen de nou a la seva nau, se'ls presenta davant un holograma d'en Janson que li diu al protagonista que el necessiten a ell per obtenir la cura, que ell és el candidat final. Els nois fugen i quan finalment arriben a la nau, el Newt ha marxat a un recinte on es troben tots els *pirats*, i encara que van a buscar-lo, ell ja no vol tornar perquè sap que no es podrà curar. L'organització del **Braç Dret**, que pretén destruir CRUEL, ha capturat tot un seguit d'immunes, inclosos els protagonistes, els quals aconseguen arribar fins al cap de l'organització i junts elaboren

un pla: en Thomas s'entregarà a CRUEL i així col·locarà un dispositiu al seu edifici per desactivar les armes i els membres del *Braç Dret* hi entraran (amb l'excusa d'entregar immunes, que és el que buscava CRUEL per començar proves una altra vegada en cas de que en Thomas no els hi pogués proporcionar la cura) per acabar amb ells. Per aconseguir la cura, CRUEL ha d'inspeccionar el cervell d'en Thomas i per tant el noi ha de morir, però no ho aconseguen perquè la cap de l'organització, l'**Ava Paige**, el salva i li diu que la seva organització s'equivocava al voler seguir amb els experiments i que allò que havia de fer era salvar als immunes que quedaven, i així doncs, en Thomas arriba fins als seus amics i fins a la resta d'immunes i els **salva** sortint per on li havia dit l'Ava per arribar a un paratge on estaran fora de perill, però abans d'això han de lluitar contra en Janson i els seus sequaços i és llavors quan la Teresa **mor**.

4 Estereotips dels personatges

Entre les tres trilogies que es tractaran durant aquest treball de recerca, podem destacar una classe d'estereotips per sobre de la resta, que vindrien a ser aquells que estan en relació amb els protagonistes de

les novel·les, així com també amb la resta de personatges que són més aviat secundaris, ja que tots ells presenten un seguit de factors comuns, ja sigui parlant del seu físic com de la seva mentalitat alhora d'actuar i/o de prendre decisions. Amb aquests prototips doncs, també hi van incloses les relacions que s'estableixen entre els protagonistes i la resta de personatges, atès que sempre apareixen els mateixos tipus de relacions que solen tenir un desenllaç semblant, com per exemple ho serien els lligams del protagonista amb el seu millor amic, o amb la persona de la qual es va enamorant

lentament conforme es van coneixent.

A continuació doncs, presentaré un seguit d'onze estereotips que tenen a veure amb els protagonistes, tant física com psicològicament, i amb les relacions que aquests instauren amb la resta de personatges destacats de les sèries de novel·les.

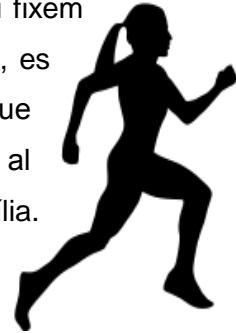
4.1 *Edat*

El primer estereotip a destacar d'aquestes tres sagues és l'edat dels protagonistes, ja que tant la Katniss com la Tris i en Thomas tenen setze anys, i tot i que l'edat pogués variar entre els quinze o els disset anys, la situació seria la mateixa ja que, alhora de triar al protagonista perfecte, el que els escriptors buscaven era que fos **adolescent**, per així poder arribar al públic d'aquesta franja d'edat, que resulta complicada ja que no són ni nens ni adults i necessiten trobar la seva identitat, i alhora per poder aconseguir que els joves lectors se sentin **identificats** d'alguna manera amb els protagonistes i els puguin prendre com a **referència** en la seva pròpia vida aportant-los els valors de que els doten els escriptors, com vindria ser la valentia, la seguretat en ells mateixos, la importància de l'amistat, etc...

4.2 Aspecte físic

El següent prototip relacionat amb els protagonistes de les trilogies és l'aspecte físic que presenten, atès que aquests són **prims** i estan **en forma**. Si ens hi fixem doncs, trobem que la protagonista d'*Els Jocs de la Fam*, la Katniss, es mostra des d'un principi com a una noia prima i en bon estat físic, ja que s'ha d'adaptar a la seva situació en el districte dotze, on ha de sortir al bosc per **caçar** i per poder sobreviure i mantenir també a la seva família. D'altra banda però, la protagonista de la sèrie de llibres de *Divergent*, encara que se la mostra com a una noia molt prima en tot moment, és descrita com una persona que no es manté en forma, fet pel qual **li costa més superar** la seva Iniciació a Intrepidesa on ha de portar el seu físic als límits, però només acabar el primer llibre de la saga podem observar com la Tris fa un gran canvi i es troba en la mateixa bona situació física que la Katniss. A *El Corredor del Laberint*, trobem que el Thomas és presentat de manera semblant a les noies de les altres dues trilogies, i sobretot se li dona importància al fet que està en forma, que és veu reflectit, entre d'altres moments, quan el noi entra al laberint per primera vegada i és veu obligat a recórrer-lo tot per tal de fugir dels *grius* i inclús s'ha d'enfrontar a ells, i en superar aquesta aventura ell mateix es sorprèn per la **resistència** i la **força** que té.

Amb això doncs, podríem dir que els escriptors donen més importància a la **forma física** dels protagonistes abans que a la seva estètica i bellesa, ja que és allò que **necessitaran** per enfrontar-se al seu destí: la Katniss als Jocs, la Tris a la Iniciació i en Thomas al laberint i a les proves de les Brases.

En canvi però, podem veure que els autors dels llibres sempre descriuen als seus protagonistes com si no fossin excepcionals física i estèticament, és a dir, no parlen d'ells

com de joves diferents a la resta, ja sigui perquè són més guapos o més esvelts o perquè porten alguna roba que els fa destacar o simplement perquè tenen algun aspecte físic que els fa diferents davant els altres. Així veiem que els autors pretenien demostrar que **qualsevol pot ser un heroi**, que per destacar en qualsevol aspecte no cal que

també hagin de tenir un molt bon físic.

4.3 Excepcionalitat

De la mateixa manera com hem vist que els escriptors tracten als protagonistes de les seves obres com a persones físicament normals i iguals a la resta, passa el contrari alhora de parlar d'allò que representen o d'allò que han fet per arribar a ser protagonistes, és a dir, tots tres personatges han fet quelcom per **destacar** sobre la resta de persones que es troben en una mateixa situació.

Així doncs, veiem que la Katniss en un principi va destacar per presentar-se **voluntària** als Jocs de la Fam per tal de salvar a la seva germana petita, i es diu que ha sigut l'única persona en el districte dotze que s'ha ofert com a tribut voluntàriament. Més endavant

veiem que és excepcional durant els Jocs pel seu domini i control de **l'arc i les fletxes**, bàsicament perquè prové del districte més pobre on ni tan sols existeixen les armes i per tant la gent no entén com començant de zero amb l'ús de l'arc pot controlar-lo d'aquesta manera, però clar està que la noia ja caçava amb aquesta arma al bosc de la vora del seu districte, amagant-se del Capitoli. Un altre factor que també la fa destacar és que en acabar els seus primers Jocs **desafia** al Capitoli, tot i que ho fa sense realment buscar-ho, així aconsegueix que li deixi fer el que ella vol: sortir viva de l'arena amb en Peeta. Per acabar, el que més ressalta a la Katniss, és que la gent la pren com al **símbol de la rebel·lió**, com a l'ocell de la revolta, ja que ha estat l'única persona capaç de reptar al Capitoli i sortir-ne amb vida per després afrontar-se a uns nous Jocs i també sobreviure iniciant una revolució a tot Panem.

La Tris també ressalta sobre la resta de personatges per diverses raons, entre les quals trobem com a la més excepcional que la noia és **divergent** i aleshores podria pertànyer a qualsevol facció, quan la gran majoria de persones només tenen aptitud per una, fet que la fa perillosa per a la societat en la que viu (ja que es considera que les persones només han de poder pertànyer a una facció i doncs les que puguin formar part de més no són com la resta i poden ser perilloses); a la vegada, veiem que la protagonista és **genèticament pura** (divergent) i per tant ha complert l'objectiu dels qui van crear la societat de faccions, és a dir, han descobert en la Tris i en algunes poques persones més el seu fi: trobar persones genèticament curades. Un altre fet que fa destacar a la Tris, és que en la seva segona fase de la Iniciació d'Intrepidesa, on els iniciats s'han d'enfrontar a totes les seves pors en un simulador, la noia només s'ha d'encarar a **sis pors**, quan la mitjana de pors dels iniciats és d'unes quinze, i es diu que la Tris és la segona persona amb menys pors, just després d'en Tobies que en té quatre, fet pel qual rep el pseudònim d'aquest mateix número.

Per acabar, en Thomas és excepcional també per diversos motius, dels quals el primer a ressaltar és que va **entrar al laberint** als pocs dies d'arribar a la Clariana, sense saber el perill al qual s'estava exposant i ho va fer únicament per intentar salvar a dos clarians, cosa que finalment aconsegueix **superant** així tota una nit al laberint, fet que, a més a més,

ningú abans que ell ho havia aconseguit, igual que també mata a diversos *grius*, cosa que sembla impossible de fer. Després d'això, de seguida en Thomas es converteix en **corredor del laberint**, tot i que la resta de corredors

havien arribat a ser-ho després de setmanes i setmanes d'espera i de preparació. Un cop els clarians escapen del laberint, guiats pel protagonista i per la Teresa, el Thomas es converteix en una mena de **líder** del grup durant les Proves de les Brases, i només començar el darrer llibre, *La cura mortal*, veiem que en Thomas és una de les poques persones del món **immunes** a la malaltia de l'Erupció i que CRUEL el tria com al **candidat final** per poder trobar una cura a aquesta malaltia, és a dir, és la persona que aquesta organització ha estat buscant durant anys i és l'única capaç de salvar a tots els infectats de l'Erupció.

4.4 Impulsivitat

Un altre estereotip que es veu reflectit en tots tres protagonistes, és el fet de que són persones molt **irreflexives** que actuen pràcticament en tot moment sense pensar en les seves accions i les repercussions que aquestes poden portar. Probablement, els escriptors de totes tres trilogies, amb el fet de que els tres joves siguin així d'impulsius, pretenien mostrar que tot el que aconsegueixen no ho fan després de meditar gaire sobre el tema o de seguir el consell d'altres, simplement es deixen emportar i fan el que en aquell moment consideren que han de fer, encara que sigui una errada i més tard es puguin penedir, és a dir, els autors ens estan enviant el missatge de que els adolescents normalment actuen segons el que pensen en aquell moment concret, i no diuen que hagin fet malament en fer-ho, més aviat sembla que diguin que si no ho haguessin fet així tot hauria anat molt pitjor, tant pels seus familiars o amics com per la resta de la societat.

Això ho podem comprovar en *Els Jocs de la Fam* en diverses ocasions, com per exemple al principi de la saga, quan la Katniss es presenta **voluntària** el dia de la collita tot sabent que no podrà sobreviure als Jocs, encara que al final ho aconsegueix. Un altre moment en què la Katniss presenta aquesta qualitat és quan a les acaballes del primer llibre de la trilogia, el presentador dels Jocs de la Fam anuncia que només podrà haver un supervivent, després d'haver-los assegurat que podrien haver dos guanyadors sempre i quan fossin els dos tributs d'un mateix districte i la Katniss i el Peeta havien aconseguit ser aquests tributs, i doncs la noia decideix que o viuen els dos o no viu cap, i sense dubtar-ho es reparteix unes **baies venenoses** amb el seu company i tracten de suïcidar-se, ja que sap que el Capitoli no permetrà que això passi; la impulsivitat de la protagonista la veiem en aquest cas amb la següent cita del llibre: "*Es massa tard per canviar d'idea.*", ja que així demostra que possiblement s'ha precipita massa en prendre aquesta decisió però que ja no pot fer res per canviar-la. Per acabar, un bon exemple on la Katniss es mostra impulsiva és quan a *En Flames destrueix l'arena* disparant una fletxa a la cúpula que l'envolta, sense pensar que passarà després ni si hi haurà algú a l'exterior que els pugui rescatar i doncs arriscant-se a ser torturada pel Capitoli, així com també és un clar model el moment final del darrer llibre quan la noia ha de **matar** al president Snow però dirigeix la fletxa del seu arc al cor de la futura presidenta Coin i acaba amb la seva vida sense plantejar-se les repercussions que això li pot portar, simplement deixant-se anar per la situació i pels seus sentiments envers la dona.

Igual que amb la protagonista anterior, podríem dir que la Tris és impulsiva en el moment en què **escull la facció**, ja que repeteix constantment que no té clar a on vol pertànyer, i a l'últim segon tria Intrepidesa, la facció més perillosa i en la qual es necessita estar més en forma (com hem vist abans, la Tris abans de començar la Iniciació no està gens preparada físicament). També veiem la seva espontaneïtat quan **desafia**, d'alguna manera, als líders de la seva pròpia facció, dient-los-hi tot el que pensa sobre ells sense pensar en els conflictes que això li pot portar; un altre moment en que trobem la impulsivitat de la noia, tot i que va lligat a aquest darrer de reptar els líders, és quan, durant la Iniciació, a un

company seu se'l castiga injustament posant-lo davant d'una diana mentre la resta d'iniciats han de seguir llançant ganivets contra les dianes dels costats, i aleshores la Tris **impedeix** que ho facin reptant així als seus instructors i les seves ordres, i llavors ells l'obliguen a que ocupi el lloc del

seu company i aquesta vegada li llençaran ganivets a la seva diana i ho faran ells mateixos, i la noia sense incertesa es situa al davant.

En el cas d'*El Corredor del Laberint*, veiem que en Thomas és un personatge molt irreflexiu, de fet en la meua opinió personal és el més impulsiu de tots encara que no sempre ho és en moments decisius, sinó també en alguns més irrellevants. Un dels moments d'impulsivitat principals és quan el noi **entra al laberint** per primera vegada amb l'únic objectiu d'intentar salvar als seus amics, tot i que quasi no els coneix, tenint consciència absoluta de que si entra allà serà pràcticament impossible que sobrevisqui. Una altra ocasió en que el noi és impulsiu és quan al darrer llibre **escapa** de l'edifici de CRUEL sense cap arma ni cap ajuda a part de la dels seus dos amics Newt i Minho, ja que qualsevol persona en pensar-ho una mica hauria traçat algun pla abans de fugir. El mateix passa quan el protagonista viatja a un espai on es troben tots els **infectats de l'Erupció** per treure d'allà al Newt, atès que el més probable en entrar allà era que no aconseguís sortir amb vida.

4.5 Poca sociabilitat

Una altra característica dels protagonistes que fa que s'assemblin tant i estiguin així estereotipats és que són persones més aviat **poc socials i solitàries**, que els hi costa bastant relacionar-se amb la resta de personatges que van apareixent durant les novel·les, però a la vegada, acaben fent **grans amistats** sense buscar-ho. Així doncs, sembla que els escriptors vulguin transmetre novament que qualsevol pot ser un heroi, que no cal que algú sigui molt popular i tingui molts amics per aconseguir grans coses a la seva vida i, per tant, és una manera d'animar i donar suport a aquells adolescents que se senten més marginats socialment.

Aquest estereotip es veu reflectit a la trilogia d'*Els Jocs de la Fam* bàsicament perquè la Katniss repeteix contínuament que el seu únic amic és en **Gale**, amb qui sortia a caçar cada dia i al qui va conèixer el primer dia en que va haver de sortir al bosc per poder buscar menjar per la seva família, just després de la mort del seu pare. La noia però, també parla de la **filla de l'alcalde** del districte com de la seva amiga, a la qual coneix des que és ben petita, però la Katniss no la menciona gaire i no sembla que la recordi massa. Així doncs, veiem que la Katniss només té dos amics, i li costa molt conèixer a més i en un principi veu

a tots els qui va coneixent com a enemics, com per exemple a en **Peeta**, que de fet acaba sent fins i tot més important que un simple amic i acaben tenint inclús fills bastant després del fi de la saga (cosa que es veu a l'epíleg del darrer llibre); un altre exemple és en **Cinna**, el seu estilista quan ella arriba al Capitoli (on se li dona molta importància a l'estètica i per això tots els tributs en tenen un), que acaba sent un gran amic i company en la rebel·lió

gràcies al disseny dels seus vestit d'ocell de la revolta; un altre cas és també el de la **Rue**, la noia més petita que es veu obligada a anar als Jocs de la Fam i a qui la Katniss agafa una especial estima principalment perquè li recorda a la seva germana i sent la necessitat de protegir-la. També observem el cas del **Haymitch**, que és el mentor de la Katniss durant els seus dos Jocs, a qui la noia odia en un principi ja que el veu com a un home ebri i fastigós, tal i com descriu a les següents línies quan el veu arribar per primera vegada al dia de la collita: *“Haymitch Abernathy, un panxut de mitjana edat que, en aquests moments, apareix bramant alguna cosa intel·ligible, trontolla a l'escenari i es deixa caure sobre la tercera cadira. Està borratxo, i molt.”*; però finalment la noia entaula una gran amistat amb ell quan s'adona que realment vol ajudar-la.

A tota la saga de *Divergent* també trobem aquesta idea, ja que la Tris en cap moment diu que tingui amics a la seva facció d'origen, i quan pensa en marxar d'aquesta, només reflexiona sobre que deixarà enrere a la seva família, però no a **cap amic o amiga**. Un cop la protagonista arriba a Intrepidesa, en un principi simplement vol superar la Iniciació sense problemes, i per tant no està pendent de fer amics o no, però sense realment buscar-ho comença a ajuntar-se amb la **Christina**, una noia provinent de Franquesa, i acaben sent molt bones amigues ja que es troben en una situació semblant i s'ajuden mútuament. La Tris també fa algun amic més durant la Iniciació a banda de la Christina, però cap d'ells no arriba a ser gaire important per ella, exceptuant al Will qui mor a les acaballes del primer llibre a mans de la pròpia Tris atès que el noi està sent controlat per Erudició i està tractant de matar-la. En canvi però, sí que apareix una persona que és molt important per la noia i amb qui té una relació, el seu instructor d'Intrepidesa, en **Tobies**, tot i que en un inici veiem que a la noia no li cau gaire bé, però finalment s'enamora d'ell després de descobrir tot el que tenen en comú i la gran ajuda que el noi ofereix a la protagonista.

A en Thomas d'*El corredor del Laberint* també se'l veu des de l'inici de la sèrie com a un noi poc social, atès que només arribar a la Clariana té clar que vol sortir d'allà i no vol fer cap amistat perquè ni tan sols creu que ho necessiti. Tot i així, per molt solitari que sigui, acaba fent-se amic d'en **Chuck**, el noi més jove de la Clariana, que sembla que busca l'amistat del protagonista en tot moment i finalment l'aconsegueix i de fet, quan aquest mor, deixa un gran buit al cor d'en Thomas. D'altra banda, podem veure que com ja hem observat anteriorment, el personatge principal de la trilogia entra al laberint només per salvar a dos clarians que no els hi donava temps a creuar els murs que separen les dues àrees, i encara que ell mostri d'alguna forma que no ho fa per amistat ja que pràcticament no els coneix, un cop els salva, la seva relació comença a ser forta, sobretot amb un d'ells, en **Minho**, qui acaba sent el seu millor amic. El noi també té una forta amistat amb en **Newt**, un noi de la Clariana que sembla voler ajudar a en Thomas des que aquest arriba al laberint tot i que ell no el correspon quasi mai. Per acabar, trobem l'amistat del protagonista amb la **Brenda**, de qui desconfia en tot moment, fins que la comença a conèixer realment i és llavors quan s'adona que les intencions de la noia no són per res dolentes, sinó al contrari, i finalment es converteix en la seva millor amiga, suplantant així a la **Teresa**, qui havia estat una persona rellevant per al Thomas però que va desaparèixer de la seva ment quan el va traïr.

4.6 *Sacrificis*

Si ens fixem en la manera en com els tres protagonistes s'han exposat a un gran perill per salvar a d'altres persones, observem que segueixen un mateix prototip, és a dir, que tots tres personatges han hagut de fer un **gran esforç** que ha arribat fins i tot a ser un sacrifici, perquè han arriscat les seves vides simplement per salvar a algú altre, fet pel qual també veiem que són persones molt **empàtiques**. Per tant podem afirmar que els autors, amb això, volien promoure l'**altruisme** i intentar allunyar de la ment de la gent jove l'egoisme, perquè encara que ser abnegat pot portar problemes en algun moment, després portarà beneficis per a tots, i és una qualitat que tothom hauria de tenir.

En primer lloc, aquest prototip el comprovem amb la Katniss, qui arriba fins als Jocs de la Fam per **salvar-li la vida a la Prim**, la seva germana petita, ja que si no hagués decidit

sacrificar la seva vida per ella, la noia no s'hauria vist obligada a anar com a tribut als Jocs, i per tant no hauria arriscat la seva vida fins a l'últim segon, passant per dos Jocs de la Fam i per una rebel·lió contra el Capitoli,

encara que al final no pot impedir el terrible futur de la seva germana. Alhora doncs, també veiem que un altre moment en què la Katniss posa la seva vida en perill pels altres és quan permet que la seva imatge sigui utilitzada com a **símbol de la revolució** en tot moment, deixant-se veure com a la causant de la rebel·lió i sent doncs l'objectiu primordial del Capitoli.

El sacrifici que fa la Tris, d'igual manera que la Katniss, és per salvar al seu germà, en **Caleb**, que era qui en un principi havia d'arriscar la seva vida per aconseguir que l'Oficina de Benestar Genètic no reiniciés l'experiment de Chicago i per tant salvar d'alguna manera a tots els habitants de la ciutat. Així veiem que tot i que en Caleb traeix a la Tris des del principi al marxar de facció per unir-se a la Jeanine (la líder erudita) i a la seva investigació de persones divergents, i el noi arriba fins al punt de pretendre entregar a la seva germana a Erudició, la protagonista no pot evitar ser altruista i **sacrificar** la seva vida per ell, perquè malgrat tot segueix sent el seu germà i el segueix estimant. Això doncs, ho veiem a les següents línies que es planteja la protagonista segons abans de decidir començar la seva "missió suïcida": *"Estimo al meu germà. L'estimo, i ell s'esgarrifa de por davant la idea de morir. L'estimo i l'únic que escolto, l'únic que em ve al cap, són les paraules que li vaig dir fa uns dies: mai t'entregaria perquè t'executessin"*.

Per últim, en Thomas, com ja hem vist als apartats anterior, arrisca i posa en joc la seva vida al **entrar al laberint** quan s'estan tancant les portes, deixant enrere la protecció dels murs per enfrontar-se al laberint canviant i als *grius* que hi ha a l'interior, i ho fa simplement per salvar a dos clarians dels quals no sap pràcticament res ja que els coneixia des de no feia ni dues setmanes. La segona vegada crucial en què el noi arrisca la seva vida és quan viatja a un espai on es troben tots els **infectats de l'Erupció** per treure d'allà al Newt, atès que el més probable en entrar allà era que no aconseguís sortir amb vida perquè es tracta d'un espai ple de *pirats* amb intenció de matar tots el qui trobin. Finalment veiem que en Thomas s'exposa al risc quan per tal de poder sortir de l'edifici de CRUEL (la segona vegada que hi va, al final de l'última novel·la), el noi ha de passar pel laberint altra vegada, i allà es troba amb uns **cinc-cents immunes** a l'Erupció que CRUEL ha anat tancant, i en comptes de sortir únicament amb els seus amics i així assegurar que sortiran sense

problemes, decideix ajudar a la resta i treure'ls a tots del laberint sense pensar-ho dues vegades, fet pel qual els nois han de lluitar amb alguns dels membres de CRUEL per darrera vegada i és llavors quan la Teresa mor.

4.7 Odi

L'estereotip presentat a continuació no és concretament seguit pels protagonistes, ja que qui el compleixen en aquest cas són les **figures femenines** de totes tres sagues: la Katniss, la Tris i la Teresa (la coprotagonista d'*El corredor del Laberint*). Aquest patró consisteix en què les tres noies arriben a ser **odiades pel lector** en un moment determinat del llibre. Si ho analitzem bé, podríem dir que els escriptors pretenien demostrar un altre cop que els personatges dels seus llibres són humans i són com qualsevol persona de la vida real, per tant s'equivoquen i fan accions que no són considerades correctes o de les

que ningú s'hauria de sentir orgullós, i aleshores es penedeixen de la decisió que van prendre en aquell moment concret. D'altra banda, al ser les noies les que cometen aquest **gran error**, hi podríem percebre cert masclisme, com si les úniques que s'equivoquessin fossin les dones, però potser és simplement perquè, en el cas d'*Els Jocs de la Fam* i de *Divergent* les noies són les protagonistes i per tant es vol transmetre que els seus personatges ideals no són perfectes, i en el cas d'*El corredor del Laberint* perquè es necessita la traïció i doncs l'errada de la Teresa perquè la trama de la novel·la tingui sentit.

Primerament, la situació de la Katniss en la que pot arribar a ser odiada pels lectors, és quan fa **cas omís a l'enamorament** del seu company durant els Jocs, en Peeta, qui està realment enamorat de la noia des de que eren petits, i de fet la noia arriba fins i tot a odiar-lo perquè pensa que ell es mostra amable i enamorat d'ella només per aconseguir sobreviure als Jocs, perquè sap que si interpreta un paper que agradi als patrocinadors abans inclús de començar els Jocs, ells li facilitaran l'estància a l'arena, i que serà llavors quan el noi aprofiti per matar-la sense miraments al camp de batalla, cosa que es pot veure quan el Peeta s'uneix al grup de tributs professionals de l'arena, tot i que si ho fa és per intentar salvar a la Katniss d'ells, i així ho fa quan la troben. El pensament de la Katniss però, el podem comprovar a les següents línies del cinquè capítol d'*Els Jocs de la Fam*:
"No siguis estúpida: en Peeta planeja matar-te – em recordo – Vol que et confiïs per

convertir-te en una presa fàcil. Quant més t'agradi, més mortífer serà.”; així com també el comprovem quan la noia, després de l'entrevista dels tributs, amenaça al Peeta per haver dit que està bojament enamorat d'ella en públic i haver-la fet sentir, segons ella, dèbil. Així doncs, la Katniss no s'adona que tot el que fa i sent en Peeta és **real** fins ben avançada la saga (i per això als lectors no els agrada l'actitud de la protagonista, perquè ells veuen i saben que el noi ho fa tot amb sinceritat) i llavors ella també acaba sentit el mateix pel jove.

En segon lloc, la Tris desenvolupa en els lectors cert odi pel fet que, quan comença la guerra d'Erudició contra Abnegació mitjançant el control de la ment dels intrèpids per tal que ataquin a aquest segon grup de la ciutat, la Tris es veu obligada a **matar** al seu amic **Will**, qui des d'un principi es mostra de la seva part i qui està sortint amb la millor amiga de la protagonista, la Christina. És cert però, que la Tris mata a en Will per protegir la seva

vida, perquè ell es troba sota el control dels erudits i es dirigeix cap a la noia per acabar amb la seva vida, però la Tris hauria d'haver reflexionat sobre el que feia i hauria d'haver-se plantejat si hi havia més opcions sense arribar directament a la mort del jove, i és per aquesta

raó que els lectors senten cert rebuig cap a la protagonista, tot i que hi ha encara un altre motiu, i aquest és que la noia **oculta** a la seva millor amiga l'assassinat que ha comès, i fingeix que no s'havia assabentat de la mort del seu amic. Llavors, no és fins

la segona part de la trilogia que la Tris no revela a la Christina i a tots els ciutadans de Chicago que va ser ella qui va matar al Will, i encara que ho fa suposadament sota els efectes d'un **sèrum** que l'obliga a ser sincera, al ser divergent la Tris en tot moment és conscient del que està fent i és probable que hagués pogut evitar dir la veritat, però ella tampoc no ho volia tenir amagat durant més temps, perquè sabia que quant més temps passés sense dir-ho, pitjor seria la reacció de la seva millor amiga, que no és precisament bona, al escoltar la terrible notícia.

Per acabar, podem dir que la Teresa és la protagonista més odiada pels lectors dels llibres, igual que pels propis personatges dels llibres que mai no arriben a perdonar-la, així com en les altres dues sagues sí que es perdona a les protagonistes en un moment determinat, tot i que sigui després d'un temps de reflexió. Així doncs, trobem l'odi cap a la Teresa en la **traïció** de la noia envers el Thomas en els dies que es troben a les Brases,

quan la noia ha sigut separada de tots els seus companys en contra de la seva voluntat, i se l'ha ajuntat amb un grup de noies que també van escapar d'un altre laberint. És llavors

quan la Teresa juntament amb aquestes noies, rapta al protagonista de la saga perquè tenen la missió directa de CRUEL de matar-lo, però en Thomas gràcies a la seva força de la paraula les convenç de que no el matin, dient que la seva suposada missió és només una manera de posar-les a prova per veure si fan tot el que se'ls ordena sense cap mena de fonament. La Teresa però, no està a favor d'aquesta decisió, així que marxa tot separant-se del grup, i a meitat del camí d'en Thomas i les noies, s'emporta al protagonista dient-li que ha de confiar en ella passi el que passi. El noi li obeeix i confia en ella, però es troba que la Teresa i el Aris (el noi que havia estat al laberint de les noies però que CRUEL l'havia separat d'elles en sortir-hi i l'havia portat amb els nois, és a dir, és la Teresa de l'altre laberint) estan junts i tenen una relació, quan semblava que ni tan sols es coneixien; aleshores el Thomas comença a enfadar-se per la situació i a demanar explicacions, ja que la Teresa havia dit que mai no havia sentit res pel protagonista encara que en un principi li hagués dit el contrari, i finalment comencen a barallar-se fins que els dos traïdors deixen quasi inconscient al Thomas i el fiquen a una càmera on el **gasegen**. En el moment en què en Thomas surt de la càmera de gas, es troba a la Teresa i a el Aris, que s'excusen dient que CRUEL els havia obligat i que era l'única forma de salvar-li la vida, però el noi no els creu i no entén perquè no han fet cas al que ja havia explicat quan va trobar al grup de les noies que el tractaven de matar també seguint les ordres de CRUEL, i llavors perd completament la gran **confiança** que havia arribat a tenir amb la coprotagonista de les novel·les.

4.8 Salvació de la societat

En el darrer llibre de cadascuna de les sagues advertim un fet que, tot i ser previsible des d'un inici ja que les històries de la societat on viuen els protagonistes no poden acabar pitjor o igual del que van començar, ens impacta perquè acaba d'una manera que **sembla impossible de solucionar**, però que finalment el/la protagonista aconsegueix resoldre salvant la seva societat, encara que el final per al personatge en concret no sigui gaire feliç. Així doncs, veiem que en acabar totes tres sagues, la Katniss ha aconseguit acabar amb els Jocs de la Fam i amb el corrupte president Snow i la futura presidenta Coin, la Tris ha aconseguit acabar amb el sistema de faccions ensenyant a tots els ciutadans de Chicago

que són experiments, i en Thomas ha aconseguit salvar a tots els immunes i així salvar la raça humana.

En primer lloc doncs, al llibre de l'*Ocell de la Revolta*, la Katniss aconsegueix convertir-se en el **símbol de la revolució** contra el corrupte sistema de Panem reptant als líders del

Capitoli tant durant els seus primer Jocs de la Fam, els quals guanya juntament amb el Peeta (cosa que en un principi era impossible) i ningú creu que ho hagi fet pel seu gran amor cap al Peeta, com també en els seus segons Jocs dels quals escapa destruint l'arena tot i que ho fa sense saber que allò era un pla

ideat per desafiar el poder del Capitoli. D'aquesta manera doncs, la noia acaba amb els injustos Jocs de la Fam, fent que els ciutadans es revoltin contra aquest sistema i demostrin el seu descontentament, que va lligat a una rebel·lió iniciada doncs per ella. Finalment, la Katniss acaba amb les **injustícies** del Capitoli i aconsegueix que tots els districtes de Panem s'uneixin per la mateixa causa: destruir els seus líders. La protagonista de la trilogia doncs, un cop ja s'ha pres el control de la ciutat per part del grup principal de rebels dirigit per la presidenta Coin del districte tretze, quan se suposa que ha d'assassinar al corrupte president Snow, mata a la presidenta Coin, ja que la noia sap que el vell president té una greu malaltia i que acabarà morint, i que per tant ha de **matar a la futura presidenta**, qui semblava tenir uns plans inclús pitjors que els de el Snow per a Panem, donat que mostra que vol tornar a repetir allò pel que han lluitat els rebels: els Jocs de la Fam.

D'altra banda, al darrer llibre de la saga Divergent, que rep el nom

de *Lleial*, comprovem que la Tris aconsegueix l'objectiu final de que l'Oficina de Benestar Genètic **no reiniciï l'experiment** de Chicago tot fent que la gent oblidí el que la Tris havia

desvetllat durant els primers llibres: que la ciutat era un simple experiment per trobar divergents que estiguessin genèticament curats (segons l'Oficina), perquè les primeres persones que van entrar a la ciutat de faccions, van ser manipulades genèticament pel govern per tal que només tinguessin aptitud per una de les faccions. Així la Tris finalment aconsegueix que els habitants de

Chicago no perdin els seus records sobre l'experiment i que no torni a ser tot tal i com ella ho havia conegut, amb una vida controlada per uns líder i alhora gravada i observada per desconeguts, que ho veuen quasi com si es tractés d'un *reality show*, tot i que salvar la societat comporta la pròpia mort de la protagonista. Si deixem de banda però el final de la

trilogia i ens fixem en el primer llibre, també trobem que en part la Tris salva la societat, ja que aconsegueix **aturar els intrèpids** que, controlats per un sèrum proporcionat pels erudits, estaven intentant destruir la facció abnegada, cosa que de no haver estat aturada probablement hauria desembocat en la destrucció total de la ciutat.

En darrer lloc, la trilogia d'*El corredor del Laberint* acaba quan, en el llibre de *El Remei Mortal*, el protagonista Thomas resulta ser el **candidat final immune** a l'Erupció, la malaltia que està acabant amb la vida de tots els habitants de la Terra, i per tant CRUEL pretén utilitzar el seu cervell per trobar la cura a la infermetat. Finalment però, el noi aconsegueix escapar gràcies a l'ajuda de la cap de l'organització, l'Ava Paige, qui s'adona que la missió de tot el món hauria de ser **salvar a tots els immunes** perquè la vida humana no acabés, i no utilitzar-los corrent el risc de que s'extingeixin per tal de trobar una cura que possiblement no existeixi. Així doncs, al final en Thomas aconsegueix salvar a tots els immunes, allunyant-los del fins devastadors de CRUEL per trobar una cura per l'Erupció, i així també fa possible la perseveració de la raça humana gràcies a aquests immunes.

4.9 Temor

Tant en el cas de la Katniss, com en el de la Tris i el d'en Thomas, a tots els llibres de cada col·lecció, trobem que els herois passen per certs moments de **tensió** i de **por** i hi ha

uns de concrets on ells mateixos ho admeten. Els escriptors amb això, el que probablement pretenien aconseguir era novament arribar al públic adolescent, enviant-los-hi el missatge de que fins i tot els herois i les persones que semblen més valentes passen por, i que per tant, el temor no té perquè ser un obstacle i no té perquè fer a algú més dèbil, sinó que és un sentiment normal i que de vegades és **necessari** per actuar correctament. Així doncs, els escriptors tractaven de transmetre als seus lectors que no han de tenir por de mostrar els seus temors, perquè inclús els més intrèpids en tenen.

Si ens fixem en la saga d'*Els Jocs de la Fam* doncs, observem que la Katniss passa por en pràcticament tots els moments més tensos de tots tres llibres, els quals comencen arran de la **collita dels tributs** per als Jocs on surt escollida la seva germana i se sent obligada a presentar-se voluntària per substituir el seu lloc als Jocs, perquè no pot deixar-la morir sabent que pot fer alguna cosa per salvar-la. Així, trobem el terror de la Katniss des d'un inici durant els seus primers **Jocs de la Fam**, tot i que no sempre el mostra, ja que hi ha moments en què ressalta més la seva valentia i les seves ganes de sortir-ne viva o de

salvar al Peeta; en qualsevol cas però, la Katniss mostra un gran pànic en sortir de l'arena per tot el que ha vist i ha fet, incloent-hi matar adolescents que no tenien culpa de res. D'altra banda, la Katniss mostra por en tot moment durant el segon i el tercer llibre de la

trilogia, i aquesta por és causada per la **rebel·lió** que ella mateixa ha iniciat, és a dir, la protagonista presenta un fort temor per les repercussions que porten les seves accions, per la guerra que està causant sense voler-ho (encara que d'aquesta manera està donant esperances a tots els districtes de que és possible deixar de ser titelles del Capitoli), i per tot el que els seus amics fan per tal de protegir-la i de donar-li suport, arribant a posar en perill la seva vida, com per exemple ho fa en **Cinna** (l'estilista de la protagonista) quan per l'entrevista dels segons Jocs de la noia li fa un vestit que es crema i es converteix en un ocell de la revolta, cosa que és vista pel Capitoli com un desafiament, perquè així s'ha exterioritzat davant de tothom el que es parlava a amagades als districtes: que la Katniss és l'ocell de la revolta que acabarà

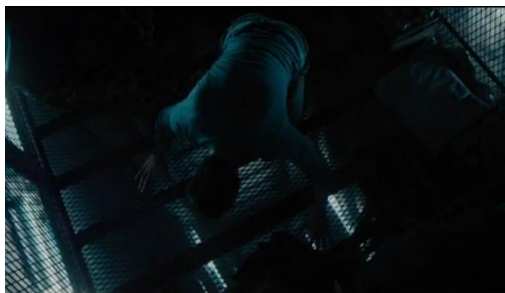

amb el corrupte sistema del Capitoli i portarà la llibertat als districtes. Doncs, aquesta por pel que ha fet en Cinna es mostra al dissetè capítol del llibre *En flames*, i ho podem veure en el següent plantejament de la Katniss: *“I de cop tinc molta por per ell, què ha fet? Una cosa terriblement perillosa. Un acte de rebel·lió en si mateix. I ho ha fet per mi.”*

En segon lloc, si observem el cas de la Tris durant la col·lecció de llibres de *Divergent*, trobem que la noia passa por principalment durant les **simulacions** que ha de superar a la Iniciació d'Intrepidesa, ja que en aquestes s'ha d'enfrontar a les seves veritables pors, algunes de les quals ni tan sols sap que realment les té, com per exemple la por a ser atacada per corbs. En general doncs, veiem que la Tris no mostra temor, sinó que mostra valentia alhora d'enfrontar-se a tots els perills i els intenta superar de la millor manera possible, encara que això suposi **arriscar** la seva pròpia vida sempre que serveixi per salvar la vida d'altres, fet que es veu a les acaballes de la sèrie de llibres, quan la

protagonista es sacrifica per tal d'evitar un gran mal per a tota la ciutat de Chicago: que s'esborri la memòria de tots els ciutadans i que per tant tots els descobriments que han fet la Tris i els seus aliats quedin a l'oblit, així com totes les morts i sacrificis que ha provocat arribar a conèixer la veritat de l'experiment.

Per concloure, veiem que en Thomas passa por en un principi al **laberint** i a la **Clariana**, ja que només arribar-hi no sap on es troba, ni com es diu, ni recorda res de la seva vida, i doncs al trobar-se tancat primerament a un ascensor fosc, petit i solitari, i més endavant a

un recinte ple de gent que no coneix, en Thomas se sent terriblement atemorit, tal i com podem observar per exemple en la següent cita del llibre: *“En Thomas es va recolzar a la cantonada un cop més, va creuar els braços i es va estremir, i va tornar la por.”* Doncs, després d'aquest primer

moment, en Thomas no pot evitar tenir aquest sentiment de temor davant de tot el que es troba, davant d'alguns **desconeguts** que semblen voler acabar amb la seva vida, davant del laberint i dels monstres als quals s'ha d'enfrontar i davant de la misteriosa malaltia de **l'Erupció**. Ara bé, si mirem el segon llibre de la sèrie, trobem que el protagonista mostra por al **desert** on és enviat per superar la segona fase de l'experiment, a causa de les terribles condicions en les que aquest es troba (un calor devastador, les tempestes elèctriques i els *pirats*) i de la traïció de la Teresa, encara que al final resulti ser tot un pla per salvar al noi. Per acabar, el protagonista està aterrit durant el darrer llibre en diversos moments, entre els quals podem destacar quan arriba a l'espai on es troben tots els **infectats de l'Erupció** (lloc on va per salvar al seu amic Newt, ja que els guàrdies de Denver l'han portat allà al assabentar-se que estava infectat), atès que es tracta d'una mena de ciutat tenebrosa plena de gent embogida i sinistre.

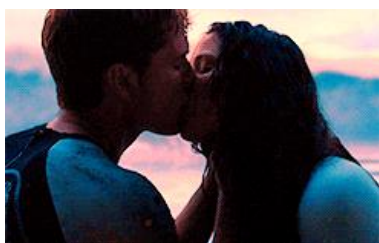
4.10 Parella final

A les tres sagues tractades durant aquest treball, trobem que des d'un principi els personatges són solitaris i no semblen ni voler tenir una parella, sembla que ni tan sols s'hagin plantejat l'idea d'enamorar-se. Aquest fet doncs, va relacionat amb l'estereotip de que són persones **poc socials**, tot i que va més enfocat a l'amor, i alhora amb un altre que es centra en què tots tres protagonistes **s'enamoren de dues persones** durant les trilogies, que són molt diferents l'una de l'altra i per tant cadascuna aporta una cosa diferent al protagonista, i que finalment tots tres personatges trien a la **segona persona** de la qual

s'enamoren. Així, veiem que els escriptors pretenien mostrar, en primer lloc, que l'amor no s'ha de buscar i que quan menys pendent estigui un d'aquest abans arribarà, per tant és una mena de lliçó per aquells joves que pensen constantment en trobar algú que els estimi; d'altra banda els escriptors semblen transmetre que en cas que algú s'enamori de dues persones, ha de triar la que ha arribat després, i tot i que la raó no queda clara, es pot deduir que és perquè quan algú estima a una persona però arriba una altra que li fa dubtar sobre aquest sentiment, és perquè aquesta segona li aporta més que la primera o simplement el fa més feliç.

Als *Jocs de la Fam*, doncs, observem que primerament, quan la Katniss coneix al **Peeta** en anar als Jocs, ella no confia en el noi i creu que ell només vol apropar-se a ella per sobreviure a l'arena, però més endavant comença a adonar-se que realment ell no vol fer-li mal, sinó més aviat el contrari, i és llavors quan la noia comença a sentir la **necessitat de protegir** al Peeta. A causa d'aquest sentiment, ambdós joves sobreviuen als Jocs i el Capitoli els obliga a mostrar-se enamorats (per tal que els districtes no interpretin el fet que hagin sobreviscut tots dos com a un acte de rebel·lió) i així, poc a poc es van coneixent i tots els successos dels llibres els van unint, fins que finalment la Katniss no pot evitar

enamorar-se d'en Peeta. Així doncs, trobem que en Peeta és la segona persona de la qual la protagonista s'enamora, ja que des d'un inici mostra uns forts sentiments cap al **Gale**, el seu millor amic, però al final, quan ha de triar, la Katniss sap que en Peeta és millor en tots els aspectes i que no

podria viure sense ell oblidant tot el que han passat junts, així que no pot quedar-se amb el Gale, atès que, tal i com cita a les següents línies, la noia necessita al Peeta i el que aquest representa i no al Gale: *“Que el que necessito per sobreviure no és el foc d'en Gale, encès per la ràbia i l'odi. Tinc bastant foc en mi mateixa. El que necessito és la dent de lleó a la primavera. El groc brillant que significa renàixer enlloc de destrucció. La promesa de que la vida pot continuar, sense importar el dolent de les nostres pèrdues. Que pot ser bona de nou. I només el Peeta pot donar-me això”*

Seguidament, a la trilogia de *Divergent* trobem la mateixa situació que entre la Katniss i en Peeta, ja que la Tris en un principi no confia en el **Tobias**, i creu que és un dels terribles líders d'Intrepidesa, però a poc a poc comença a notar que ell no es així, que vol ajudar-la i que realment vol ser amic d'ella i protegir-la, així que la protagonista deixa d'allunyar-se d'ell i el comença a conèixer, fins que finalment **s'enamora**. Si ens fixem en l'estereotip de si la Tris acaba quedant-se amb la segona persona de la qual s'enamora, també és així, encara que

amb una petita variant, ja que tot i que no sembla que la noia s'hagi enamorat abans, al principi de la saga observem que parla del seu veí, el **Robert**, i el mostra com el seu futur marit en cas que es quedés a Abnegació, però en cap moment no parla d'ell com d'un enamorat, fet que observem a la següent frase on la Tris s'imagina la seva vida a la facció abnegada: *“Em veig convertida en una dona amb roba d'Abnegació, casada amb en Robert, la pau de la rutina, les tranquil·les nits davant la xemeneia, la certesa de que estaré segura [...]”*. Així, podríem dir que la Tris relaciona el fet d'estar amb el Robert, amb el fet d'estar segura, de portar una **vida avorrida** i de no tenir cap motivació, i per tant el Tobies l'associa amb el contrari, amb les aventures, les emocions i amb la **nova vida** que ella sempre ha desitjat.

En canvi però, en el cas del *Corredor del Laberint*, veiem que al Thomas li passa el contrari amb la **Teresa**, ja que al principi **confia** molt en ella encara que quasi no la coneix

(o almenys no recorda res d'ella de la vida anterior al laberint), i quan ella el **traeix**, tot i que sigui per salvar-li la vida, el noi no tornar a fiar-se d'ella i sent que ella mai no ha estat una vertadera amiga, així que en tot cas passa per les fases de les altres sagues però a la inversa. Ara bé, si mirem la relació d'en Thomas amb la **Brenda**, sí que trobem la mateixa situació, ja que el protagonista quan coneix a la noia no es fia gens d'ella i creu que ni tan sols vol ajudar-lo a sortir de la ciutat de les Brases on es troben ambdós, però més endavant comença a confiar en ella i comença a oblidar a la Teresa i a sentir que només vol estar amb la Brenda, encara que també passen per una fase en què es distancien perquè resulta que la noia pertany a CRUEL però igual que en Thomas vol fugir d'allà, i per tant allò no és cap obstacle que pugui trencar la relació. Finalment doncs, en Thomas s'enamora de la Brenda i així, **oblida** a la Teresa, la primera persona de la qual es va enamorar, tot i que sempre es sentirà **culpable** per no haver-la perdonat, atès que la noia mor sabent que en Thomas mai no podrà perdonar-la per molt i que hagi intentat recuperar la seva confiança arribant fins al punt de sacrificar la seva pròpia vida.

4.11 Mort d'un personatge rellevant

A totes tres trilogies veiem que tenen lloc morts de personatges importants que **marquen la vida** dels protagonistes, és a dir, a cada sèrie mor un o més personatges que són molt propers als protagonistes i que han estat importants per ells, i per tant les seves morts marquen un abans i un després en els protagonistes i fan que vegin el món d'una manera diferent, bàsicament, que el vegin amb més **maduresa** i que siguin més **valents** a l'hora d'enfrontar-se als perills i/o de venjar les morts d'aquests amics. Probablement doncs, els escriptors dels llibres pretenien mostrar **l'evolució** dels personatges a partir d'un fet terrible, és a dir, com reaccionen davant d'unes circumstàncies com aquestes i com els hi serveixen per tenir més clars els seus objectius.

En primer lloc, als *Jocs de la Fam* destaca, d'entre moltes altres morts, la de la **Rue**, la nena de dotze anys que es veu obligada a anar a l'arena als primers Jocs de la Katniss i de la qual la protagonista es fa **aliada i amiga**. La Katniss però, des del moment en què es fa aliada de la nena sap que arribarà un moment en què s'hauran de separar perquè al final només pot sobreviure un tribut, o en què la Rue mori perquè és massa petita i no està preparada per estar allà, però tot i així, la Katniss no dubta en fer aliança amb ella i és la mort que més lamenta perquè realment la veia com a una amiga i sobretot perquè li recorda a la seva germana petita Prim (qui hauria estat a l'arena també de no haver estat per la valentia de la protagonista), i per tant quan la petita aliada mor, la Katniss només pot sentir **odi pels professionals** (els tributs dels districtes u, dos i quatre) que són els culpables de la seva mort i **pel Capitoli** que els ha enviat als Jocs. La protagonista, a partir d'aquesta mort, ja no pretén intentar sobreviure als Jocs passant desapercebuda, sinó al contrari, vol **venjar** la Rue i vol que tothom **recordi** a les dues, fet que observem amb els següent pensament de la Katniss, tot just quan mor la seva amiga: *“Estic decidida a venjar-la, a impedir que oblidin la seva mort, i només ho puc aconseguir si guanyo i impedeixo que m'oblidin a mi.”*

D'altra banda, trobem una mort que, tot i ser al final de la trilogia, veiem que marca notablement la vida de la Katniss, i aquesta és la de la seva germana **Prim**. La Katniss a partir d'aquesta terrible mort es torna molt més madura i l'únic que vol és acabar amb el Capitoli i tot el que tingui a veure amb aquest, fet pel qual **mata** a la futura **presidenta Coin** sense miraments. Així doncs, la mort de la Prim marca un abans i un després per a la Katniss, ja que és el **punt mig** entre tots els desastres i morts que han portat el Capitoli i els seus Jocs de la Fam, i la pau i la tranquil·litat de la protagonista en el districte dotze.

En segon lloc, a la sèrie de *Divergent*, les morts més remarcades i que més fan patir a la Tris són primerament la de la seva **mare**, després la del seu amic intrèpid **Will** i per últim la del seu **pare**, les quals ocorren seguides les unes de les altres, ja que tenen lloc a la mateixa batalla: quan els Intrèpids són controlats per Erudició i ataquen a tots els abnegats. Les morts dels pares de la Tris doncs, la marquen molt perquè havien estat persones molt importants a la seva vida i perquè tots dos moren, en situacions diferents, per **salvar** a la seva filla, és a dir, donen la seva vida per tal que la Tris pugui viure i aconseguixi també,

en aquest cas, salvar la facció abnegada d'una destrucció assegurada. D'altra banda, la mort d'en Will marca molt el futur de la protagonista, ja que és ella mateixa qui **mata** el noi quan aquest està tractant d'acabar amb la vida de la Tris, tot i que ho fa inconscient sota els efectes del sèrum, però encara i així la noia el dispara sabent que és l'única solució que té per seguir ella amb vida i acabar amb aquesta guerra, encara que els lectors es poden plantejar que la Tris li podria haver disparat a la mà desarmant-lo, per exemple, abans d'arrabassar-li la vida. Així, el fet que la Tris mati al seu amic fa que després de la batalla i victòria, la noia no sigui capaç d'agafar una pistola i que fins a la meitat del llibre d'*Insurgent* no tingui el valor suficient per dir-li a la Christina, la seva millor amiga i ex-parella del Will, que ella el va matar, cosa que quan fa provoca que, tot i sentir-se **alliberada** pel gran pes que duia a sobre, la seva amiga s'allunyi de la Tris i no vulgui saber res d'ella, encara que finalment es **reconcilien** i aleshores sembla oblidar una mica el que va fer.

Ara bé, si mirem la trilogia de *Divergent* des de la perspectiva d'en Tobies, observem que la **mort de la Tris**, que es situa al final de la saga, marca molt a aquest protagonista ja que ha estat la única noia de la que s'ha enamorat i amb qui ha viscut els moments més intensos i més importants de la seva vida. El dolor que comporta la mort de la protagonista pel noi és tan gran que, al final de *Lleial*, en Tobies pensa en **esborrar** de la seva ment tot el que recordava de la Tris mitjançant el sèrum que van preparar els de l'Oficina de Benestar Genètica per esborrar els records dels habitants de Chicago, però la Christina aconseguix treure-li del cap aquesta terrible idea amb la següent frase: "*Val la pena que segueixi existint la persona en la qual et vas convertir gràcies a ella (Tris). Si et beus aquest sèrum, no aconseguiràs tornar a ser el que ets ara.*"

Per acabar, a la trilogia d'*El corredor del Laberint* destaquen dues morts que marquen al Thomas durant tota la trilogia, i que són en un primer lloc la del **Chuck**, el nen més petit de la Clariana que s'havia convertit en l'únic amic vertader del protagonista i que havia mort **salvant-li la vida** al mateix; el Thomas havia promès al nen que el trauria d'allà amb vida i que aconseguiria que pogués conèixer als seus pares, ja que es tractava d'un noi sense cap amic i que pensava que si existia algú que l'estimés eren els seus pares i per tant volia tornar amb ells, però finalment no pot complir la seva **promesa**, fet que el fa sentir-se culpable durant tota la sèrie. D'altra banda, una segona mort que afecta al Thomas és la del seu amic **Newt**, al qual també va conèixer al laberint (tot i que no sembla ser en aquell moment de la saga quan els dos nois entaulen la seva gran amistat), ja que és ell mateix qui ha de **matar** al Newt perquè ell li suplica que ho faci atès que el noi no és immune a l'Erupció i s'ha **contagiat** de la malaltia, així que ja s'estava convertint en un *pirat* i preferia morir a seguir aquest camí.

5. Estereotips dels mons

Deixant de banda aquells estereotips que estan relacionats amb els personatges de les tres sagues de novel·les, també trobem tot un seguit de prototips que segueixen aquestes i que, aquesta vegada, tenen a veure amb els mons que envolten als protagonistes. Si ens fixem en això doncs, podem observar que a

totes tres trilogies als protagonistes se'ls situa en un mateix temps, que és un futur distòpic, ja que es tracta de societats futures (no es determina l'any en què tenen lloc,

però si es pot deduir que es tracta d'un futur molt llunyà gràcies a les tecnologies summament avançades que hi apareixen) que presenten el món com una utopia negativa, és a dir, com un món destruït que acaba de passar per alguna mena d'apocalipsi; d'aquesta manera doncs, podem veure que els tres indrets on es situen els personatges són llocs aïllats de la resta del món i amb un sistema molt estricte alhora de conviure que proporciona molt poca seguretat, tot i que siguin paratges molt diferents en quant a l'aspecte, ja que veiem que el districte dotze de la Katniss és com una mena de poble ple de pobresa situat a la vora d'un bosc, però en canvi, la societat de faccions de Chicago és una gran ciutat plena d'edificis de molta altura, i alhora el món d'en Thomas és tot un planeta amb parts molt diferents les unes de les altres, però que en general es mostra com a molt devastat, sobretot la zona de les Brases, que és on succeeix gran part de l'acció de la saga.

Tot seguit doncs, veurem un total de cinc característiques que presenten aquestes novel·les de la mateixa manera, ja sigui referint-se al sistema del lloc on es troben com a les diverses organitzacions que apareixen i que es mostren contràries a aquest, per exemple, així com també a altres factors que es poden ressaltar en aquest apartat.

5.1 Solució d'un futur apocalíptic

Si ens fixem bé en els tres mons que rodegen aquestes sèries de novel·les fictícies, trobem que segueixen un mateix patró en quant al perquè de la seva **creació**, és a dir, que totes tres societats on es troben els protagonistes han estat creades per una raó molt semblant i que en definitiva és **solucionar** aquell futur apocalíptic que ja ha passat però que, de no ser per aquests nous sistemes de vida (en els quals viuen els personatges principals), seria molt pitjor i acabaria amb la **destrucció total** de la humanitat. Així doncs, podem veure que els escriptors de les sagues volien mostrar **mons devastats** que estaven acabant amb la humanitat d'una manera o altra, però que aquesta destrucció es va poder aturar gràcies a la fundació de petites ciutats, que van ser **dividides** en petits grups de persones segons algunes característiques concretes d'aquestes, però que finalment aquestes ciutats van resultar no ser tan bones com es presentaven. En definitiva, la moralitat a la qual els autors dels llibres pretenen arribar consisteix en què no és bo dividir la societat segons unes característiques concretes de la població, encara que s'intenti fer el bé d'aquesta manera, ja que aquesta població sempre voldrà poder **tornar a unir-se** i lluitarà per aconseguir aquest objectiu.

En primer lloc, la saga d'*Els Jocs de la Fam* la situem al país fictici de **Panem**, que vindria a ser l'actual zona occidental d'Amèrica del Nord, una gran ciutat dividida en **dotze**

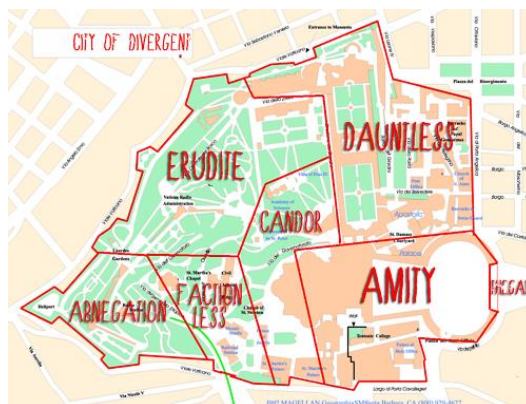

districtes i l'opressor **Capitoli**; la Katniss viu al darrer d'aquests districtes, que és el més **pobre** de tots ja que és el més allunyat del Capitoli, i aquest va destinat a la **mineria**. La col·lecció de llibres no dona gaire informació sobre el món de Panem abans que es doni inici als Jocs de la Fam, setanta-quatre anys enrere dels primer Jocs de la Katniss, però sí que s'esmenta que va ser

establida rere la **destrucció** de la civilització moderna (que va ocórrer per causes desconegudes), la qual va originar, entre d'altres coses, la desaparició de recursos, la destrucció de l'atmosfera i l'enorme augment del nivell del mar. Així, Panem es va fundar a partir de la destrucció de la civilització, i per tant va sorgir com a solució d'aquest apocalipsi. Però això no és tot, ja que el vertader món de la Katniss no és només Panem, sinó que també ho és el sistema que incorpora els coneguts **Jocs de la Fam**, que tenen els seus orígens després de la victòria del Capitoli davant la **rebel·lió** de tots els districtes contra aquest i l'eliminació total d'un **tretzè districte**; aquesta victòria doncs va causar la creació dels Jocs per recordar als habitants de Panem com estan sota el control del Capitoli i com aquest pot fer el que vulgui amb ells, i que per tant no poden intentar rebel·lar-se altra

vegada perquè tornaran a perdre. Llavors, podem dir que els Jocs són la solució per tal que no hi hagin més rebel·lions i més guerres, encara que finalment es produeix una segona rebel·lió, iniciada per la protagonista, que acaba amb l'opressió del Capitoli.

En la saga de *Divergent* hi trobem el mateix aspecte reflectit, ja que l'acció es situa principalment a la **societat de faccions de Chicago**, tot i que es troba en un futur apocalíptic que li dona un aspecte una mica més desgastat. Aquesta ciutat en un passat desconegut es va dividir en **cinc faccions**, a cadascuna de les quals pertanyia un grup de persones que tenien unes característiques diferents: la dels **abnegats**, la dels **intrèpids**, la dels **erudits**, la dels **francs** i per acabar la dels **cordials**. Segons s'explica en el llibre, aquesta societat de faccions també va

aparèixer com a reacció d'un apocalipsi (del qual no es dona cap mena de detall), encara que això era el que creien tots els ciutadans de Chicago, atès que finalment es descobreix que els habitants de l'anomenada Oficina de Benestar Genètic (situada als afores de Chicago) van ser els qui van crear la societat de faccions, que no només es trobava a Chicago (tot i que aquesta és la que ha tingut més d'èxit) ja que hi havia d'altres per la resta del món. Doncs, al darrer llibre de la saga s'explica que la funció de crear aquestes ciutats **dividides** en faccions, era trobar a persones **genèticament curades** (divergents), perquè arran de l'anomenada **Guerra de Purificació**, produïda pels intents d'eliminar el comportament genèticament negatiu, l'Oficina va aïllar diverses poblacions per reparar aquest dany genètic i va decidir no deixar sortir els ciutadans d'aquestes fins que una gran majoria fos divergent. Per tant, observem que la solució que va trobar l'Oficina per aconseguir que el comportament genètic fos ampli i no es reduís només a aquell comportament perfecte d'algunes persones (situació que va portar a la Guerra de Purificació), va ser tancar a les persones en ciutats dividides en faccions perquè aquestes veiessin que no només pertanyien a una facció sinó a més d'una, i així fins que tots els habitants es consideressin genèticament curats.

Per acabar, la trilogia d'*El Corredor del Laberint* la podem situar en diversos indrets que es redueixen a **Amèrica del Nord i Central**. La societat que es descriu als llibres també ha estat creada, igual que a les sagues anteriors, per prevenir un futur apocalíptic, ja que tot i que el món es troba mig destruït per certes **erupcions solars** de causa desconeguda, la destrucció total de la Terra no seria l'única futura desgràcia, sinó que també ho seria la fi de la humanitat a causa de **l'Erupció**: una malaltia que elimina lentament el raonament de les persones fins que acaba amb les seves funcions cerebrals, és a dir, amb la seva humanitat. Així doncs, l'organització de CRUEL es va responsabilitzar de buscar una cura per aquesta malaltia, i per trobar-la havia de localitzar les persones **immunes** a l'Erupció fins que trobessin un candidat final, que seria la persona encarregada de lliurar la seva vida

per curar als infectats i així salvar a la humanitat. Per trobar a aquest immune, CRUEL va decidir agafar grups de joves i tancar-los en diversos **laberints**, fent-los passar per proves de vida o mort, fins que els que poguessin sortir del laberint amb vida, passarien a una segona fase: les

Proves de les **Brases**, on els nois/es serien abandonats a una ciutat situada al desert i plena de *pirats* (persones infectades per l'Erupció). Aleshores aquells que aconseguissin sobreviure-hi, haurien de passar per una darrera prova, diferent per a cada adolescent, que pot consistir per exemple en **l'aïllament** total durant un mes (com és en el cas d'en Thomas). En conclusió, podem veure que per salvar la societat i el món en general, l'organització de CRUEL divideix a la gent en petits grups i els aïlla per així trobar una cura a la malaltia que està acabant amb la vida a la Terra, tal i com passa a les anteriors trilogies, encara que cadascuna és per salvar el planeta d'un fet diferent.

5.2 Tanca

El següent estereotip que podem ressaltar és el fet que, a totes tres sèries de novel·les, veiem que els llocs on es troben els protagonistes en un inici estan **rodejats** per alguna mena de tanca. Doncs, observem que els protagonistes estan tancats i que no poden sortir del paratge on es troben a causa d'aquesta gran tanca que els rodeja, i és per aquest motiu que els protagonistes volen **escapar** i traspassar els murs que els amaguen de la realitat. És a dir, els autors dels llibres probablement amb la tanca volien simbolitzar com la barrera que separa els personatges del **coneixement**, o de la seva **maduresa**, per tant la tanca és

una metàfora, ja que vindria a ser allò que necessiten superar i que tantes ganes tenen de traspasar: la **barrera** que els intenta allunyar de la veritat, del saber i de la seva maduresa.

En el cas d'*Els Jocs de la Fam* doncs, trobem que el districte dotze on viu la Katniss està envolat per una **reixa**, suposadament **electrificada** les vint-i-quatre hores al dia (fet que no és real), que separa el districte d'un enorme bosc. En teoria, aquesta tanca estava

ideada per mantenir fora als animals, però segons es va desenvolupant la saga i es va observant el control que vol tenir el Capitoli sobre els habitants de Panem, es dedueix que la funció principal de la reixa era més

aviat **mantenir** la gent dins i evitar que es puguin escapar. La Katniss però, dedica gran part del seu temps a traspasar la reixa per caçar i recol·lectar, i així poder alimentar a la seva família, cosa que fa amb el seu amic Gale. D'altra banda però, aquesta no és la única tanca que apareix durant la saga, ja que també trobem les dues que envolten les arenes dels Jocs de la Fam on ha d'acudir la Katniss, i encara que en el primer cas la noia no pot traspasar els límits de l'arena, sí que trobem que als seus segons Jocs la Katniss **destrueix la cúpula** (aparentment invisible) que l'ha mantingut tancada, i així pot sortir-ne

gràcies a l'ajuda que li proporciona el districte tretze. Així doncs, podem veure que la veritable tanca que simbolitza el pas cap al coneixement i la total maduresa de la Katniss és la que rodeja l'**arena** dels seus segons

Jocs de la Fam, ja que un cop aconsegueix destruir-la i escapar d'aquesta, comença la rebel·lió i la unió de tots els districtes contra el corrupte sistema del Capitoli.

Ara bé, si mirem atentament la saga *Divergent*, observem que aquesta vegada el món de la Tris, que és la ciutat de Chicago, està completament envoltat per una **enorme reixa**

que no deixa sortir als ciutadans al exterior i per tant és impossible que aquests descobreixin què hi ha més enllà i la raó per la qual han estat tancats a la ciutat de faccions. Finalment però, la Tris

aconsegueix **traspasar** aquesta tanca, i és llavors quan s'assabenta de tota la **veritat**, de perquè estan aïllats a Chicago i de què ha passat a la resta del planeta. Per tant, podem dir que la tanca sí que simbolitza el pas de la Tris i dels seus amics lleials (els qui decideixen sortir a busca la realitat) de la ignorància (la ciutat) al coneixement i la veritat (l'exterior i l'Oficina de Benestar Genètic).

Per concloure aquest estereotip, trobem que a la trilogia d'*El Corredor del Laberint*, la tanca principal que no deixa escapar a en Thomas i als seus companys i així els oculta de la veritat, és el propi **laberint** i els seus murs gegants plens de *grius*. Doncs, podem dir que un cop en Thomas resol com sortir del laberint i aconseguix fer-ho a les acaballes del primer llibre de la sèrie, és quan es troba més a prop de la veritat i de la raó per la qual els joves estan allà tancats sent observats per algú que els deixa morir, tot i que resoldre el laberint no proporciona al Thomas el coneixement absolut sobre CRUEL i les seves sàdiques proves, ja que abans ha de passar per altres dues fases. Encara i així, en Thomas supera la única tanca de la saga, que és la primera en aportar-li la veritat i la maduresa, i la que podríem assegurar que l'acosta més als perquè que tant ha perseguit.

5.3 Rebel·lions i organitzacions contràries al sistema

El següent prototip a ressaltar per sobre de la resta, és que a totes tres col·leccions de novel·les tenen lloc **rebel·lions** per part dels protagonistes i de la resta de ciutadans contra el terrible sistema que està en marxa a la seva ciutat i que tants problemes i tantes morts ha causat. Aquest estereotip però, va unit a un altre de molt important, i és que, abans que tinguin lloc aquestes rebel·lions per enderrocar els sistemes actuals, ja hi havia unes **organitzacions** que estaven planejant fer això, però bé no tenien medis per fer-ho o bé no tenien seguidors suficients com per aconseguir el seu objectiu, i aleshores quan s'inicien aquestes protestes per part de tota la població és quan les organitzacions prenen més força i poden començar a dur a terme els seus plans, que fins i tot arriben a ser cruels. En resum doncs, els escriptors dels llibres pretenien mostrar com tot sistema corrupte que no satisfà als ciutadans finalitza amb una rebel·lió que pot acabar amb la vida de milers de persones innocents, i que, per tant, res que sigui imposat per la força aconseguirà perdurar i triomfar entre la gent, sinó més aviat al contrari.

En primer lloc doncs, a la sèrie d'*Els Jocs de la Fam*, podem advertir que ja des de que acaba el primer llibre es dona inici a una rebel·lió, ja que la Katniss **desafia al Capitoli** indirectament al salvar al Peeta i aconseguir que ambdós surtin amb vida de l'arena, fet que els ciutadans de Panem interpreten com un repte envers el Capitoli i així prenen a la Katniss com al símbol de la revolució, com a **l'Ocell de la revolta**, tot i que ella no ho

reconeix fins als inicis del darrer llibre de la saga, quan diu a la Prim el següent: "*Demà pel matí, acceptaré ser l'Ocell de la Revolta. [...] Vull fer-ho. He de fer-ho, si això ajuda als rebels a derrotar al Snow.*" A partir d'això els districtes

comencen a rebel·lar-se poc a poc fins que, durant els segons Jocs de la Katniss, el districte dotze és destruït i els supervivents s'uneixen amb els membres del **districte tretze**, que resultaven seguir vius sota terra i aprofiten l'ocasió per començar a dur a terme els seus plans de destrucció del Capitoli i dels Jocs de la Fam. En acabar aquests darrers Jocs doncs, el districte tretze juntament amb alguns dels supervivents del dotze (com per exemple en Gale), aconseguen treure de l'arena a un petit grup de tributs entre els quals trobem la Katniss, tot i que el Capitoli arriba a temps per a què no se'ls emporti a tots i rapta al Peeta, a qui manipula i introdueix al cap idees que no són reals; és just en aquest moment quan la **rebel·lió** es fa **més intensa** i el Capitoli no aconseguix aturar-la fins que finalment tots els rebels irrompen al Capitoli i acaben amb el seu corrupte sistema així com també amb la vida del president Snow. Tot seguit, la presidenta Coin del districte tretze intenta imposar-se com a nova presidenta de Panem, i es veu com pretén **començar de nou** un sistema de terror iniciant uns Jocs de la Fam, però aquesta vegada amb els nens del Capitoli, és a dir, pretén venjar-se de manera que el Capitoli pateixi tot el que els districtes han patit any rere any. La Katniss però, de seguida que s'adona, la mata i així acaba amb tota possible corrupció.

D'altra banda, a la trilogia *Divergent* no hi ha una única rebel·lió, ja que en trobem dues de molt importants: una primera contra la **facció erudita** i els seus corruptes objectius, i la segona contra els **abandonats**. Primerament trobem que la facció erudita, a meitat del primer llibre, comença un intent per imposar-se sobre la resta de faccions, és a dir, tracta de crear un sistema on les faccions segueixin en peu però sota el control absolut d'Erudició. Aquesta rebel·lió però, es pot aturar gràcies a la unió del grup de la Tris i d'en Tobies amb els abandonats liderats per la mare del noi (l'Evelyn), i acaba amb l'assassinat de la líder erudita, la **Jeanine**, i amb l'eliminació de les faccions; però observem que passa quelcom

semblant al que ocorre amb el districte tretze al final d'*Els Jocs de la Fam*: la líder dels **abandonats** pretén iniciar de nou una dictadura com aquella per la que tant ha lluitat per enderrocar, amb la única diferència de que aquesta no presentaria diferències entre persones i per tant no les separaria per faccions. Arran d'això, sorgeix un altre grup de rebels contra el sistema de l'Evelyn, els anomenats **lleials**, als quals s'uneixen els protagonistes de la saga novament; aquest grup de lleials es divideix entre els que es queden a Chicago per intentar aconseguir els seus objectius (entre els quals ressalta la finalitat de tornar al sistema de faccions), i els que marxen a l'exterior a investigar sobre el que hi ha fora de la ciutat, que és el grup d'amics de la Tris. Finalment però, en Tobies torna a la ciutat i aconseguix convèncer als abandonats i als lleials de que aturin la guerra que està tenint lloc, tot explicant-los-hi la informació que han obtingut a l'Oficina de Benestar Genètic, i llavors podríem dir que la ciutat de Chicago **deixa d'existir**, ja que tothom sap la veritat i sap que tot és un experiment, i per tant deixen d'haver-hi les faccions i deixen d'existir els intents per tal que aquestes tornin, perquè saben que tot ha estat un engany.

En resum trobem que, a aquesta sèrie de *Divergent*, hi ha una rebel·lió contra els erudits per part dels protagonistes i dels abandonats, que desemboca en un govern corrupte dels abandonats, que comporta altra vegada una revolució dels personatges principals aquesta vegada units amb els lleials, amb la qual s'aconsegueix la pau i l'eliminació de la ciutat de faccions.

En darrer lloc, a *El Corredor del Laberint* observem que hi ha una gran rebel·lió contra l'organització de **CRUEL**, tot i que comença quan la saga ja està ben avançada, un cop en Thomas i la resta dels seus companys del laberint passen les tres fases de l'experiment. Tot i així, podríem dir que la rebel·lió l'han estat portant els personatges al seu interior, ja que mai no havien entès perquè havien de passar per totes aquelles sàdiques proves, i per tant l'únic que volien era fer pagar a CRUEL pel que els havia fet i acabar amb ells i els seus terribles experiments que l'únic que feien era assassinar joves innocents. Així finalment, el protagonista i els seus amics es rebel·len contra CRUEL escapant de la seu

de l'organització i matant a tots els qui troben pel camí, fins que arriben a la ciutat de Denver, on coneixen el **Braç Dret**: un grup de rebels amb l'objectiu de **destruir CRUEL**. Els personatges principals de la saga s'uneixen doncs a aquesta organització clandestina, i junt decideixen enviar al Thomas a CRUEL perquè s'entregui com a candidat final i així aprofitin això com a distracció per entrar d'amagat a l'edifici i acabar amb l'organització. Un cop comencen

aquest procediment de rebel·lió però, en Thomas aconsegueix trobar una sortida gràcies a l'ajuda de l'Ava Paige (la líder de CRUEL), ja que aquesta s'adona que la seva organització no estava fent el correcte, però quan el noi transmet aquesta informació al Braç Dret ells **no accepten** a la seva proposta de fugir i salvar-se, i es queden allà derrotant CRUEL i tot el qui estigui al seu edifici, incloent-hi els innocents que s'hi puguin trobar. En conclusió doncs, a aquesta trilogia té lloc una rebel·lió dels protagonistes juntament amb el Braç Dret per acabar amb CRUEL, tot i que finalment aquest segon grup de rebels sembla deixar de banda al Thomas i als seus amics i anar per lliure, i realment no se sap que passa amb ells o amb l'organització de l'Ava Paige, ja que els protagonistes marxen a un indret aïllat on estan fora de perill.

5.4 Observació exterior

Aquest prototip que segueixen totes tres trilogies consisteix en l'observació dels mons on es troben els personatges per part d'algú de l'exterior d'aquests, és a dir, que en tot moment, tots els indrets on es poden trobar els protagonistes estan sent observats, i els espectadors poden arribar a veure les imatges de les vides dels personatges fins i tot com si es tractés d'un **reality show**.

D'entrada, a *Els Jocs de la Fam* observem que el districte dotze on viu la Katniss, així com també la resta de districtes de Panem, està envoltat per **càmeres** per tal que el president Snow (i en general tot el Capitoli) pugui veure que està succeint al país, i en cas que tingui lloc algun indici de revolta ho pugui controlar i aturar a temps. D'altra banda, no és la única zona on es graven els successos, ja que també trobem les diverses arenes dels Jocs de la Fam, que són **televisades** any rere any amb la finalitat que tots els habitants de cada districte puguin "gaudir" dels violents Jocs. Així la Katniss i la resta de tributs han d'anar sempre amb compte amb el que diuen o el que fan a l'arena, ja que saben que tothom els està veient, i per tant que si diuen alguna cosa que resulti desagradable per al Capitoli, això pot causar repercussions per als districtes i per a les seves famílies. En canvi però, els tributs també poden prendre com a **avantatge** el fet de que siguin constantment televisats, ja que així poden interpretar un paper que agradi als espectadors i als patrocinadors, i d'aquesta manera poden aconseguir que aquests els enviïn aliments o armes per assegurar la seva supervivència durant més temps. De la mateixa manera com això resulta

un avantatge pels tributs, també ho és pels habitants dels diversos districtes, ja que les imatges que s'emeten dels Jocs fan que aquests estiguin al corrent de les senyals que es pugui indicar l'inici d'una **rebel·lió**, tal i com observem als primers Jocs de la Katniss, quan la noia repta al Capitoli sense realment voler-ho, atès que si això no s'hagués televisat la gent no ho hauria sabut i els districtes no haurien iniciat cap mena de revolució.

Seguidament a la saga *Divergent* advertim que totes i cada una de les zones de la ciutat de Chicago són contínuament **televisades**, encara que això no se sap fins a la tercera novel·la de la sèrie, quan la Tris i el seu grup troben l'Oficina de Benestar Genètic i allà descobreixen tota una sala plena de televisions (a la qual tothom hi té accés) on es projecten aquests imatges de la ciutat, cosa que fan per poder **comprovar** com va el seu **experiment** de la ciutat de faccions. Només arribar allà però, els personatges principals

veuen que tothom els coneix i que fins i tot semblen tenir **seguidors** de les seves vides privades, i que per tant el fet que hagin estat sent gravats no ha tingut la única finalitat d'observar l'experiment ja que, com descobreixen més endavant, la gent de l'exterior portava

tota la seva vida observant-los a les pantalles com si es tractés d'un **reality show**, però sense que els ciutadans de Chicago ho sabessin.

Finalment, a la saga d'*El Corredor del Laberint* podem veure que des del principi, el laberint és controlat amb càmeres que es poden trobar a qualsevol indret, com per exemple als petits **escarabats mecànics** que volten pel terreny. Els protagonistes, quan es troben al laberint, s'adonen que aquests petits insectes els estan gravant però no tenen noció de qui els ha ficat allà per observar com van morint poc a poc, i en cap ocasió no pensen que es tracta d'un experiment, fins que més endavant s'assabenten que l'organització de CRUEL els ha tancat allà com a primera fase d'un gran experiment que havien de gravar per saber els resultats, igual com fan a la segona fase (les proves de les Brases) on també ho graben tot, tal i com es pot veure en el moment en què desapareixen al Thomas amb una pistola de bales rovellades i CRUEL va a buscar-lo i el cura, ja que suposadament això no formava part de les proves i l'únic que causaria seria danyar innecessàriament a un dels immunes més destacats i que segurament els portaria a la cura que tant buscaven.

5.5 Retorn a l'inici

Per finalitzar, el darrer estereotip que podem destacar sobre els mons d'aquestes tres sagues juvenils, és el fet que en algun moment de cadascuna d'elles, quan ja estan ben avançada, els protagonistes tornen al lloc **on tot va començar**, però no ho troben com estava, sinó que ho troben completament **canviat** i/o destruït. Els escriptors probablement pretenien reflectir com els protagonistes, en el temps que dura cada saga, han canviat notablement i ells ho veuen, però no en ells mateixos només, sinó que ho perceben en el lloc que van abandonar un cop hi tornen.

A la col·lecció de llibres d'*Els Jocs de la Fam*, observem que la Katniss retorna al **districte dotze** (on es dona inici a la seva vida i a la historia narrada a la saga) dues vegades: a l'inici de la tercera novel·la i al final de la mateixa. Primerament doncs, la Katniss torna al seu districte quan ja sap que el Capitoli l'ha destruït a causa de les seves accions

i les de la resta de rebels durant els seus segons Jocs de la Fam; la noia troba el seu poble **destruït** i ple de cadàvers, és a dir, radicalment canviat, cosa que li mostra fins a quin punt ha arribat el Capitoli i així li desperta un odi extrem cap a ell, però alhora veiem que tal i com el districte està destruït a causa del Capitoli, la Katniss també ho està pel mateix motiu, i per tant el seu poble és un **reflex** de com es troba ella. Altrament, al final d'aquest últim llibre, veiem que la Katniss torna al districte dotze i en concret a la **mansió** que li va donar el Capitoli un cop va guanyar els Jocs de la Fam, però la troba **freda i fosca**, com els seus sentiments en trobar-se allà sola i sense cap dels seus éssers estimats. Poc a poc, després de mesos, la Katniss comença a sortir de la casa i a anar al nucli del districte i al bosc, però tot ho troba destruït, fins que en Peeta torna al districte i la seva relació torna a ser igual o fins i tot més forta que abans, i llavors la protagonista comença a veure el món que la rodeja d'una manera més **positiva** i finalment, vint anys més tard, la Katniss descriu el seu districte com quelcom maco i admirable que ha sorgit d'entre les cendres.

A la trilogia de *Divergent*, també podem veure com, a la primera novel·la, la Tris un cop ha superat les proves d'Intrepidesa es veu obligada a tornar a la **facció abnegada**, aquella en la qual la noia s'ha criat i on ha deixat enrere als seus pares, però quan ho fa veu que la facció ja no és com era, que està més **apagada** i envoltada de mort a causa de l'acció d'Erudició. Així, trobem que la facció ha canviat tant com la Tris, encara que la noia probablement ha **canviat** a millor perquè el fet de separar-se de la seva família i d'haver de passar per proves tan complicades com ho són les d'Intrepidesa, l'ha fet madurar i conèixer-se a ella mateixa, però la facció més aviat ha empitjorat i ja no és tan forta com ho havia estat. D'altra banda, al final de la saga observem un altre viatge al lloc d'origen, però aquesta vegada és per part del protagonista masculí, d'en Tobies, qui descriu de nou la **ciutat de Chicago** quan torna de l'Oficina de Benestar Genètic com un lloc **sinistre i tens**, que no li aporta cap bon record, i això probablement serà perquè en aquell moment el Tobies està confós i no sap ben bé com aturar la guerra que està tenint lloc, ja que sap que haurà de donar un sèrum de la memòria a un dels seus pares perquè són els líders dels dos grups enfrontats, i no sap qui es mereix més que se li esborri la memòria, encara que finalment no ho ha de fer perquè els convenç amb la paraula.

Finalment, en Thomas i alguns dels seus amics i companys, al final del darrer llibre de la saga d'*El Corredor del Laberint*, han de tornar al **laberint** per tal de poder escapar de l'edifici de CRUEL on es troben tancats, ja que passant pel laberint (que resulta trobar-se a l'interior de l'enorme edifici) arribaran més ràpidament a la sortida que els ha indicat l'Ava Paige, qui al final està a favor de que escapin i facin la seva vida aïllats per tal de poder salvar als immunes i així aquests salvin la raça humana de l'extinció. Així doncs, els joves tornen al laberint on tot es va iniciar, però aquesta vegada és molt **diferent**: els *grius* estan

morts, les portes estan obertes, i poc a poc el laberint s'està **destruint** i estan caient el sostre i els murs, ja que el Braç Dret està enderrocant l'edifici de CRUEL on es troben. Al final però, els nois aconsegueixen trobar de nou la sortida del laberint i poden marxar altra vegada, però quan surten adverteixen que la sala on arriben està plena de *grius* sortint de les seves baines, però aconsegueixen aturar la sortida de la gran part d'ells i matar als que comencen a atacar-los i escapen.

II. PRÀCTICA

1. Introducció

La part pràctica d'aquesta investigació consisteix en comprovar si, a partir dels estereotips estudiats a la teoria del Treball de Recerca, qualsevol pot crear una novel·la nova del mateix gènere i que pugui arribar al públic jove de la mateixa manera com les sagues estudiades ho han fet. Doncs, a aquesta part pràctica pretenc demostrar com es pot escriure fàcilment una novel·la (tot i que només he elaborat l'inici d'aquesta) si es segueixen les pautes que sense voler ens han deixat els autors de les trilogies d'*Els Jocs de la Fam*, de *Divergent* i de *El Corredor del Laberint*, tal i com si es tractés dels passos d'una recepta de cuina que cal seguir per obtenir un mateix resultat. A la vegada, també vull comprovar com afectaria en aquesta nova història el fet que es canviessin els estereotips pels seus oposats, és a dir, vull mostrar què passaria amb la mateixa novel·la si no es segueixen els prototips estudiats al treball, i fins a quin punt podrien arribar a canviar la història, els mons i els personatges.

2. Arguments de les històries

A continuació, trobem els arguments d'ambdues històries que he redactat, on ja podrem observar les variacions que provoquen el fet que a una hi apareguin els estereotips explicats al Treball de Recerca i que a l'altra no hi estiguin. Les històries en qüestió es troben als *Annexos* del treball, específicament els tres capítols redactats de la novel·la estereotipada estan a *l'Annex 1*, mentre que els tres de la novel·la que vindria a ser innovadora es situen a *l'Annex 2*.

2.1 Novel·la estereotipada

La novel·la que segueix els estereotips, es basa en la història de la Christie, una noia de setze anys que viu a Zodiac, una de les poques ciutats que hi ha en peu a la Terra a causa de la invasió d'uns monstres que van arribar al planeta fa segles amb l'única finalitat d'apoderar-se d'aquest. Zodiac, així com la resta de poblacions repartides pel món, va ser creada per protegir als humans dels monstres, fet pel qual està envoltada per una gran barrera invisible que rep el nom de Perímetre. Segons les normes vigents d'aquests paratges però, els habitants seran obligats a viure amb els seus pares fins als divuit anys, quan hauran de triar una de les altres ciutats on no tinguin cap ésser estimat per marxar a viure-hi, i allà s'hauran de casar amb algú que no coneixen i que serà el futur pare dels seus fills, els quals hauran de seguir aquest mateix procés quan creixin.

Els primers tres capítols de la història doncs, narren com la Christie pretén escapar de Zodiac juntament amb el seu germà Jacob i el seu millor amic Drake, poc abans que aquests compleixin els divuit anys, ja que d'aquesta manera podran continuar vivint junts sense cap norma que els obligui a separar-se. Els nois doncs, decideixen marxar de la seva ciutat portant a terme un pla per tal que no els enxampin i els empresonin per intent de fugida, i tot surt segons el previst. Així, ara, els joves pretenen trobar la ciutat clandestina d'Àries: un indret ple de fugitius que està fora de l'abast dels monstres invasors i on els guàrdies de les ciutats no s'atreveixen a entrar perquè saben que allà els fugitius els superen en nombre. El primer obstacle que troben però, és un reduït grup de desconeguts que els ataquen, i tot seguit van a parar a un campament ple del que semblen fugitius. Allà la Christie coneix a l'Axel però, serà qui diu ser o s'aproparà tant a la noia amb fins innobles?

2.2 *Novel·la innovadora*

La novel·la que no segueix els estereotips i que per tant és innovadora dins el gènere distòpic, es centra en la Christie, una noia de trenta anys que viu a Zodiac, una de les úniques poblacions que queden sobre la Terra, suposadament a causa de la invasió d'uns monstres que van arribar al planeta fa segles amb la finalitat d'apoderar-se d'aquest. Doncs, la ciutat de Zodiac, igual com la resta que hi ha repartides pel món, va ser creada en un principi per protegir la raça humana dels monstres, però la veritable raó era que els governants de les ciutats volien tenir el poder absolut sobre el món i per això prohibeixen als habitants que s'escapin, per por a que aquests puguin fer una rebel·lió contra ells. Segons les normes vigents d'aquests paratges però, els habitants seran obligats a viure amb els seus pares fins als trenta anys, quan hauran de triar una de les altres ciutats on no tinguin cap ésser estimat per marxar a viure-hi, i allà s'hauran de casar amb algú que no coneixen i que serà el futur pare dels seus fills, els quals hauran de seguir aquest mateix procés quan creixin.

Els primers tres capítols de la història doncs, narren com la Christie pretén escapar de Zodiac juntament amb el seu germà Jacob i el seu millor amic Drake, poc abans que la noia compleixi els trenta anys, ja que d'aquesta manera podran continuar vivint junts sense cap norma que els obligui a separar-se. Els nois doncs, decideixen marxar de la seva ciutat portant a terme un pla per tal que no els enxampin i els empresonin per intent de fugida, i tot surt segons el previst. Així, ara, els joves pretenen trobar la ciutat clandestina d'Àries: un indret ple de fugitius que està fora de l'abast dels monstres invasors i on els guàrdies de les ciutats no s'atreveixen a entrar perquè saben que allà els fugitius els superen en nombre. El primer obstacle que troben però, és un reduït grup de desconeguts que els ataquen, i tot seguit van a parar a un campament ple del que semblen fugitius. Allà la Christie coneix a l'Axel, el noi en qui confia des d'un primer moment i a qui s'unirà per trobar el seu lloc de destí.

3. Estereotips en les històries

Un cop hem llegit els dos inicis de les novel·les que es troben als *Annexos*, podem veure la manera en com les històries varien. Això és per com hi apareixen representats els prototips que ens han mostrat els escriptors de les sèries presentades, ja que la primera novel·la és molt semblant a les treballades, mentre que la segona, tot i tractar una mateixa història amb uns mateixos personatges, no s'assembla en quasi cap aspecte. A la vegada però, en llegir la segona obra, hem pogut observar que hi ha alguns dels estereotips que sí que hi apareixen, atès que encara que es vulgui escriure una novel·la deixant completament de banda tots els patrons, això és impossible de fer, cosa que s'ha pogut demostrar a la part pràctica d'aquesta investigació.

A tots dos inicis de les novel·les però, no han pogut aparèixer tots els estereotips que s'han presentat a la teoria d'aquest treball d'investigació, mostrant-los tal i com hem vist al treball o ara bé de la manera oposada (tal i com es troben a la segona història innovadora), atès que alguns d'ells haurien d'ocórrer al final del llibre (o de la trilogia), ja que és necessari que aquest estigui ben desenvolupat o sinó no tindrien gaire sentit. Per tant, al següent llistat trobem els estereotips que no es mencionen a la pràctica del treball: l'odi cap al personatge principal femení de la novel·la, la salvació de la societat per part de la protagonista, la mort d'un personatge important que marca un abans i un després per a la protagonista, les rebel·lions dels personatges principals contra el corrupte sistema de les ciutats així com també les organitzacions que sorgeixen amb aquest mateix objectiu però que probablement s'acabarien corrompent (encara que sí podríem deduir que una de les organitzacions són tots els habitants de la ciutat d'Àries), i per últim el retorn al lloc d'inici del personatge principal del llibre.

Així doncs, a continuació veurem com apareixen representats els prototips de la història de *l'Annex 1*, i tot seguit la manera en com la història de *l'Annex 2* deixa de banda aquestes pautes i dona una visió molt diferent.

3.1 Novel·la estereotipada

Primerament observem que l'edat de la protagonista del llibre, la Christie, és de **setze anys**, tal i com ho és la dels personatges de les sagues estudiades, i encara que les dels dos nois que hi apareixen són de **divuit** anys, també podem dir que no tots els personatges de les trilogies que hem vist anteriorment tenen una mateixa edat, ja que simplement es

situen en una mateixa franja d'edat, però aquesta pot variar en alguns anys atès que el concepte arribarà als lectors de la mateixa manera.

El següent estereotip que podem percebre és el fet que els personatges estan **prim**s i es mantenen **en forma**, especialment la Christie, cosa que es veu reflectida a l'inici del primer capítol, quan la noia diu que els seus pares la consideren massa prima, i més endavant quan el Drake l'enlaira tot deixant veure que no pesa gaire, cosa que es reforça amb el següent comentari irònic del germà de la noia dirigit al coprotagonista: "*Mai entendre com la pots aixecar tan amunt sense fer-te mal*". El factor de què la Christie està en forma també es veu reflectit en el moment en què els joves marxen de la ciutat, quan la noia corre durant bastant estona, i de fet és la més ràpida de tots tres, i alhora apareix també en el personatge del Drake quan la protagonista descriu les seves espatlles com a *fortes i amples* o també quan diu que ella és fins i tot més veloç que el noi, deixant entreveure que és estrany perquè ell es manté més en forma i presenta un millor físic.

A continuació, podem advertir que la noia té una qualitat que la fa **excepcional** a la resta de personatges del llibre, i aquesta és que, com hem vist anteriorment, és una noia molt **ràpida**, de fet massa ràpida per a la seva **poca preparació física**, i es descriu com a poc normal que sigui més veloç que el seu millor amic, el qual sí té aquesta preparació. Doncs, tot i no ser una qualitat gaire excepcional en el sentit que tothom pot ser molt ràpid i no per això ser millor a la resta, sí podem mostrar-la com a tal a causa de la poca preparació de la Christie.

Seguidament, veiem que la protagonista d'aquesta novel·la és una jove molt **impulsiva**, que no espera ser la última en fer les coses i que reacciona sense pensar, és a dir, que és **irreflexiva** en quasi tots els moments dels capítols. Això ho veiem en diverses situacions, que són concretament el moment en què els personatges principals estan a punt de sortir de Zodiac i ella és la primera en donar el pas decisiu per marxar, seguida pels seus dos acompanyants; tot seguit ho observem també quan l'alarma de la ciutat sona i la noia s'endinsa al bosc sense pensar cap a on es dirigeix i si els nois segueixen els seus passos, tal i com es mostra a les següents línies del segon capítol: "*Aleshores començo a córrer més ràpid que mai cap al bosc, sense aturar-me a mirar si els nois venen rere meu. M'imagino que ho fan*". La següent circumstància on advertim la impulsivitat de la Christie, és quan el desconegut que els ataca, un cop estan descansant a la bretxa de la muntanya, tira a terra als acompanyants de la noia i, ella, tot sabent que no té cap possibilitat de derrotar a l'home, l'ataca amb totes les seves energies. Per últim, veiem aquesta característica en la protagonista quan escolta uns trets al campament dels refugiats i corre cap al lloc d'on provenen sense pensar-s'ho dues vegades, plantejant-se únicament que si estan ferint a algú, ella ha d'anar-hi per intentar salvar-lo sigui com sigui; doncs aquí també

observem l'**altruisme** de la noia, ja que posa en joc la seva vida conscientment per intentar salvar a algú, encara que afortunadament els trets no resulten ser res perillós, sinó només part d'un entrenament.

El següent estereotip estudiat que veiem reflectit a aquests capítols, és el fet que la jove protagonista és més aviat **solitària** i **poc social**, ja que des d'un inici es presenta com que només té un amic, en Drake, i el seu germà Jacob, i de fet hi ha un moment en què diu que li costarà molt marxar de Zodiac perquè deixarà enrere la seva vida i la seva família, però en cap moment no menciona cap amic, perquè tot i que sembli que el Frank és un bon amic dels protagonistes, simplement diu que "no li cau del tot malament". Això però, també es percep quan li diu al Drake que ella no hauria suportat marxar a viure a una altra ciutat sola, ja que li hauria costat massa conèixer gent nova i poder arribar a confiar en algú, i també quan, en arribar al campament de fugitius, la noia **desconfia** de tothom encara que aquests es mostrin amables amb ella. Així, veiem que la Christie és una noia poc social a qui li costa molt conèixer gent nova, tot i que al final podem suposar que acabarà traient unes molt **bones amistats** del campament, com per exemple la de l'Alisha o l'Axel.

Tot seguit observem que el prototip del **sacrifici** també hi apareix des d'un primer moment, atès que la noia marxa de la ciutat abans que arribi la seva edat en què hauria de ser enviada a una altra població, i això ho fa per salvar el terrible futur del seu germà i del seu amic, ja que tal i com ella mateixa diu, cap dels dos nois no haurien fugit de no haver estat per ella i per la seva decisió de fer-ho. Així doncs la Christie sacrifica dos anys que podria passar amb els seus pares a la ciutat on s'ha criat, per tal de poder estar amb el Jacob i el Drake i així salvar-los la vida, tot i que així salva també la seva pròpia. L'estereotip però, també es reflecteix en el moment en què la noia escolta uns trets al campament i corre cap a ells perquè s'imagina que estan ferint a algú i pretén salvar-lo de la manera que sigui, sense importar-li si així posa en **risc** la seva vida.

En següent lloc, trobem representat el **temor** de la protagonista en diversos casos, principalment quan marxa de la ciutat de Zodiac segons la seva següent sensació: "*Sento les mans gelades i una por que m'envolta tot el cos*"; sabem que la Christie mostra aquesta por tant pel que trobarà un cop surti i deixi d'estar protegida, com pel fet de deixar enrere tota la primera etapa de la seva vida. D'altra banda, també presenta aquest sentiment quan l'home foraster i les dues dones que l'acompanyen ataquen als protagonistes quan aquests es troben a la bretxa de la muntanya, o també quan la noia surt de la cabanya dels fugitius i adverteix tot un campament i no sap on es troba ni perquè la gent està al mig d'una muntanya fent vida normal, i aleshores tot un conjunt de preguntes se li amunteguen al cap i li entra terror per quines puguin ser les respostes.

La següent pauta que trobem als capítols la relacionem amb l'amor, ja que la Christie es mostra atreta pel seu millor amic Drake, tot i que no diu que estigui enamorada ja que directament no ho pot estar perquè la ciutat de Zodiac prohibeix les parelles abans del trasllat a una altra de les poblacions, però per alguns pensaments de la noia veiem que el coprotagonista realment li **agrada** més del que ella creu, i fins i tot arriba a admetre que no li importaria passar la seva vida junt al noi, tot entaulant una **relació amorosa**. D'altra banda però, la noia, només conèixer a l'Axel se sent **atreta** per ell encara que no té cap mena de confiança en el jove, cosa que podem comprovar a la següent línia del tercer capítol: *"No sé perquè però no m'acabo de fiar d'ell. Malgrat això, he d'admetre que no està gens malament en quant al físic, i que també sembla bastant simpàtic"*. Així doncs, podríem estar davant del cas d'un **dobte enamorament** per part de la Christie que, tot i que no ho podem saber amb certesa, probablement acabaria amb una relació estable entre la noia i l'Axel, el segon noi del qual s'enamora.

A continuació, a l'inici d'aquesta novel·la podem percebre com la ciutat de Zodiac, igual com la resta que queden al planeta, va estar creada per tal de **protegir** a la gent dels monstres que van envair la Terra, per tant va sorgir com a **solució d'un futur apocalíptic**, i doncs de no haver estat per la fundació d'aquestes ciutats protegides, la humanitat ja hauria arribat a la seva fi. De totes maneres, el fet que els ciutadans estiguin massa controlats pels governants de les poblacions i ni tan sols els permetin casar-se amb qui de veritat estimen, deixa entreveure que pot ser aquests governants s'han **corromput** pel poder i han aprofitat la situació per tenir sota control a tots els qui vulguin, ja que creuen que ningú no es rebel·larà mai contra ells.

Alhora hi ha un estereotip lligat a l'anterior, que és el fet que al voltant de Zodiac hi ha una gran **cúpula** invisible que tanca la ciutat, encara que és bastant fàcil de creuar tot i que activa alarmes que alerten els guàrdies de la ciutat. Doncs podem observar que la protagonista i els seus companys des d'un inici tenen moltes ganes de poder creuar aquesta barrera que els separa d'una ciutat "perfecta" sense cap norma basada en l'absurd, i que faran tot el possible per **traspassar** la cúpula i intentar buscar aquesta ciutat clandestina, i obtenir així coneixements sobre els monstres invasors de la Terra i sobre si realment existeixen, tal i com els governants de Zodiac sempre els havien dit.

El darrer prototip que apareix a aquesta novel·la és que la ciutat està envoltada per **càmeres** que poden filmar tot el que ocorre en cadascun dels indrets de la ciutat, les imatges de les quals no se sap on arriben. Tot i així podem observar com les càmeres del lloc on els protagonistes porten a terme el seu pla per fugir de la ciutat, estan destrossades ja que algun vàndal les ha trencat perquè, tal i com es descriu, és el barri menys cuidat de la ciutat.

3.2 *Novel·la innovadora*

En un primer lloc veiem que l'edat de la protagonista de la novel·la, la Christie, és de **trenta anys**, i la dels dos personatges principals que l'acompanyen és de **vint-i-vuit** anys. Per tant advertim que és una edat molt diferent a la estereotipada, i així podem veure que es tracta més d'una dona que d'una noia, i podem deduir que les decisions que prendrà són més madures atès que ja és una persona adulta. Així, veiem que hi ha certes característiques, com ara la immaduresa, que els autors que seguissin les pautes anteriors no podrien dur a terme i per tant els resultaria més complicat escriure un llibre semblant als estudiats a aquest treball.

Tot seguit, trobem que l'aspecte físic dels personatges, i concretament el de la protagonista de la novel·la, no es correspon amb el de les sagues presentades, ja que es tracta d'una noia més aviat **grassa** i que no està **gens en forma**, cosa que comprovem a l'inici del segon capítol, quan el Drake l'enlaira i la mateixa noia reconeix que té un pes més elevat del normal, i a la vegada la Christie descriu al seu amic com a un noi bastant fort però que tampoc no és gaire prim. El fet que la protagonista no està en forma també es veu reflectit quan els personatges del llibre marxen de Zodiac i la noia en qüestió no aconsegueix córrer durant gaire estona i de fet va bastant lenta, però per ella suposa un gran esforç i acaba realment esgotada.

A continuació, advertim que la Christie no presenta **cap mena de qualitat** que la faci excepcional a la resta de personatges, sinó que ella mateixa reconeix que no en té cap, i així com a la història estereotipada la noia finalment descobreix que és més ràpida que qualsevol persona ben preparada, en aquesta no és així, i mai **no destaca** per res que sàpiga fer. Així, podríem dir que en escriure aquest llibre, s'ha triat a aquesta protagonista però es podria haver escollit a qualsevol altra, ja que no presenta cap factor pel qual se l'hagi de triar a ella com a personatge al voltant del qual gira la història.

Seguidament, observem que la protagonista de la novel·la no és **gens impulsiva**, és a dir, que sempre actua després d'un temps de **reflexió** i en cap moment no fa res sense pensar abans en les repercussions que això pot comportar. Això ho advertim en una primera situació on la noia reflexiona abans de sortir de la ciutat de Zodiac, ja que de fet no vol ser la primera en donar el pas, és a dir, no vol mostrar-se com un "model a seguir", sinó que prefereix que els seus acompanyants donin el primer pas per poder anar rere seu. Alhora, veiem el mateix cas en el moment en què comença a sonar l'alarma de la ciutat, i la noia no surt corrents tot i que li està ferint les oïdes i és conscient de què si no marxa ràpid la capturaran, però finalment observem com la protagonista fa un gran esforç i corre endinsant-se al bosc, tal i com veiem a les següents línies del segon capítol: "*Aleshores*

veig com els meus dos acompanyants comencen a córrer cap al bosc sense aturar-se a mirar si els segueixo. [...] Així que faig un esforç i corro el més de pressa que puc.”. D'altra banda, trobem també la poca impulsivitat de la Christie en dues ocasions quan els protagonistes es troben a la bretxa de la muntanya: primerament quan el Jacob ataca al desconegut que està subjectant al Drake i ella no va a ajudar-lo i simplement es queda mirant com ell s'escapoleix de l'home; i tot seguit quan els dos personatges principals masculins estan lluitant contra el foraster i les seves acompanyants i l'únic que fa la Christie és observar-los en silenci perquè sap que no podrà vèncer a ningú amb qui lluiti i prefereix no posar-se en risc, i doncs el desconegut la veu i va a atacar-la i finalment lluita una mica amb ell, tot i que no aconsegueix quasi ni cansar-lo. Per acabar, aquest factor el percebem també quan la protagonista escolta uns trets al campament de fugitius i no acudeix a ells ja que pensa que no serà res perillós, però al final sí que hi va, tot i que amb pas calmat, fet pel qual veiem que la noia tampoc **no és gaire altruista**, ja que si així fos hauria anat ràpidament per veure si estava passant alguna cosa on ella pogués ajudar, tal i com passa a la novel·la que segueix els estereotips.

En següent lloc veiem que la protagonista d'aquesta història és **molt sociable** i no té cap problema en conèixer gent nova ja que s'hi avé de seguida, cosa que la fa completament oposada a la noia descrita a la novel·la estereotipada. Això doncs, ho podem advertir quan la noia diu que un cop marxi de la ciutat deixarà enrere la seva vida, la seva família i els seus amics, com deixant entreveure que a Zodiac té més amics que el Drake i el Jacob, encara que sembla que realment no li importi gaire deixar tot això enrere. A la vegada, observem aquest factor amb molta claredat quan la Christie està parlant amb el seu amic, i interiorment pensa la següent frase on mostra que és molt social: *“La majoria dels meus amics van marxar fa anys, encara que he sigut capaç de fer-ne més gràcies a la meva capacitat per socialitzar amb la gent.”* Darrerament, veiem la seva sociabilitat un cop la protagonista arriba al campament dels fugitius i sembla **confiar plenament** en totes les persones que coneix, sense realment saber res d'elles.

Tot seguit veiem que l'estereotip del **sacrifici** no apareix en cap moment de la història, ja que en un principi, la Christie marxa de Zodiac pel seu propi bé i no per salvar al seu germà i al seu amic (tot i que a ells encara no els ha arribat l'edat de marxar), de fet ella mateixa reconeix que en cas que la situació fos al revés segurament no hauria escapat i per això no entén la raó per la qual els nois sí que sacrifiquen els dos anys que li queden a la ciutat per ella, encara que probablement és perquè aprofiten l'ocasió perquè ells sols no haurien marxat a l'exterior. D'altra banda, també trobem un moment en què la Christie no es sacrifica pels altres, i que és quan estan a la bretxa de la muntanya i són atacats per uns desconeguts i aleshores ella **es queda al marge**, així com també quan la noia escolta

trets al campament del bosc i li costa anar cap a ells, tot i que finalment ho fa però sense pressa.

Altrament, podem percebre que la noia és més **valenta** que temerosa, ja que en cap situació no mostra por i terror, així com la protagonista de la història estereotipada sí ho fa. Això doncs, ho veiem reflectit en diverses ocasions, com per exemple quan la Christie escapa de Zodiac **sense témer** per tota la vida i les persones que està deixant enrere en fugir o pel que trobarà fora, o bé quan els personatges principals són atacats a la bretxa de la muntanya i ella es mostra ferma en tot moment sense presentar-se dèbil o dubtosa. Una altra situació en què la noia es presenta valenta i sense pors és quan surt de la cabanya dels fugitius sense pensar-s'ho dues vegades i no té por del que troba, sinó que simplement sent curiositat per tota la gent que hi ha i pel lloc on està.

A continuació, podem observar que l'estereotip del **dobte enamorament** s'ha de seguir també en la novel·la innovadora per tal que al final es pugui trencar, tot fent que la Christie no acabi amb la segona persona de la qual s'enamora, l'Axel. Per tant, igual com a la història que segueix els estereotips, trobem que a la protagonista li **agrada** el Drake més del que realment creu (de fet en aquest cas, la noia diu que el coprotagonista i ella han iniciat una **relació amorosa** més d'una vegada però que finalment han decidit trencar-la), i que quan coneix a l'Axel se sent **atreta** per ell i l'inspira una gran confiança (cosa que canvia respecte l'altra història i doncs en part ja es trenca l'estereotip). Aleshores, veiem que aquest estereotip és necessari per poder **trencar-lo** a les acaballes del llibre, tot i que també es podria aconseguir no introduir-lo tot fent que la noia no s'enamori de cap dels dos personatges, però he volgut que als capítols aparegués algun aspecte amorós.

Seguidament, a l'inici del llibre trobem que la ciutat de Zodiac, igual com la resta que hi ha a la Terra, va ser creada per uns **governants corruptes** que pretenien tenir tot el poder del món, i així van decidir repartir-se'l entre ells i explicar als ciutadans que els havien tancat a les poblacions per tal de protegir-los d'uns monstres invasors, tot i que fos una simple mentida per tal que no es rebel·lessin. Per tant, podem percebre que les ciutats no van ser creades com a solució d'un futur apocalíptic, sinó que van ser fundades per controlar a la gent i per donar un **poder absolut** als presidents d'aquestes. Per aquest motiu, els líders de les ciutats no permeten que la gent marxi quan vulgui, perquè tenen por que els habitants es puguin **rebel·lar** en contra de la seva supremacia.

A la vegada també observem com l'estereotip de la tanca que rodeja la ciutat no existeix, atès que Zodiac **no està envoltada** per res, i per tant els habitants podrien sortir sempre que volguessin. Tot i així sí que hi ha un seguit de **guàrdies** que vigilen els límits de la ciutat diàriament, amb la finalitat de protegir els habitants dels monstres que han envaït el

món i conjuntament la de controlar els ciutadans per tal que aquests no escapin. De totes maneres, els protagonistes, des de ben joves, tenen l'objectiu de fugir de la ciutat un cop arribin a l'edat en què hauran de marxar de Zodiac, i finalment ho fan; per tant podríem interpretar els guàrdies com a la barrera que separa els personatges del seu destí i de la seva **alliberació**, de manera que veiem que és pràcticament impossible escriure aquesta història sense seguir els estereotips dels autors, però sí observem que superar la barrera no suposa per a la Christie un pas cap a la seva maduresa, ja que aquesta ja l'ha assolit fa bastant de temps.

Per finalitzar, observem que en tota la ciutat no hi ha ni una única **càmera**, i per tant veiem que la vida dels personatges no és controlada constantment per terceres persones, cosa que permet que els personatges se sentin **més lliures** i menys supervisats per algú que ni tan sols saben qui és.

III. CONCLUSIONS

Després de fer un estudi detallat sobre els estereotips dels personatges i dels mons de certes novel·les de ciència ficció distòpiques, podem treure com a conclusió que les novel·les actuals d'aquest gènere literari segueixen unes mateixes pautes i per tant són molt semblants, motiu pel qual tenen tant d'èxit entre els adolescents, als quals van dirigides aquestes obres. A la vegada, amb aquest treball hem pogut esbrinar els motius pels quals els escriptors han introduït els mateixos estereotips, la majoria dels quals consistien en què els joves lectors se sentissin identificats amb els protagonistes i alhora veiessin que no cal destacar per sobre de la resta per aconseguir quelcom important a la vida.

Com a una segona conclusió que podem extreure de la investigació trobem que, segons s'ha comprovat a la part pràctica del treball, qualsevol pot ser capaç d'escriure una novel·la distòpica guiant-se dels prototips que han deixat indirectament els autors d'aquest gènere literari, atès que aquests ajuden a l'hora de desenvolupar una història i fan que aquest procés sigui molt més senzill. D'altra banda amb aquest treball hem pogut concloure que, en cas que es vulgui escriure aquesta mateixa història però sense seguir les pautes dels escriptors com si es tractés de les instruccions per construir quelcom, el resultat serà una obra notablement canviada, que fins i tot pot arribar a alterar el desenllaç de la pròpia història, encara que únicament s'hagin modificat factors senzills com ara l'aspecte físic dels personatges o la manera en com les ciutats es protegeixen. A la vegada, també hem pogut comprovar que resulta extremadament més complicat escriure un llibre sense guiar-se de cap patró, fet pel qual, a la pràctica d'aquesta investigació, hem pogut demostrar que no és possible escriure una novel·la sense guiar-se d'aquestes pautes i aconseguint així una absoluta innovació, atès que hi ha alguns factors que són essencials en el moment d'escriure un llibre d'aquest gènere literari, perquè sinó podria inclús arribar a canviar aquesta categoria.

En definitiva, si algú vol escriure un llibre d'aquest gènere novel·lístic, inevitablement seguirà un conjunt d'estereotips que li faran l'escriptura més senzilla i a la vegada aconseguiran que l'obra tingui un èxit absolut entre la franja d'edat a la qual va dirigida, encara que aquest autor no tingui com a objectiu fer de la seva novel·la una altra idèntica a la resta, sinó presentar-la com l'oposada.

IV. ANNEXOS

1. Novel·la estereotipada

Capítol 1

Sento una gota de suor caient lentament per la meva front, lliscant sobre la pell, tocant la cella esquerra i baixant per la galta fins arribar a la mandíbula i desprendre's del meu cos colpejant suaument el coixí. És llavors quan em desperto amb els ulls ben oberts i brillants. Em costa respirar i acostumar la visió a la llum que entra per la finestra, però un cop ho faig, aconseguixo aclarir les idees dins el meu cap, les idees desordenades que han fet que la nit hagi estat tan llarga, i em convenço de que avui és el gran dia, el dia de marxar.

M'aixeco del llit sense pensar-m'ho dues vegades, vaig cap al bany i em dono una dutxa amb aigua ben freda; em poso la roba més còmoda que trobo i em recullo el meu cabell llarg i ros en una cua alta, que com la meva mare sempre m'ha dit, em fa ressaltar els ulls verds i les pigues de la cara. Em dirigeixo cap a l'habitació dels meus pares, la més gran de la casa tot i que només té espai per un llit de matrimoni i un armari, i el primer que veig quan entro és al meu germà, en Jacob, abraçant als meus pares amb totes les seves energies i plorant com mai. Un sentiment de culpa es remou al meu interior, sé que si no fos per mi ell no hauria d'estar passant per això. El meu pare s'adona que he entrat a l'habitació i ve a abraçar-me. Intento no plorar. Abraço també a la mare i no la deixo anar. Intento ser forta i no pensar-hi massa.

L'hora de marxar ja ha arribat i tots sabem que no podem perdre més temps, així que agafem una bossa cadascú, el meu germà s'encarrega de portar menjar i aigua, i jo m'ocupo de la poca roba que tenim. Els pares ens acompanyen fins a la porta de casa i ens acomiadem com si es tractés de l'última vegada que ens veiem, de fet ho serà perquè un cop traspassem la barrera invisible que ens separa de l'exterior, un cop traspassem el Perímetre, no hi haurà marxa enrere.

En Jacob i jo comencem a caminar cap al punt on hem quedat amb en Drake, el meu millor amic. De no ser per ell, els meus pares no ens haurien permès marxar, saben que el meu germà i jo sols no aguantaríem vius ni dos dies, però portant al Drake amb nosaltres, tot canvia, és un noi alt, fort i intel·ligent, que ens pot protegir davant els perills i guiar-nos fins al nostre destí.

Després de caminar durant uns quinze minuts, el meu germà i jo arribem a la cantonada on ens espera el Drake, creuat de braços amb l'esquena recolzada a la paret

de l'edifici abandonat. Només veure'l noto com alguna cosa se'm remou a l'interior, sé que tot està a punt de canviar, que la nostra amistat no serà la mateixa un cop haguem sortit de Zodiac, la ciutat on ens hem criat i hem crescut junts, però no estic segura de si el canvi anirà a millor o bé al contrari. Mai m'he plantejat el fet de tenir una relació més enllà de l'amistat amb en Drake, clar està que aquí no es permet tenir parella, i tenir-ne pot comportar un càstig terrible si algú arriba a assabentar-se; però ara que ho penso, a l'exterior, sense cap norma que impedeixi res, potser sí m'agradaria estar amb ell d'aquesta manera especial com mai no podria estar amb ningú a Zodiac, fins que no m'obliguessin a canviar de ciutat en complir els divuit anys emparellant-me allà amb algú que ni tan sols sabré com es diu fins el dia en què comencéssim a viure junts. Sí, una gran merda. No podria enamorar-me realment mai, i em podria tocar passar la resta de la meva vida amb algú que potser és un assassí, o un malalt mental, o qualsevol altra cosa que m'amargués la vida, i aleshores hauria de tenir sí o sí un fill amb ell, i l'hauria de veure créixer, fins que es fes gran i tingués l'edat per marxar de la meva vida tal i com havia arribat i li toqués el mateix destí que temps abans m'havia tocat passar a mi.

- Ja era hora! – Exclama de sobte en Drake, amb un lleuger somriure a la cara – Pensava que us havíeu fet enrere i que ja no vindríeu.
- Ni parlar-ne... Mai no et deixaria aquí tira't, a sobre que això ha estat idea meva... – Contesto tornant-li el somriure. Ell sap que no va ser del tot idea meva, jo només li vaig proposar, ell ho va planejar tot, i de fet crec que el pobre noi estava desitjant proposar-me el mateix, però no sabia com fer-ho.
- Vinga, no perdem tot el matí aquí, crec que tenim coses a fer – Diu el meu germà abans que puguem iniciar una conversa sense fi, i té raó, avui serà un llarg dia, i abans de passar el Perímetre hem d'assegurar certes coses per no tenir problemes.

Els nois i jo ens posem en camí cap a la banda est de la ciutat. En Drake passa primer i jo el segueixo al costat del Jacob. Observo les esquenes fortes i amples del Drake, i la manera en com la seva samarreta ajustada se li arrapa a la pell. Crec que podria acostumar-me a veure això.

- Saps que no m'agrada... – Escolto la veu del Jacob com si no volgués ni que jo mateixa l'escoltés.
- Què? – No entenc de que m'està parlant.
- No m'agrada que el miris així.

Ara sí que ho entenc tot. Podríem dir que al meu germà mai li ha caigut especialment bé en Drake, però tots dos sabíem que el necessitàvem si volíem sortir de Zodiac i

sobreviure al que sigui que ens esperi allà fora, per això el Jacob va acceptar davant l'ajuda del Drake.

Abans de començar a planejar aquest viatge, ja m'imaginava que això passaria, que hi hauria problemes entre els dos nois que m'acompanyen, però volia obligar-me a creure que el Jacob deixaria de comportar-se així envers el Drake un cop comencéssim de debò aquesta aventura. Sembla que no és així i que el meu germà no vol cooperar i fer-ho tot més fàcil, al cap i a la fi, tots tres estem en un mateix vaixell que no s'aturarà mai per deixar a ningú enrere.

Decideixo doncs no contestar al Jacob, ell sap que no m'agrada que em parli malament del Drake o de qualsevol cosa que tingui a veure amb ell i amb mi, però clar està que això, al meu germà, mai no li ha importat gaire i últimament menys encara, ja que aquests darrers dies l'únic que ha fet ha estat recordar-me com d'enamorat està el Drake de mi. Però no és cert.

- A partir d'aquí ens dividim. Jo vaig a buscar l'arma a la taquilla de l'oficina i vosaltres dos aneu a la cabina a trucar al Frank – Diu decidit en Drake. Crec que mai no l'havia vist tan segur de si mateix i del seu pla.

El meu germà i jo assentim amb el cap i ens posem de camí a la cabina de telèfon que està a uns cinc minuts a peu. Òbviament és més segur trucar des d'un telèfon públic que des del privat de casa nostre, i els telèfons mòbils només els poden portar els guardes de seguretat del Perímetre, així que des d'un inici vam decidir trucar al nostre amic Frank des de la cabina de telèfon del barri est de Zodiac. Tot deixant de banda que aquest barri és una de les poques zones de la ciutat on les càmeres que ens vigilen constantment estan destrossades per l'acció d'algun vàndal.

Un cop arribem entro a la cabina i teclejo la sèrie de números corresponents a la casa del noi i no triga ni tres segons a contestar.

- Bon dia i bon hora! – Respon el Frank amb el to alegre que el caracteritza.
- Bon dia Frank, sóc la Christie.
- Ah, la senyoreta de setze anys. Pensava que em trucaria el senyor de divuit... Quina decepció...
- Frank no estic per bromes, te'n recordes del que et toca fer o el teu brillant cervell ho ha oblidat?
- D'acord, d'acord. Només dic que m'hauria agradat parlar amb el teu germà, ja saps, és tan agradable que m'hauria agradat escoltar la seva veu per darrera vegada i...
- Frank! – Li crido sense compassió. Sóc conscient que el noi no està gaire fi del cap i que té una estranya obsessió amb el meu germà, però ara no és moment per parlar

del tema. L'únic que vull és que el pla surti bé i que iniciï la màquina que té a la seva habitació i comenci a fer saltar alarmes.

- Perdoni senyoreta... Sí, recordo el pla. Però per posar-lo a la pràctica hauria de penjar el telèfon, saps?
- Doncs fes-ho! – No és que el noi em caigui del tot malament, però el seu caràcter tan diferent al meu sempre m'ha irritat.
- De seguida! Molta sort en el vostre viatge, us desitjo el millor. Cuideu-vos – Després d'això només escolto un seguit de xiulets que indiquen que la trucada ha finalitzat.

Surto de la cabina, agafo al meu germà pel braç i correm de nou cap a l'oficina de policia. Quan arribem, el Drake ja està fora esperant-nos i subjecta a la seva mà dreta una pistola i a l'esquerra la seva bossa amb estampat de camuflatge. Sembla que tot ha sortit bé i que ha pogut entrar a l'oficina i agafar la pistola que el seu tiet li havia deixat a la taquilla.

- Com ha anat la trucada? – Em pregunta el Drake mentre acaba de guardar l'arma a la motxilla.
- Perfecte. El Frank segueix tan pirat com sempre, però ens ha desitjat sort i no crec que trigui molt en fer sonar l'alarma oest, així que ens hauríem de posar en marxa – Suggerixo jo, i tot seguit comencem a caminar cap a l'exterior de la ciutat –. El teu tiet ha deixat l'arma on et va dir?
- Exactament – Assenteix el Drake –. Ha deixat la seva taquilla entreoberta i hi ha posat la pistola i un parell de carregadors tapats amb una tovallola.
- No el descobriran oi? – Diu de sobte el meu germà, preocupat. Suposo que aquesta és una de les seves qualitats: és altruista com poques persones ho són.
- No ho crec – Contesta ràpidament el Drake, permetent que el Jacob deixi anar un sospir d'alleujament –, però si ho fan no sé... No sé quin serà el càstig... Poden arribar a fer coses tan terribles que... – El noi emmudeix i la pell se li queda pàl·lida. No ho puc evitar i li estrenyo la mà amb energia.

El Drake va perdre al seu pare per una cosa així, per no complir les normes de Zodiac, i és per això que mai no ha volgut que el seu tiet tingués res a veure amb el nostre pla de fugida, però ell no ha fet altra cosa que insistir fins que el Drake ha acceptat la seva ajuda. Amb el Frank és diferent; tots sabem que ningú de la ciutat li farà mal, perquè el necessiten, i encara que arribin a saber que ens ha ajudat a fugir d'aquí, cosa que està completament en contra de les normes, no li poden fer mal. Necessiten el seu cervell i necessiten els seus coneixements de tecnologia. Tampoc no el poden amenaçar de cap manera, ja que saben que el noi pot causar el caos a tota la ciutat en el moment en què vulgui, així que als caps de Zodiac els hi convé mantenir al noi content.

Comencem a escoltar un xiulet intens que prové de l'altra banda de la ciutat, i veiem un grup de guàrdies armats que corren cap allà com si la seva vida depengués d'això. No han passat ni cinc minuts. Sembla que tot està sortint segons el previst.

Els nois i jo comencem a accelerar el ritme fins que arribem al límit de Zodiac i percebem la barrera quasi invisible que ens separa d'un profund bosc verd, la famosa tanca que sempre hem volgut traspasar i que de tantes coses ens ha privat. Aleshores ens aturem. Tots tres sabem que ha arribat el moment de marxar i que un cop posem un peu allà fora, no podrem tornar-hi. Sento les mans gelades i una por que m'envolta tot el cos. Resulta complicat deixar enrere tota una vida tant abruptament, abandonar la casa, la família, deixar-ho tot. Però som conscients que el canvi serà a millor. Que si fem això és per salvar al Jacob i al Drake, perquè sinó en menys d'un mes haurien marxat a una altra ciutat i no els hauria tornat a veure mai més. Tot això és un risc que cal córrer.

No m'ho penso més i decideixo donar el pas.

Capítol 2

No em sento diferent. Però sé que tot ha canviat. Miro enrere després d'avançar un parell de passos més i veig al Jacob traspassant el Perímetre just en el moment en què el Drake es situa al meu costat i em xiuxiueja «Som lliures». El noi m'agafa per la cintura i m'aixeca en l'aire; el Drake em fa això probablement des d'abans que tingués ús de la raó. Sempre m'ha agradat que m'enlairés, em fa sentir com un ocellet que ha recuperat les seves ales. Finalment m'abaixa i el Jacob s'uneix a nosaltres, que ens observa expectatiu.

- Mai entendré com la pots aixecar tan amunt sense fer-te mal – Diu tot rient. No m'ofèn, sé que és una broma. El Drake és un noi fort que no té cap problema per enlairar ningú, i més encara si es tracta de mi, que sóc prima. Massa prima pels meus pares i pel meu germà. Jo sempre he pensat que estic en el meu pes ideal, encara que ara que ens haurem de buscar la vida com puguem és molt possible que m'aprimi massa.

Tots riem pel comentari del meu germà, encara que tampoc no hagi tingut especial gràcia. Estem contents i se'ns nota. Malgrat tot.

De sobte tot es queda en silenci. L'alarma calla i el vol dels ocells s'atura. Es comença a escoltar un xiulet terrible del lloc per on hem sortit. Les orelles em fan un mal terrible i no puc escoltar res més que l'alarma. Veig al Jacob al meu costat movent els llavis amb força, però no sóc capaç de sentir res del que em diu. Em tapo les orelles amb els palmells de les mans ben oberts i noto com se'm comencen a amorar d'un líquid espès. Aleshores

començo a córrer més ràpid que mai cap al bosc, sense aturar-me a mirar si els nois venen rere meu. M'imagino que ho fan.

Em passo deu minuts corrents fins que el xiulet és pràcticament imperceptible, i aleshores em deixo caure a terra. Em costa respirar, sento que m'ofego. Noto calor per tota la cara i suor per tot el cos. Em miro les palmes de les mans, que estan plenes de sang. Aleshores escolto una respiració accelerada al meu costat i giro el cap, que està descansant sobre l'alta gespa del bosc.

- Crec que ja estem fora de perill – Diu el meu germà, fent pauses a cada paraula, mentre seu al terra recolzant-se al tronc d'un arbre. Veig un fil de sang que li cau per les orelles i se li fica per la samarreta, però sembla que ell ni tan sols s'ha adonat, així que decideixo no dir-li res. –. No sabia que eres tan ràpida – Afegeix el noi. Suposo que ningú no ho sabia, ni tan sols jo mateixa, fins avui, que he descobert que sóc fins i tot més veloç que el Drake, tot i sense haver-me preparat físicament.
- Què nassos ha sigut allò? – Pregunta el Drake quan arriba, mentre seu al meu costat i s'agafa els genolls amb les mans. Sembla que ell no està tan esgotat com el Jacob i jo. – Des de la ciutat no s'escolta així.
- Suposo que serà un mètode per intentar evitar que els fugitius arribin gaire lluny – Contesto sense moure ni la nineta dels ulls –. Jacob passa'm l'aigua si us plau.

El meu germà em llança la seva motxilla i jo trec una de les ampolles petites. Entre tots tres no triguem ni trenta segons en acabar l'aigua, i encara que en veuríem més, decidim no gastar ara tota la que tenim, potser en un altre moment la necessitem més.

Reposem una poca estona més i comencem de nou el nostre viatge. Quan vam decidir escapar de Zodiac vam estudiar tot el que vam poder dels voltants de la ciutat i els llocs on podíem estar fora de perill. El Jacob es va encarregar de memoritzar tots els mapes que vam trobar, així que ell és el nostre guia. Sempre l'he envejat molt. És probablement el noi més intel·ligent que mai he conegut i que coneixeré. Tant de bo jo fos com ell. Els meus pares però sempre m'han dit que jo tinc moltes altres qualitats, que no m'he de tancar en la intel·ligència. La part dolenta és que mai no he trobat aquestes qualitats.

El Jacob ens guia per tot un seguit de planes que ens deixen completament al descobert, ens fa pujar i baixar alguna que altra muntanya, i ens fa travessar rius amb fortes corrents durant tot el dia. Ja deuen ser les nou de la nit, quan finalment arribem a la part més alta d'una muntanya plena d'arbres que ens cobreixen, però que no ens priven d'una vista increïble.

- Hauríem d'acampar ja – Diu el Drake, mentre deixa la seva bossa al terra –. S'està començant a fer fosc i no sabem que podem trobar de nit. A més sembla que a aquest forat podríem posar una foguera i mantenir-nos calents – segueix el noi, mentre senyala al que tenim just a les nostres esquenes: una petita bretxa que sembla l'entrada d'una cova, encara que aquesta probablement s'haurà ensorrat.
- D'acord, aneu traient les mantes, jo aniré a buscar una mica de fusta per fer foc – Diu el Jacob mentre obre la motxilla del Drake i treu una destral.

El meu germà marxa cap a la banda dreta d'on estem, i el Drake i jo comencem a treure mantes de la meua bossa i a estirar-les a la gespa vora la bretxa. Seiem sobre aquestes, de cara al forat de la muntanya, i ens quedem en silenci, fins que el Drake el trenca.

- Perquè creus que ens han deixat sortir de la ciutat tan fàcilment?
- A què et refereixes? – Pregunta incrèdula. No crec que hagi estat tan fàcil – Tampoc no ens han obert les portes i ens han posat un cartell indicant-los la sortida.
- Ho sé, però vull dir que l'únic que han fet per impedir-nos que escapem ha estat fer sonar una alarma i probablement seguir-nos pel bosc un parell de quilòmetres.
- Tens raó en què podria haver estat molt pitjor però bé, tampoc crec que els importem gaire...
- Com que no? Si s'han molestat en tancar a milers de persones a unes poques ciutats des de fa segles, no crec que els hi sigui igual que anem marxant a poc a poc... Perquè pensa que abans de nosaltres, l'alarma de Zodiac ha sonat moltes vegades... – Diu el noi alçant la mirada al cel. Molts amics seus han marxat abans que nosaltres i no sap res d'ells. Ningú sap res de tots els qui han marxat.
- No sé Drake, pot ser ells mateixos no volen arriscar-se a sortir de la ciutat... Si tot el que ens han explicat és cert, pot ser no els convé arriscar les seves vides per empresonar-nos o matar-nos, i és millor deixar-nos morir al bosc.
- I què és el que és cert? – Pregunta el Drake, deixant-me uns segons per reflexionar
  - Vull dir, pot ser aquí fora no hi ha res i els monstres dels que tant ens han parlat no existeixen i només se'ls han inventat per evitar que marxem. Almenys ara tenim una oportunitat de viure...
- No ho sabrem fins que ens trobem amb un d'aquests monstres...
- I llavors tampoc ho sabrem, com vols que els reconeixem? Són meitat humans, i la part que els diferencia de nosaltres l'amaguen sota les seves robes.
- No ho sé Drake, ara la qüestió és que hem fet un primer gran pas, i que ja no podem fer marxa enrere – El Drake assenteix.

Crec que aquest és el moment on la conversa acaba, cap dels dos sembla gaire entusiasmat parlant d'això, més aviat al contrari. El Drake s'estira a la manta amb els braços

creuats sota el seu cap, i jo l'imito. L'únic que veig són les estrelles que s'alcen sobre nosaltres, les estrelles que mai he pogut veure amb aquesta claredat, tant a prop de nosaltres que sembla que les pugui tocar en aixecar els braços. És la primera vegada en tot el dia que de debò crec que aquest viatge val la pena; si cada dia acaba així no m'importen totes les males estones per les quals hagi de passar.

- Perquè ho has fet? – Em pregunta de sobte el Drake sense apartar la mirada del cel.
- Què vols dir? – Es pot referir a tantíssimes coses que hem passat junts, que no sóc capaç de pensar en una concreta.
- Per què has marxat ara? Tens setze anys, podries haver estat dos anys més amb els teus pares.
- L'únic que hauria passat és que jo no hauria escapat sola, i aleshores hauria hagut d'afrontar el meu terrible futur sense ningú al meu costat i completament sola sense cap amic durant anys, ja saps com és de complicat per mi conèixer gent. I a vosaltres us hauria passat el mateix, perquè sols no hauríeu fugit, i jo no volia això per vosaltres, no m'ho hauria pogut perdonar... Tu perquè ho has fet ara? Podries haver marxat fa temps amb els teus amics, i amb ells hauries tingut més possibilitats de viure, a més no sabies si jo volia fugir, perquè si no t'hagués proposat res, no sé si ara mateix estaríem aquí...
- Sabia que m'ho acabaries proposant, tens un esperit massa rebel... – Diu el Drake deixat veure un lleu somriure, que li canvia radicalment abans de pronunciar les següents paraules quasi en un xiuxiueig, mentre clava la seva mirada sobre els meus ulls. – A més, no era amb ells amb qui volia estar.

Una pila de troncs cau al costat dels nostres caps i m'aixeco de l'ensurt. És el Jacob. Ha portat una bona quantitat de fusta, cosa que em fa pensar que s'ha passat una bona estona talant arbres, tot i que aquest temps se m'ha passant volant.

- Fem foc? – Pregunta el noi amb un ampli somriure mentre cala foc a un llumí.

Els nois i jo comencem a apilar els troncs de diverses mides a l'interior de la bretxa, i hi tirem el llumí a sobre. La fusta no triga gaire en començar a cremar-se i a crear una bona fumera que escalfa millor que una llar de foc casolana, encara que pot ser és només la sensació que em dona, ja que tenia el cos gelat. Seiem al voltant de la foguera i mengem un parell de peces de fruita, i encara que ens quedem amb gana no volem gastar més menjar, sabem que vindran uns dies durs on pot ser ens resulta complicat aconseguir alguna cosa per alimentar-nos.

No triguem gaire a començar a quedar-nos adormits. Ha estat un dia cansat. Però sabem que no podem dormir tots tres alhora, hem de vigilar per si veiem quelcom sospitós, així que el Drake i jo dormim mentre el meu germà munta la primera guàrdia, fins les dues de la matinada, quan em desperta perquè estigui desperta les següents tres hores, fins les cinc.

Tot està en calma. Si segueix així d'avorrit no trigaré gens a dormir-me, i no vull que això passi, així que m'aixeco i faig una volta per la muntanya, sense perdre de vista el nostre petit campament. No trobo res d'estrany, però segueixo fent voltes i tornant amb els nois de tant en tant, fins que miro el rellotge que ha portat el meu germà i veig que només queda mitja hora perquè comenci el torn de vigilància del Drake, així que m'assec a la meva manta, recolzada a una de les parets de la bretxa.

Capítol 3

Em desperto de cop, amb el cor accelerat i suor per tot el cos. No és la primera vegada que tinc un malson, de fet últimament és l'únic que tinc quan m'adormo. Però ara mateix no hauria d'estar despertant-me, hauria d'estar vigilant... Seré estúpida... No sé en què estava pensant...

- Tranquil·la Christie, tu segueix dormint – Miro cap al costat sobresaltada i noto la mà càlida del Drake sobre el meu braç esquerre. Em tranquil·litza saber que està despert i que no ha passat res. – M'he despertat fa una estona, poc abans de que et quedessis adormida, així que no passa res. Si vols estira't al terra sobre la meva manta, estaràs més còmoda que recolzada a la paret – M'ofereix el noi amb un mig somriure.

Assenteixo amb el cap i començo a aixecar-me, quan de sobte veig una daga que rodeja el cap del Drake des de darrere fins situar-se al bell mig del seu coll, amb un moviment molt ràpid.

Del meu coll surt un crit ofegat que no puc controlar i la cara del Drake es queda en una completa tensió que mai no havia vist. No tinc paraules a dir, estic bloquejada, i l'únic que puc fer és mirar per sobre del meu amic fins que trobo el portador de la daga. Es tracta d'un home de mitjana edat, amb una barba d'un parell de setmanes i els ulls foscos com el carbó. Porta un barret sobre el cabell fosc i llarg del que cauen algunes trenes fines, i amb la seva mà esquerra subjecta una daga gran, que quasi sembla una espasa, fregant el costat del Drake.

- No ens facis res, si us plau – Són les úniques paraules que puc dir, i sé que sonen ridícules, però estic aterrada. No sóc capaç de pensar amb claredat. L'home somriu.
- Qui sou i què feu aquí? – Pregunta sense apartar la mirada dels meus ulls, i jo estic massa nerviosa així que em prenc el meu temps per poder formular una frase.
- Hem escapat de Zodiàc i estem buscant Àries.
- Àries? – Diu el desconegut mentre esclata en un riure profund com si mai no hagués escoltat una cosa més estúpida que aquesta. – Àries no existeix nena. Treu-t'ho del cap.
- Clar que existeix – Responc alçant la veu, traient la força d'on no sabia que la tenia.
- No – Deixa anar amb un fil de veu -. No et crec, saps? No em fio de vosaltres. Qualsevol es pot aprendre una absurda història i dir que el seu destí és la meravellosa ciutat clandestina d'Àries. Així que no us crec, i ara vindreu amb mi.
- No – Dic sense afegir res més, no penso anar amb aquest home enlloc, no m'inspira cap mena de confiança.
- No? – Pregunta incrèdul – Doncs vindreu amb mi a la força.

De sobte veig una figura que s'abalança sobre el cos de l'home agafant-li de la mà esquerra i aconseguint així treure-li la daga que apuntava al coll del Drake. Jo estiro al meu amic del braç i l'apropo a mi, apartant-lo de qualsevol possible ganivetada del desconegut. I els dos observem com el Jacob es baralla amb l'home fins que el Drake també s'hi llança a sobre en quant té una oportunitat, i els dos aconsegueixen mantenir a l'home immobilitzat a terra.

És llavors quan veig dues ombres que sorgeixen d'entre els arbres i que s'apropen a nosaltres amb rapidesa i se m'escapa un crit mentre intento pronunciar les paraules "Véneu més". Els dos nois es giren cap al lloc on estic senyalant, i el foraster aprofita l'ocasió per aixecar-se i tirar-los a terra d'una empenta.

No puc controlar la situació. No hi ha res que pugui fer i sóc conscient, però no puc evitar els impulsos del meu cos i corro cap al home, tot tirant-lo al terra sense miraments i començo a estrènyer el seu coll amb les dues mans mentre li clavo els talons dels meus peus coberts per botes de muntanya sobre els palmells de les mans, intentant evitar que pugui colpejar-me i apartar-me. Escolto de fons com el Drake i el Jacob es barallen amb les dues ombres que ara ja han arribat al nostre petit campament, però no puc mirar o tractar d'ajudar-los. He de concentrar-me en retenir l'home durant el màxim temps possible.

Aleshores el desconegut em dona un cop de genoll a l'esquena fent que l'arquegi endavant i perdi força als peus, que se'm desequilibren. Ara sé segur que no hi ha res que jo pugui fer contra el foraster, tot i així tracto de tornar a col·locar els peus sobre les mans

però ja és massa tard: l'home les ha apartat i m'està agafant el turmell esquerre. Tira del peu cap a la meva esquerra i així fa que perdi totalment l'equilibri i caigui a terra colpejant-me el cap amb força. Se m'ennuola la vista. Parpellejo varies vegades amb energia i aconseguixo començar a distingir formes; veig el suficient com per distingir entre la foscor el puny del desconegut dirigint-se cap al meu crani.

■ ■ ■

Sento una agradable sensació de calidesa que m'envolta tot el cos. Obro els ulls suaument i veig el sostre del que sembla una casa de fusta. Poc a poc m'incorporo i miro al meu voltant. Em trobo a sobre d'una taula molt llarga que sembla que vagi a caure d'un moment a l'altre, dins una petita cabanya, tota ella de fusta exceptuant una gran porta de metall que sembla treta de la part posterior d'un camió. Al meu costat hi ha una altra taula llarga plena d'artefactes que semblen els propis d'un centre mèdic. Recorro tots els objectes de la taula amb la mirada, fins que arribo a la final d'aquesta, i allà, asseguda sobre la cadira, hi trobo una noia.

La desconeguda està adormida així que suposo que tinc sort, perquè això em donarà temps a inspeccionar-la des de la taula i a poder marxar tot el ràpid possible en cas que vegi alguna cosa estranya. Es tracta d'una noia que no deu tenir més de divuit anys, amb la pell fosca i el cabell llarg recollit en una trena que li surt des de l'arrel. Sembla una dona molt alta, per la manera en com li queden recollides les cames a la cadira, i no està excessivament prima, com dirien els meus pares. No porta cap arma a sobre, únicament té una petita llibreta de notes i un llapis sobre la seva falda.

M'aixeco amb compte, intentant no despertar a la noia i em dirigeixo cap a la porta sense apartar la mirada d'ella; col·loco la mà al pom i el començo a girar, però no s'obre i no crec que tingui intenció de fer-ho. Intento tot el que puc per tal d'obrir la porta de metall sense fer soroll, però finalment desisteixo i m'assec a la vora de la taula, just en el moment en què la desconeguda es desperta i em mira amb uns profunds ulls blaus.

- Com et trobes? – Em pregunta la noia amb cara d'amabilitat.
- Bé, gràcies – Estic desconcertada, no sembla que ho preguntis amb mala intenció, sinó que hauria jurat que realment li importa si estic bé. De totes maneres no em fio d'ella.
- Em dic Alisha i estic al teu càrrec. No et preocupis, no et passarà res – Em diu amb to tranquil·litzador.
- On estan ells? – Pregunto amb temor, per un moment se'm passa pel cap que els hagin pogut fer alguna cosa i m'hagin deixat només a mi amb vida.

- Estan bé. Ells van despertar fa uns dies i ara estan pel campament. En quant avisi de que ja has despertat vindran a veure't.
- Doncs a què esperes per anar a avisar? – Pregunto aquesta vegada enfadada. No vull que em faci cap xerrada, ni tan sols vull saber on estic ni de quin campament m'està parlant, només vull veure al Jacob i al Drake.

L'Alisha assenteix amb fermesa i es dirigeix cap a la porta amb un somriure fi, després d'haver guardat el bloc de notes a la butxaca esquerra del seu pantaló. Obre la porta amb una clau que introdueix sota del pom i surt. Espero escoltar el so de la clau a l'altra banda de la cabanya, però no ho faig. No m'ha tancat? No sóc presonera? M'aixeco i vaig cap a la porta. Tiro d'ella cap a mi, la obro i sense dubtar-ho ni un sol segon més surto.

Miro sorpresa el lloc on em trobo. No ho entenc. Estic al mig d'un bosc, tot ple d'arbres, de plantes i d'algun que altre animaló. Però tot està ple de cases, en total en compto cinc, cadascuna amb una forma i una mida diferents, de les quals surt i entra gent constantment. Molta gent. Tots em miren conforme van bevent aigua, o van cap a la casa d'un altre, o s'endinsen en el bosc on no es veu cap altra cabanya. Em terroritzo. Entro corrents a la meva cabanya, la tanco i m'assec al terra amb els ulls ben oberts. Perquè hi ha tanta gent? Per què estan fent vida normal? Per què han construït tot de cases? On estic? Això no pot ser Àries, no pot ser... I si és una altra ciutat? I si ens han trobat i ens han tornat a una de les ciutats veïnes de Zodiac?

- Christie – Escolto la veu del meu germà, que passa per l'entrada de metall i corre a abraçar-me –. Què et passa? Estàs bé?
- Jacob estem a Àries? – Pregunto amb la mirada perduda.
- No, tranquil·la Christie. Això només és un campament de refugiats, ens han acollit.

Un sospir d'alleujament surt sol de la meva boca, però encara em queden algunes qüestions que m'inquieten i a les que jo mateixa no trobo cap resposta raonable, així que respiro calmadament i decideixo per quina pregunta començar.

- Si és només un campament, per què els monstres no l'han atacat ja? O és que no existeixen i tot ha estat invenció de les ciutats per mantenir-nos allà dins?
- Sí existeixen – Diu una veu darrere el meu germà, que prové de l'Alisha, qui ara s'ha posat al meu costat esquerre –. Han vingut milers de vegades, però sempre hem aconseguit fugir i muntar el campament a un altre indret. Al principi trigàvem dies en muntar-ho tot, però ara no tardem més de dos dies en fer-ho. L'únic que ens porta més feina és construir les cabanyes ja que hi ha set, però com som molts i ja tenim l'hàbit de fer-ho, no ens costa gaire.
- I quan us ataquen simplement marxeu i viviu a un altre lloc?

- No, tant de bo fos tan fàcil – Contesta la noia sense poder evitar un somriure a la cara –. Normalment abans que arribin ja ho sabem, perquè tenim uns quants nois que fan la vigilància del campament, i quan els veuen tenim un marge d'uns dos minuts per agafar les coses essencials, dividir-nos en uns grups que ja tenim organitzats i marxar cadascun en una direcció per intentar despistar-los. Aleshores ens anem trobant quan ja estem fora de perill, mentre anem buscant un lloc segur on muntar el nou campament.
- I si no trobeu algun dels grups? – Li pregunto amb por de quina pugui ser la resposta.
- Llavors desitgem que hagin tingut sort i hagin pogut escapar.

Miro cap a una altra banda. No vull pensar que han deixat morir a gent. En veritat ho han fet per sobreviure, sinó ara no estarien aquí, ni nosaltres tampoc, però no em permeto pensar que allò que han fet és correcte. Segur que podrien haver trobat una altra solució.

M'aixeco a poc a poc del terra, i sense afegir res més surto de la cabanya sense fixar-me en si hi ha algú mirant-me. Camino sense saber a on em dirigeixo. I de sobte escolto un tret. I un altre.

No m'ho penso dues vegades i començo a córrer en direcció al lloc d'on provenen els trets, que ara són constants i no cessen. Cada vegada sonen més fort, i tot i que estic aterrada no puc evitar seguir corrents. Si els monstres estan aquí i estan ferint a algú, he d'intentar salvar-lo, no el puc deixar allà. Travesso el campament per la banda dreta i m'endinso entre un seguit d'arbres, fins que apareix un caminet marcat que segueixo, i aleshores algú s'hi posa al mig i no em dona temps a aturar-me, així que em xoco amb ell i junts caiem a terra amb un fort estrèpit.

- Estàs bé? – Em pregunta una veu alarmada, la d'un noi que s'aixeca del sòl d'un salt i es posa de genolls al terra, observant la meua cara de desconcert.
- Eeh, sí, perdona – Dic sense estar segura del que acaba de passar. No m'esperava que ningú aparegués al mig del bosc i es posés al mig d'un camí tot veient que algú estava corrents cap a ell.
- No, perdona'm tu, he sigut jo qui s'ha interposat en la teua carrera – Diu el noi donant-me la mà per ajudar a que em posi en peu. És un noi molt alt i ros, amb uns ulls color mel, que no deu ser molt més gran que jo –. On anaves tan ràpid, per cert? – Amb aquesta pregunta torno a recordar els trets, començo a posar-me nerviosa, i abans de contestar-li res em poso en marxa amb pas accelerat.
- He escoltat trets. I he pensat que...

- Para – Em diu el noi mentre m’agafa pel braç. –. El que has escoltat prové d’uns nois que s’estan entrenant amb algunes de les nostres armes.
- Llavors no estan fent mal a ningú?
- No, clar que no – Contesta el noi amb un somriure innocent. –. Vine amb mi, t’ho ensenyaré.

El noi encara no m’ha deixat anar del braç i segueix sense fer-ho. Ara em guia pel camí fins que arribem a una petita esplanada on hi ha un reduït grup de nois i noies d’aproximadament la meua edat disparant amb tota classe d’armes contra diverses taules de fusta, col·locades a una certa distància dins del bosc.

- Sóc l’Axel, per cert – Em diu el noi mirant-me amb un ampli somriure. No sé perquè però no m’acabo de fiar d’ell. Malgrat això, he d’admetre que no està gens malament en quant al físic, i que també sembla bastant simpàtic –. I suposo que tu ets la nova fugitiva que ha arribat al nostre campament, oi?
- Exacte, la Christie – Dic amb un somriure a la cara. –. Per què t’has posat al mig del camí si em veies venir? – Sé que és una pregunta incòmoda, però l’he de fer. No em crec que no m’hagués vist.
- Bé... No t’enganyaré... Ho he fet a propòsit – No m’esperava aquesta sinceritat per part del noi, la veritat. –. Porto dies escoltant coses sobre tu i volia parlar amb tu, parlar de Zodiac, i he pensat que si em veies t’aturaries i podria preguntar-te diverses coses que m’inquieten bastant i... Bé, sembla que estaves al teu món i no m’has vist... I a partir d’aquí, ja saps què ha passat.
- Sí, d’acord – Li somric. No crec que m’estigui mentint, però no m’agrada el que ha fet i em pregunto quines podran ser aquestes inquietants preguntes.
- Christie! – Escolto algú que em crida a les meves esquenes. I no necessito veure’l per saber qui és. Aquesta veu només pot ser la d’una persona.
- Estàs bé? T’han fet alguna cosa? – Dic sense parar a pensar ni un segon mentre abraço al Drake desprenent totes les meves energies.
- Sí petita, estic bé. Tu com tens el cap? – Em pregunta mentre em posa la mà just sobre el lloc on vaig rebre el cop abans de perdre el coneixement a la bretxa de la muntanya.

És llavors quan m’adono que una bena em cobreix la meitat del cap. Per un moment he oblidat que l’Axel segueix allà, però un cop el miro veig que l’únic que fa és somriure i sense dir cap paraula, fa un gest amb la mà, com fent girar un dit indicant que ja parlarem més tard, i marxa cap als joves que estan disparant a poca distància de nosaltres.

Aleshores agafo al Drake de la mà i anem junts cap al campament mentre intercanviem informació sobre les coses que em descobert els pocs dies que portem aquí, encara que jo gairebé no he esbrinat res, així que és poc el que li puc dir al Drake. Ell porta despert uns quatre dies dels set que fa que estem aquí, així que té bastant informació sobre aquesta gent i tot el que cal saber sobre Àries i els famosos monstres.

2. Novel·la innovadora

Capítol 1

Sento una gota de suor caient lentament per la meva front, lliscant sobre la pell, tocant la cella esquerra i baixant per la galta fins arribar a la mandíbula i desprendre's del meu cos colpejant suaument el coixí. És llavors quan em desperto amb els ulls ben oberts i brillants. Em costa respirar i acostumar la visió a la llum que entra per la finestra, però un cop ho faig, aconseguixo aclarir les idees dins el meu cap, les idees desordenades que han fet que la nit hagi estat tan llarga, i em convenço de que avui és el gran dia, el dia de marxar.

M'aixeco del llit sense pensar-m'ho dues vegades, vaig cap al bany i em dono una dutxa amb aigua ben freda; em poso la roba més còmoda que trobo i em recullo el meu cabell curt i fosc en dues trenes als costats del cap, que com la meva mare sempre m'ha dit, em fan ressaltar els ulls verds. Em dirigeixo cap a l'habitació dels meus pares, la més gran de la casa tot i que només té espai per un llit de matrimoni i un armari, i el primer que veig quan entro és al meu germà, en Jacob, abraçant als meus pares amb totes les seves energies i plorant com mai. Un sentiment de culpa es remou al meu interior, ell no hauria d'estar passant per això, i no sé en què estava pensant quan li vagi permetre que vinguis amb mi. El meu pare s'adona que he entrat a l'habitació i ve a abraçar-me. Intento no plorar. Abraço també a la mare i no la deixo anar. Intento ser forta i no pensar-hi massa.

L'hora de marxar ja ha arribat i tots sabem que no podem perdre més temps, així que agafem una bossa cadascú, el meu germà s'encarrega de portar menjar i aigua, i jo m'ocupo de la poca roba que tenim. Els pares ens acompanyen fins a la porta de casa i ens acomiadem com si es tractés de l'última vegada que ens veiem, de fet ho serà perquè un cop sortim de la ciutat i tots els guàrdies ens vegin i ens persegueixin, no hi haurà marxa enrere.

En Jacob i jo comencem a caminar cap al punt on hem quedat amb en Drake, el meu millor amic. De no ser per ell, probablement el meu germà i jo no estaríem marxant, tots dos sabem que no som gaire forts i sense la seva ajuda no sabríem sobreviure allà fora, i encara que el Drake tampoc no és excessivament robust, ens podrà protegir davant els perills i guiar-nos al nostre destí, sobretot gràcies a la manera en com sap utilitzar la paraula per aconseguir el que vol.

Després de caminar durant uns quinze minuts, el meu germà i jo arribem a la cantonada on ens espera el Drake, creuat de braços amb l'esquena recolzada a la paret de l'edifici abandonat. Només veure'l recordo que tot està a punt de canviar, que la nostra

amistat no serà la mateixa un cop haguem sortit de Zodiac, la ciutat on ens hem criat i hem crescut junts, però no estic segura de si el canvi anirà a millor o bé al contrari. Mai m'he plantejat realment el fet de tenir una relació més enllà de l'amistat amb en Drake, però potser ara que marxarem sí que tindria sentit fer-ho. La veritat és que hem tingut petites aventures i alguna que altra vegada em tractat d'iniciar una relació, però finalment vam decidir que era millor deixar les coses com estaven, pel bé dels dos. Al cap i a la fi, un cop arribéssim als trenta anys ens hauríem de separar, i cadascun hauria de marxar a una ciutat diferent on ens obligarien a casar-nos amb algú que ni tan sols sabrem com es diu fins el dia en què comencem a viure junts. Sí, una gran merda. No podria estar amb qui realment volgués, i em podria tocar passar la resta de la meva vida amb algú que potser és un assassí, o un malalt mental, o qualsevol altra cosa que m'amargués la vida, i aleshores hauria de tenir sí o sí un fill amb ell, i l'hauria de veure créixer, fins que es fes gran i tingués l'edat per marxar de la meva vida tal i com havia arribat i li toqués el mateix destí que temps abans m'havia tocat passar a mi.

- Ja era hora! – Exclama de sobte en Drake, amb un lleuger somriure a la cara – Pensava que us havíeu fet enrere i que ja no vindríeu.
- Ni parlar-ne... Mai no et deixaria aquí tira't, a sobre que això ha estat idea meva... – Contesto tornant-li el somriure. Sé que si els nois marxen és per culpa meva, perquè encara els hi quedarien dos anys que podrien gaudir amb les persones que estimen, però ells ho han decidit així sense que jo ni tan sols els hi proposés que vinguessin.
- Vinga, no perdem tot el matí aquí, crec que tenim coses a fer – Diu el meu germà abans que puguem iniciar una conversa sense fi, i té raó, avui serà un llarg dia, i abans de fugir hem d'assegurar certes coses per no tenir problemes.

Els nois i jo ens posem en camí cap a la banda est de la ciutat. En Drake passa primer i jo el segueixo al costat del Jacob. Observo al Drake i tracto d'imaginar-me per un segon com seria la meva vida al seu costat, sense normes estúpides que ens obliguessin a casar-nos amb d'altres persones. M'agrada el que veig. Crec que podria acostumar-m'hi.

- Saps que no m'agrada... – Escolto la veu del Jacob com si no volgués ni que jo mateixa l'escoltés.
- Què? – No entenc de que m'està parlant.
- No m'agrada que el miris així.

Ara sí que ho entenc tot. Podríem dir que al meu germà mai li ha caigut especialment bé en Drake, però tots dos sabíem que el necessitàvem si volíem sortir de Zodiac i

sobreviure al que sigui que ens esperi allà fora, per això el Jacob va acceptar davant l'ajuda del Drake.

Abans de començar a planejar aquest viatge, ja m'imaginava que això passaria, que hi hauria problemes entre els dos nois que m'acompanyen, però volia obligar-me a creure que el Jacob deixaria de comportar-se així envers el Drake un cop comencéssim de debò aquesta aventura. Sembla que no és així i que el meu germà no vol cooperar i fer-ho tot més fàcil, al cap i a la fi, tots tres estem en un mateix vaixell que no s'aturarà mai per deixar a ningú enrere.

Decideixo doncs no contestar al Jacob, ell sap que no m'agrada que em parli malament del Drake o de qualsevol cosa que tingui a veure amb ell i amb mi, però clar està que això, al meu germà, mai no li ha importat gaire i últimament menys encara, ja que aquests darrers dies l'únic que ha fet ha estat recordar-me com d'enamorat segueix el Drake de mi. Però no és cert.

- A partir d'aquí ens dividim. Jo vaig a buscar l'arma a la taquilla de l'oficina i vosaltres dos aneu a la cabina a trucar al Frank – Diu decidit en Drake. Sembla que aquest pla sigui més seu que meu, encara que jo vaig ser qui ho va planejar tot ja que en un principi anava a fugir jo sola.

El meu germà i jo assentim amb el cap i ens posem de camí a la cabina de telèfon que està a uns cinc minuts a peu. Òbviament és més segur trucar des d'un telèfon públic que des del privat de casa nostre, i els telèfons mòbils només els poden portar els guardes de seguretat de la ciutat, així que des d'un inici vam decidir trucar al nostre amic Frank des de la cabina de telèfon del barri est de Zodiac.

Un cop arribem entro a la cabina i teclejo la sèrie de números corresponents a la casa del noi i no triga ni tres segons a contestar.

- Bon dia i bon hora! – Respon el Frank amb el to alegre que el caracteritza.
- Bon dia Frank, sóc la Christie.
- Ah, la madureta de trenta anys. Pensava que em trucaria el jovenet de vint-i-vuit... Quina decepció...
- Frank no estic per bromes, te'n recordes del que et toca fer o el teu brillant cervell ho ha oblidat?
- D'acord, d'acord. Només dic que m'hauria agradat parlar amb el teu germà, ja saps, és tan agradable que m'hauria agradat escoltar la seva veu per darrera vegada i...
- Frank! – Li crido sense compassió. Sóc conscient que el noi no està gaire fi del cap i que té una estranya obsessió amb el meu germà, però ara no és moment per parlar

del tema. L'únic que vull és que el pla surti bé i que iniciï la màquina que té a la seva habitació i comenci a fer saltar alarmes.

- Perdoni senyoreta... Sí, recordo el pla. Però per posar-lo a la pràctica hauria de penjar el telèfon, saps?
- Doncs fes-ho! – No és que el noi em caigui del tot malament, però el seu caràcter tan diferent al meu sempre m'ha irritat.
- De seguida! Molta sort en el vostre viatge, us desitjo el millor. Cuideu-vos. – Després d'això només escolto un seguit de xiulets que indiquen que la trucada ha finalitzat.

Surto de la cabina, agafo al meu germà pel braç i correm de nou cap a l'oficina de policia. Quan arribem, el Drake ja està fora esperant-nos i subjecta a la seva mà dreta una pistola i a l'esquerra la seva bossa amb estampat de camuflatge. Sembla que tot ha sortit bé i que ha pogut entrar a l'oficina i agafar la pistola que el seu cosí li havia deixat a la taquilla.

- Com ha anat la trucada? – Em pregunta el Drake mentre acaba de guardar l'arma a la motxilla.
- Perfecte. El Frank segueix tan pirat com sempre, però ens ha desitjat sort i no crec que trigui molt en fer sonar l'alarma oest, així que ens hauríem de posar en marxa – Suggerixo jo, i tot seguit comencem a caminar cap a l'exterior de la ciutat –. El teu cosí ha deixat l'arma on et va dir?
- Exactament – Assenteix el Drake –. Ha deixat la seva taquilla entreoberta i hi ha posat la pistola i un parell de carregadors tapats amb una tovallola.
- No el descobriran oi? – Diu de sobte el meu germà, preocupat. Suposo que aquesta és una de les seves qualitats: és altruista com poques persones ho són.
- No ho crec – Contesta ràpidament el Drake, permetent que el Jacob deixi anar un sospir d'alleujament –, però si ho fan no sé... No sé quin serà el càstig... Poden arribar a fer coses tan terribles que... – El noi emmudeix i la pell se li queda pàl·lida. No ho puc evitar i li estrenyo la mà amb energia.

El Drake va perdre al seu pare per una cosa així, per no complir les normes de Zodiac, i és per això que mai no ha volgut que el seu cosí tingués res a veure amb el nostre pla de fugida, però ell no ha fet altra cosa que insistir fins que el Drake ha acceptat la seva ajuda. Amb el Frank és diferent; tots sabem que ningú de la ciutat li farà mal, perquè el necessiten, i encara que arribin a saber que ens ha ajudat a fugir d'aquí, cosa que està completament en contra de les normes, no li poden fer mal. Necessiten el seu cervell i necessiten els seus coneixements de tecnologia. Tampoc no el poden amenaçar de cap manera, ja que saben

que el noi pot causar el caos a tota la ciutat en el moment en què vulgui, així que als caps de Zodiac els hi convé mantenir al noi content.

Comencem a escoltar un xiulet intens que prové de l'altra banda de la ciutat, i veiem un grup de guàrdies armats que corren cap allà com si la seva vida depengués d'això. No han passat ni cinc minuts. Sembla que tot està sortint segons el previst.

Els nois i jo comencem a accelerar el ritme fins que arribem al límit de Zodiac i veiem que no hi queda cap guàrdia que ens pugui veure marxar. Aleshores ens aturem. Sabem que estem a pocs passos de sortir cap al profund bosc verd que tenim al davant, que ha arribat el moment de marxar i que un cop ho fem, no podrem tornar-hi. Porto tants anys somiant amb aquest moment que em sento més valenta que mai, i pràcticament podria dir que em resulta indiferent deixar enrere tot el que tenia a Zodiac, tots els amics i la família. L'únic que vull és marxar i començar una veritable vida. Una vida millor. I tot és gràcies al Jacob i al Drake, perquè de no ser per ells no estic segura de si hauria marxat sola o no, i de no haver estat així, en menys d'un mes hauria hagut de marxar a una altra ciutat. Tot això és un risc que cal córrer.

Espero a que el Drake o el Jacob siguin els primers en donar el pas. No m'agrada ser la primera en fer les coses, ser l'exemple a seguir. Així que quan veig al Drake endinsar-se al bosc i al Jacob darrere seu, em decideixo i avanço un parell de passos. Llavors sé que ja estic fora.

Capítol 2

No em sento diferent. Però sé que tot ha canviat. Veig com el Jacob es gira i em mira amb un somriure a la cara, just en el moment en què el Drake es situa al meu costat i em xiuxiueja «Som lliures». El noi m'agafa per la cintura i m'aixeca en l'aire; el Drake em fa això probablement des d'abans que tingués ús de la raó. Sempre m'ha agradat que m'enlairés, em fa sentir com un ocell que ha recuperat les seves ales. Finalment m'abaixa i el Jacob s'uneix a nosaltres, que ens observa expectatiu.

- Mai entendré com la pots aixecar tan amunt sense fer-te mal – Diu tot rient. No m'ofèn, sé que és una broma, i tinc molt assumit que estic una mica grassa, tot i que ara que ens haurem de buscar la vida com puguem és molt possible que m'aprimi, a més a més, el Drake és un noi fort que no té cap problema per enlairar ningú, encara que tampoc no sigui massa prim.

Tots riem pel comentari del meu germà, encara que tampoc no hagi tingut especial gràcia. Estem contents i se'ns nota. Malgrat tot.

De sobte miro de nou cap a la ciutat, per acomiadar-me per darrera vegada. I és llavors quan veig a un nen, un nen que em recorda massa a algú però no em ve a la ment qui. El nen ens està mirant i subjecta un telèfon mòbil a la seva orella. Només pot ser una persona: el fill del corrupte alcalde de Zodiac. Aleshores el nen s'adona que tots tres el mirem bocabadats, penja el telèfon i surt corrents cap a l'interior de la ciutat.

De sobte tot es queda en silenci. No passen ni cinc segons i es comença a escoltar un xiulet terrible del lloc per on hem sortit. Les orelles em fan un mal terrible i no puc escoltar res més que l'alarma. Veig al Jacob al meu costat movent els llavis amb força, però no sóc capaç de sentir res del que em diu. Em tapo les orelles amb els palmells de les mans ben oberts i noto com se'm comencen a amaranar d'un líquid espès. No puc fer res més que quedar-me al lloc on estic. Aleshores veig com els meus dos acompanyants comencen a córrer cap al bosc sense aturar-se a mirar si els segueixo. Sé que no puc quedar-me allà perquè els guàrdies no trigaran en arribar i si no marxo ja em perseguiran i m'atraparan, així que faig un esforç i corro el més de pressa que puc.

Em passo vint minuts corrents fins que el xiulet és pràcticament imperceptible, i aleshores em deixo caure a terra. Em costa molt respirar, sento que m'ofego. Noto calor per tota la cara i suor per tot el cos. Em miro les palmes de les mans, que estan plenes de sang. Miro al meu voltant i sé que estic sola.

Aleshores escolto una respiració accelerada que surt dels arbres que tinc a la meva dreta i giro el cap, que està descansant sobre l'alta gespa del bosc.

- Mare meva, estàs aquí. Creiem que t'havíem perdut – Diu el meu germà, fent pauses a cada paraula, mentre seu al terra recolzant-se al tronc d'un arbre. Veig un fil de sang que li cau per les orelles i se li fica per la samarreta, però sembla que ell ni tan sols s'ha adonat, així que decideixo no dir-li res. –. No sabia que eres tan lenta – Afegeix el noi. Suposo que ningú no ho sabia, ni tan sols jo mateixa. Mai no he fet res d'esport i per tant sabia que tenia poca resistència així com poca velocitat, però no m'esperava que fos tan poca.
- Estàs bé? – Pregunta el Drake quan arriba, mentre seu al meu costat i s'agafa els genolls amb les mans. Sembla que ell no està tan esgotat com el Jacob i jo. Jo assenteixo amb el cap com a resposta a la seva pregunta, encara que el moviment quasi no es nota ja que segueixo estirada al terra. – Què nassos ha sigut allò? Des de la ciutat no s'escolta així.

- Suposo que serà un mètode per intentar evitar que els fugitius arribin gaire lluny, i per això no hi ha cap edifici als límits de Zodiac, sinó molts ciutadans tindrien greus problemes d'oïda – Contesto sense moure ni la nineta dels ulls –. Jacob passa'm l'aigua si us plau.

El meu germà em llança la seva motxilla i jo trec una de les ampolles petites. Entre tots tres no triguem ni trenta segons en acabar l'aigua, i encara que en veuríem més, decidim no gastar ara tota la que tenim, potser en un altre moment la necessitem més.

Reposem una poca estona més i comencem de nou el nostre viatge. Quan vam decidir escapar de Zodiac vam estudiar tot el que vam poder els voltants de la ciutat i els llocs on podíem estar fora de perill. El Jacob es va encarregar de memoritzar tots els mapes que vam trobar, així que ell és el nostre guia. Sempre l'he envejat molt. És probablement el noi més intel·ligent que mai he conegut i que coneixeré. Tant de bo jo fos com ell. Els meus pares però sempre m'han dit que jo tinc altres qualitats, que no m'he de tancar en la intel·ligència. La part dolenta és que mai no he trobat aquestes qualitats.

El Jacob ens guia per tot un seguit de planes que ens deixen completament al descobert, ens fa pujar i baixar alguna que altra muntanya, i ens fa travessar rius amb fortes corrents durant tot el dia. Ja deuen ser les nou de la nit, quan finalment arribem a la part més alta d'una muntanya plena d'arbres que ens cobreixen, però que no ens priven d'una vista increïble.

- Hauríem d'acampar ja – Diu el Drake, mentre deixa la seva bossa al terra –. S'està començant a fer fosc i no sabem que podem trobar de nit. A més sembla que a aquest forat podríem posar una foguera i mantenir-nos calents – segueix el noi, mentre senyala al que tenim just a les nostres esquenes: una petita bretxa que sembla l'entrada d'una cova, encara que aquesta probablement s'haurà ensorrat.
- D'acord, aneu traient les mantes, jo aniré a buscar una mica de fusta per fer foc – Diu el Jacob mentre obre la motxilla del Drake i treu una destrat.

El meu germà marxa cap a la banda dreta d'on estem, i el Drake i jo comencem a treure mantes de la meva bossa i a estirar-les a la gespa vora la bretxa. Seiem sobre aquestes, de cara al forat de la muntanya, i ens quedem en silenci, fins que el Drake el trenca.

- Perquè creus que ens han deixat sortir de la ciutat tan fàcilment?
- A què et refereixes? – Pregunto incrèdula. No crec que hagi estat tan fàcil – Tampoc no ens han posat un cartell indicant-los la sortida.

- Ho sé, però vull dir que l'únic que han fet per impedir-nos que escapem ha estat fer sonar una alarma, que de no haver estat allà el fill de l'alcalde no hauria sonat, i probablement seguir-nos pel bosc un parell de quilòmetres.
- Tens raó en què podria haver estat molt pitjor però bé, tampoc crec que els importem gaire...
- Com que no? Si s'han molestat en tancar a milers de persones a unes poques ciutats des de fa segles, no crec que els hi sigui igual que anem marxant a poc a poc... Perquè pensa que abans de nosaltres, l'alarma de Zodiac ha sonat moltes vegades... – Diu el noi alçant la mirada al cel. Molts amics seus han marxat abans que nosaltres i no sap res d'ells. A mi m'ha passat el mateix, la majoria dels meus amics van marxar fa anys, encara que he sigut capaç de fer-ne més gràcies a la meva capacitat per socialitzar amb la gent.
- No sé Drake, pot ser ells mateixos no volen arriscar-se a sortir de la ciutat... Si tot el que ens han explicat és cert, pot ser no els convé arriscar les seves vides per empresonar-nos o matar-nos, i és millor deixar-nos morir al bosc.
- I què és el que és cert? – Pregunta el Drake, deixant-me uns segons per reflexionar
  - Vull dir, pot ser aquí fora no hi ha res i els monstres dels que tant ens han parlat no existeixen i només se'ls han inventat per evitar que marxem, pot ser l'únic que volen és que ens quedem a la ciutat per servir-los i no rebel·lar-nos contra ells, cosa que és possible que passés si ens deixessin sortir sempre que volguéssim. Almenys ara tenim una oportunitat de viure de debò...
- Mai no sabrem quina és la versió bona, tret que ens trobem amb un d'aquests monstres...
- I llavors tampoc ho sabrem, com vols que els reconeixem? Segons el que ens han ensenyat, són meitat humans, i la part que els diferencia de nosaltres l'amaguen sota les seves robes.
- No ho sé Drake, ara la qüestió és que hem fet un primer gran pas, i que ja no podem fer marxa enrere – El Drake assenteix.

Crec que aquest és el moment on la conversa acaba, cap dels dos sembla gaire entusiasmat parlant d'això, més aviat al contrari. El Drake s'estira a la manta amb els braços creuats sota el seu cap, i jo l'imito. L'únic que veig són les estrelles que s'alcen sobre nosaltres, les estrelles que mai he pogut veure amb aquesta claredat, tant a prop de nosaltres que sembla que les pugui tocar en aixecar els braços. És la primera vegada en tot el dia que de debò crec que aquest viatge val la pena; si cada dia acaba així no m'importen totes les males estones per les quals hagi de passar.

- Perquè ho has fet? – Li pregunto de sobte al Drake sense apartar la mirada del cel.

- Què vols dir? – Em pregunta el meu amic, suposo que no sap exactament a què em refereixo.
- Per què has marxat ara? Tens vint-i-vuit anys, podries haver estat dos anys més a Zodiac amb la gent que estimes.
- L'únic que hauria passat és que hauria escapat sol, i ho hauria tingut massa difícil per sobreviure allà fora, per tant no crec que hagués marxat i hauria hagut d'afrontar el meu terrible futur sense ningú al meu costat. I a tu probablement t'hauria passat el mateix, perquè sola no hauries fugit, i jo no volia això per tu, no m'ho hauria pogut perdonar... Tu perquè ho has fet ara? Podries haver marxat fa temps amb tots els teus amics i amigues revolucionaris, a més no sabies si jo acceptaria això d'escapar...
- Sabia que acceptaries a la primera de canvi, tens un esperit massa rebel... – Dic deixat veure un lleu somriure – Et torno a repetir la pregunta d'abans però amb una petit diferència: per què has marxat ara i no molt abans amb els teus amics? – Sé que ja m'ha respòs la raó per la qual no volia marxar més tard, però la veritat és que sempre m'he preguntat perquè no va fugir amb els seus amics, sé que amb ells hauria tingut més possibilitats de viure.
- Sabia que m'acabaries proposant de marxar amb tu – Em contesta quasi en un xiuxiueig, mentre clava la seva mirada sobre els meus ulls –. A més, no era amb ells amb qui volia estar.

Una pila de troncs cau al costat dels nostres caps i m'aixeco de l'ensurt. És el Jacob. Ha portat una bona quantitat de fusta, cosa que em fa pensar que s'ha passat una bona estona talant arbres, tot i que aquest temps se m'ha passant volant.

- Fem foc? – Pregunta el noi amb un ampli somriure mentre cala foc a un llumí.

Els meus acompanyants i jo comencem a apilar els troncs de diverses mides a l'interior de la bretxa, i hi tirem el llumí a sobre. La fusta no triga gaire en començar a cremar-se i a crear una bona fumera que escalfa millor que una llar de foc casolana, encara que pot ser és només la sensació que em dona, ja que tenia el cos gelat. Seiem al voltant de la foguera i mengem un parell de peces de fruita, i encara que ens quedem amb gana no volem gastar més menjar, sabem que vindran uns dies durs on pot ser ens resulta complicat aconseguir alguna cosa per alimentar-nos.

No triguem gaire a començar a quedar-nos adormits. Ha estat un dia cansat. Però sabem que no podem dormir tots tres alhora, hem de vigilar per si veiem quelcom sospitos, així que el Drake i jo dormim mentre el meu germà munta la primera guàrdia, fins les dues

de la matinada, quan em desperta perquè estigui desperta les següents tres hores, fins les cinc.

Tot està en calma. Si segueix així d'avorrit no trigaré gens a dormir-me, i no vull que això passi, així que m'aixeco i faig una volta per la muntanya, sense perdre de vista el nostre petit campament. No trobo res d'estrany, però segueixo fent voltes i tornant amb els nois de tant en tant, fins que miro el rellotge que ha portat el meu germà i veig que només queda mitja hora perquè comenci el torn de vigilància del Drake, així que m'assec a la meva manta, recolzada a una de les parets de la bretxa.

Capítol 3:

Em desperto de cop, amb el cor accelerat i suor per tot el cos. No és la primera vegada que tinc un malson, de fet últimament és l'únic que tinc quan m'adormo. Però ara mateix no hauria d'estar despertant-me, hauria d'estar vigilant... Seré estúpida... No sé en què estava pensant...

- Tranquil·la Christie, tu segueix dormint – Miro cap al costat sobresaltada i noto la mà càlida del Drake sobre el meu braç esquerre. Em tranquil·litza saber que està despert i que no ha passat res. – M'he despertat fa una estona, poc abans de que et quedessis adormida, així que no passa res. Si vols estira't al terra sobre la meva manta, estaràs més còmoda que recolzada a la paret – M'ofereix amb un mig somriure.

Assenteixo amb el cap i començo a aixecar-me, quan de sobte veig una daga que rodeja el cap del Drake des de darrere fins situar-se al bell mig del seu coll, amb un moviment molt ràpid.

Del meu coll surt un crit ofegat que no puc controlar i la cara del Drake es queda en una completa tensió que mai no havia vist. Miro per sobre del meu amic fins que trobo el portador de la daga. Es tracta d'un home de mitjana edat, amb una barba d'un parell de setmanes i els ulls foscos com el carbó. Porta un barret sobre el cabell fosc i llarg del que cauen algunes trenes fines, i amb la seva mà esquerra subjecta una daga gran, que quasi sembla una espasa, fregant el costat del Drake.

- No ens facis mal, no hem fet res dolent – Dic amb fermesa, sense pensar en com de ridícules sonen les meves paraules. L'home somriu.
- Qui sou i què feu aquí? – Pregunta sense apartar la mirada dels meus ulls, i jo estic massa nerviosa així que em prenc el meu temps per formular una frase.

- Hem escapat de Zodiac i estem buscant Àries.
- Àries? – Diu el desconegut mentre esclata en un riure profund com si mai no hagués escoltat una cosa més estúpida que aquesta. – Àries no existeix nena. Treu-t'ho del cap.
- Clar que existeix – Responc alçant la veu.
- No – Deixa anar amb un fil de veu –. No et crec, saps? No em fio de vosaltres. Qualsevol es pot aprendre una absurda història i dir que el seu destí és la meravellosa ciutat clandestina d'Àries. Així que no us crec, i ara vindreu amb mi.
- No – Dic sense afegir res més, no penso anar amb aquest home enlloc, no m'inspira cap mena de confiança.
- No? – Pregunta incrèdul – Doncs vindreu amb mi a la força.

De sobte veig una figura que s'abalança sobre el cos de l'home agafant-li de la mà esquerra i aconseguint així treure-li la daga que apuntava al coll del Drake. Jo em quedo aturada, observant com el meu amic se m'apropa gatejant, apartant-se de qualsevol possible ganivetada del desconegut. I els dos mirem com el Jacob es baralla amb l'home fins que el Drake també s'hi llança a sobre en quant té una oportunitat, i tot dos aconsegueixen mantenir a l'home immobilitzat a terra.

És llavors quan veig dues ombres que sorgeixen d'entre els arbres i que s'apropen a nosaltres amb rapidesa, i dic amb tota la fermesa que puc les paraules "Vénen més". Els dos nois es giren cap al lloc on estic senyalant, i el foraster aprofita l'ocasió per aixecar-se i tirar-los a terra d'una empenta.

No puc controlar la situació. No hi ha res que pugui fer i sóc conscient, així que decideixo no arriscar la meva vida per no res i em quedo al lloc on estic. Observo com els dos nois lluiten contra l'home i contra les dues ombres que ara ja han arribat al nostre campament, però no sé què puc fer per ajudar-nos, no m'hi veig capaç de fer-ho. De sobte el desconegut em mira, i deixa les dues dones barallant contra els meus companys per venir cap a mi amenaçant. Quan ja el tinc a un pas de mi i està a punt d'agafar-me pels braços, suposo que amb la finalitat de lligar-me per tal que no escapi, m'impulso endavant i el tiro a terra com puc, però de seguida aconsegueix superar-me en força i tirar-me a terra. Lluito amb totes les meves energies i aconsegueixo propinar-li un parell de cops de puny, encara que faig això sabent que no aconseguiré ferir l'home, però d'aquesta manera puc per retenir-lo durant el màxim temps possible per tractar d'ajudar als nois.

Finalment el foraster em fa la traveta des del terra amb les seves dues mans, i aconsegueix que caigui colpejant-me el cap amb força. Se m'enuvola la vista. Parpellejo

varies vegades amb energia i aconsegueixo començar a distingir formes; veig el suficient com per distingir entre la foscor el puny del desconegut dirigint-se cap al meu crani.

■ ■ ■

Sento una agradable sensació de calidesa que m'envolta tot el cos. Obro els ulls suaument i veig el sostre del que sembla una casa de fusta. Poc a poc m'incorporo i miro al meu voltant. Em trobo a sobre d'una taula molt llarga que sembla que vagi a caure d'un moment a l'altre, dins una petita cabanya, tota ella de fusta exceptuant una gran porta de metall que sembla treta de la part posterior d'un camió. Al meu costat hi ha una altra taula llarga plena d'artefactes que semblen els propis d'un centre mèdic. Recorro tots els objectes de la taula amb la mirada, fins que arribo a la final d'aquesta, i allà, asseguda sobre la cadira, hi trobo una dona.

La desconeguda està adormida així que suposo que tinc sort, perquè això em donarà temps a inspeccionar-la des de la taula i a poder marxar tot el ràpid possible en cas que vegi alguna cosa estranya. Es tracta d'una noia que no deu tenir més de vint-i-cinc anys, amb la pell fosca i el cabell llarg recollit en una trena que li surt des de l'arrel. Sembla una dona molt alta, per la manera en com li queden recollides les cames a la cadira, i no està excessivament prima. No porta cap arma a sobre, únicament té una petita llibreta de notes i un llapis sobre la seva falda.

M'aixeco amb compte, intentant no despertar a la dona i em dirigeixo cap a la porta sense apartar la mirada d'ella; col·loco la mà al pom i el començo a girar, però no s'obre i no crec que tingui intenció de fer-ho. Intento tot el que puc per tal d'obrir la porta de metall sense fer soroll, però finalment desisteixo i m'assec a la vora de la taula, just en el moment en què la desconeguda es desperta i em mira amb uns profunds ulls blaus.

- Com et trobes? – Em pregunta la dona amb cara d'amabilitat.
- Bé, gràcies – Estic desconcertada, no sembla que ho preguntis amb mala intenció, sinó que hauria jurat que realment li importa si estic bé. Sembla una persona de confiança.
- Em dic Alisha i estic al teu càrrec. No et preocupis, no et passarà res – Em diu amb to tranquil·litzador.
- On estan ells? – Pregunto amb fermesa, per un moment se'm passa pel cap que els hagin pogut fer alguna cosa i m'hagin deixat només a mi amb vida.
- Estan bé. Ells van despertar fa uns dies i ara estan pel campament. En quant avisi de que ja has despertat vindran a veure't.

- Doncs a què esperes per anar a avisar? – Pregunto aquesta vegada enfadada. No vull que em faci cap xerrada, ni tan sols vull saber on estic ni de quin campament m'està parlant, només vull veure al Jacob i al Drake.

L'Alisha assenteix amb energia i es dirigeix cap a la porta amb un somriure fi, després d'haver guardat el bloc de notes a la butxaca esquerra del seu pantaló. Obre la porta amb una clau que introdueix sota del pom i surt. Espero escoltar el so de la clau a l'altra banda de la cabanya, però no ho faig. No m'ha tancat? No sóc presonera? M'aixeco i vaig cap a la porta. Tiro d'ella cap a mi, la obro i, després d'un parell de segons de reflexió sobre el que hi puc trobar fora, surto.

Miro sorpresa el lloc on em trobo. No ho entenc. Estic al mig d'un bosc, tot ple d'arbres, de plantes i d'algun que altre animaló. Però tot està ple de cases, en total en compto cinc, cadascuna amb una forma i una mida diferents, de les quals surt i entra gent constantment. Molta gent. Tots em miren conforme van bevent aigua, o van cap a la casa d'un altre, o s'endinsen en el bosc on no es veu cap altra cabanya. Qui és aquesta gent? Serà això Àries? Entro de nou a la cabanya per pensar possibles respostes, i m'assec al terra contra la paret de la caseta. On estic?

- Christie – Escolto la veu del meu germà, que passa per l'entrada de metall i corre a abraçar-me –. Com estàs?
- Jacob estem a Àries? – Pregunto mirant al noi amb serietat.
- No, tranquil·la Christie. Això només és un campament de refugiats, ens han acollit.

Un sospir d'alleujament surt sol de la meua boca, però encara em queden algunes qüestions que m'inquieten i a les que jo mateixa no trobo cap resposta raonable, així que respiro i decideixo per quina pregunta començar.

- Si és només un campament, per què els monstres no l'han atacat ja? O és que no existeixen i tot ha estat invenció de les ciutats per mantenir-nos allà dins?
- Sí existeixen – Diu una veu darrere el meu germà, que prové de l'Alisha, qui ara s'ha posat al meu costat esquerre –. Han vingut milers de vegades, però sempre hem aconseguit fugir i muntar el campament a un altre indret. Al principi trigàvem dies en muntar-ho tot, però ara no tardem més de dos dies en fer-ho. L'únic que ens porta més feina és construir les cabanyes ja que hi ha set, però com som molts i ja tenim l'hàbit de fer-ho, no ens costa gaire.
- I quan us ataquen simplement marxeu i viviu a un altre lloc?
- No, tant de bo fos tan fàcil – Contesta la dona sense poder evitar un somriure a la cara –. Normalment abans que arribin ja ho sabem, perquè tenim uns quants nois que fan la vigilància del campament, i quan els veuen tenim un marge d'uns dos

minuts per agafar les coses essencials, dividir-nos en uns grups que ja tenim organitzats i marxar cadascun en una direcció per intentar despistar-los. Aleshores ens anem trobant quan ja estem fora de perill, mentre anem buscant un lloc segur on muntar el nou campament.

- I si no trobeu algun dels grups? – Li pregunto amb intriga de quina pugui ser la resposta.
- Llavors desitgem que hagin tingut sort i hagin pogut escapar.

Miro cap a una altra banda. No vull pensar que han deixat morir a gent. En veritat ho han fet per sobreviure, sinó ara no estarien aquí, ni nosaltres tampoc, però no em permeto pensar que allò que han fet és correcte. Segur que podrien haver trobat una altra solució.

M'aixeco a poc a poc del terra, i sense afegir res més surto de la cabanya sense fixar-me en si hi ha algú mirant-me. Camino sense saber a on em dirigeixo. I de sobte escolto un tret. I un altre.

No crec que sigui res, sinó ja hi hauria anat algú corrents a mirar què passa. Ja cessaran i em deixaran caminar amb calma. Els trets segueixen sonant, cada vegada més forts i uniformes. Decideixo dirigir-me cap al lloc d'on provenen, tot i que sense témer pel que em pugui trobar al meu destí. Travesso el campament per la banda dreta i m'endinso entre un seguit d'arbres, fins que apareix un caminet marcat que segueixo, ara amb un pas una mica més accelerat, i aleshores miro cap a la meva esquerra just en el moment en què algú xoca contra mi i caiem a terra amb un fort estrèpit.

- Estàs bé? – Em pregunta una veu alarmada, la d'un noi que s'aixeca del sòl d'un salt i es posa de genolls al terra, observant la meva cara de desconcert.
- Eeh, sí, perdona – Dic sense estar segura del que acaba de passar. No m'esperava que ningú aparegués corrents pel mig del bosc i xoqués contra una pobre persona que caminava tranquil·la per un camí.
- No, perdona'm tu, he sigut jo qui ha topat molestant la teva excursió – Diu el noi donant-me la mà per ajudar a que em posi en peu. És un noi molt alt i ros, amb uns ulls color mel, que deu tenir aproximadament la meva edat –. On et dirigeixes, per cert? – Amb aquesta pregunta torno a recordar els trets, començo a posar-me nerviosa, i abans de contestar-li res em poso en marxa amb pas accelerat.
- He escoltat trets. I he pensat que...
- Para – Em diu el noi mentre m'agafa pel braç. –. El que has escoltat prové d'uns nois que s'estan entrenant amb algunes de les nostres armes.
- Llavors no estan fent mal a ningú?

- No, clar que no – Contesta el noi amb un somriure innocent. –. Vine amb mi, t'ho ensenyaré.

El noi encara no m'ha deixat anar del braç i segueix sense fer-ho. Ara em guia pel camí fins que arribem a una petita esplanada on hi ha un reduït grup de nois i noies d'uns vint anys disparant amb tota classe d'armes contra diverses taules de fusta, col·locades a una certa distància dins del bosc.

- Sóc l'Axel, per cert – Em diu el noi mirant-me amb un ampli somriure. No sé perquè però m'inspira molta confiança, malgrat que l'acabo de conèixer. A més a més, he d'admetre que no està gens malament en quant al físic, i que també sembla bastant simpàtic –. I suposo que tu ets la nova fugitiva que ha arribat al nostre campament, oi?
- Exacte, la Christie – Dic amb un somriure a la cara. –. Per què has seguit corrents cap a mi quan m'has vist? – Sé que és una pregunta incòmoda, però l'he de fer. No em crec que no m'hagués vist.
- Bé... No t'enganyaré... Ho he fet a propòsit – No m'esperava aquesta sinceritat per part del noi, la veritat, però ja m'agrada. –. Porto dies escoltant coses sobre tu i volia parlar amb tu, parlar de Zodiac, i he pensat que si em veies t'aturaries i podria preguntar-te diverses coses que m'inquieten bastant i... Bé, sembla que estaves al teu món i no m'has vist córrer cap a tu... I a partir d'aquí, ja saps què ha passat.
- Sí, d'acord – Li somric. No crec que m'estigui mentint i em pregunto quines podran ser aquestes inquietants preguntes.
- Christie! – Escolto algú que em crida a les meves esquenes. I no necessito veure'l per saber qui és. Aquesta veu només pot ser la d'una persona.
- Estàs bé? T'han fet alguna cosa? – Dic sense parar a pensar ni un segon mentre abraço al Drake desprenent totes les meves energies.
- Sí, estic bé. Tu com tens el cap? – Em pregunta mentre em posa la mà just sobre el lloc on vaig rebre el cop abans de perdre el coneixement a la bretxa de la muntanya.

És llavors quan m'adono que una bena em cobreix la meitat del cap. Per un moment he oblidat que l'Axel segueix allà, però un cop el miro veig que l'únic que fa és somriure i sense dir cap paraula, fa un gest amb la mà, com fent girar un dit indicant que ja parlarem més tard, i marxa cap als joves que estan disparant a poca distància de nosaltres.

Aleshores agafo al Drake de la mà i anem junts cap al campament mentre intercanviem informació sobre les coses que em descobert els pocs dies que portem aquí, encara que jo gairebé no he esbrinat res, així que és poc el que li puc dir al Drake. Ell porta despert

uns quatre dies dels set que fa que estem aquí, així que té bastant informació sobre aquesta gent i tot el que cal saber sobre Àries i els famosos monstres.

V. BIBLIOGRAFIA

Llibres:

- ❖ Suzanne Collins, *Los Juegos del Hambre*, 2009, editorial Molino
- ❖ Suzanne Collins, *En Llamas*, 2010, editorial Molino
- ❖ Suzanne Collins, *Sinsajo*, 2010, editorial Molino
- ❖ Veronica Roth, *Divergente*, 2011, editorial Molino
- ❖ Veronica Roth, *Insurgente*, 2012, editorial Molino
- ❖ Veronica Roth, *Leal*, 2014, editorial RBA Molino
- ❖ James Dashner, *El Corredor del Laberinto*, 2010, editorial Nocturna Ediciones
- ❖ James Dashner, *Las Pruebas*, 2011, editorial Nocturna Ediciones
- ❖ James Dashner, *La Cura Mortal*, 2013, editorial Nocturna Ediciones

Webgrafia:

- ❖ Novel·la de ciència ficció:
<http://www.bne.es/es/Micrositios/Guias/NovelaCienciaFiccion/Introduccion/>
<https://ca.wikipedia.org/wiki/Ci%C3%A8ncia-ficci%C3%B3>
- ❖ Novel·la distòpica:
<http://www.significados.com/distopia/>
<https://ca.wikipedia.org/wiki/Distopia>
<https://ca.wikipedia.org/wiki/Utopia>
- ❖ Estereotips:
<https://ca.wikipedia.org/wiki/Estereotip>
<http://definicion.de/estereotipo/>
- ❖ Els Jocs de la Fam:
<http://losjuegosdelhambre.com/>
http://los-juegos-del-hambre.wikia.com/wiki/Wiki_The_Hunger_Games
- ❖ Divergent:
http://divergente.wikia.com/wiki/Wiki_Divergente
<http://www.sagadivergente.com/verdadTrilogia.php>
- ❖ El Corredor del Laberint:
[https://es.wikipedia.org/wiki/The_Maze_Runner_\(trilog%C3%ADa\)](https://es.wikipedia.org/wiki/The_Maze_Runner_(trilog%C3%ADa))
http://es.mazerunner.wikia.com/wiki/Wiki_Maze_Runner